לם הזה

דו"ח מיוחד

של אורי אבנרי על ההכרעה המתקרבת בוואשינגטון

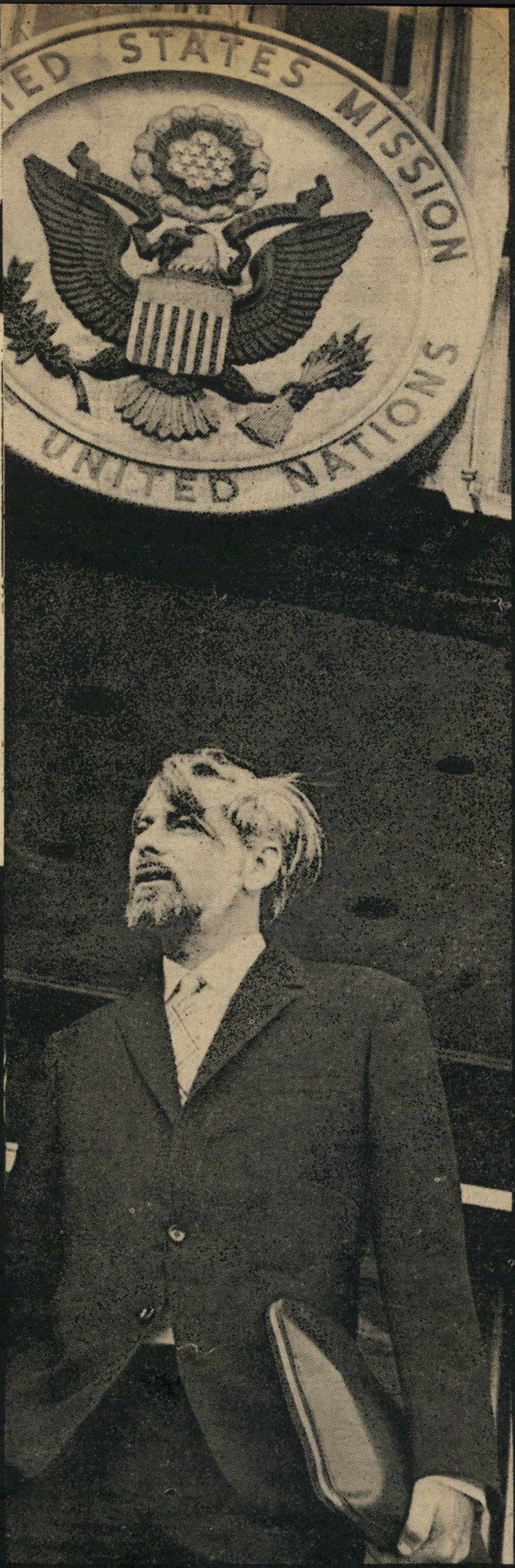

אבנרי בצאתו מבניין המשלחת האמריקאית

פגישותי עם מנהלי שיחות ארבע המעצמות

קורא יקר,

בעוד שבועיים יתחיל החופש הגדול של בתי־הספר. רבבות תל־מידים יבלו אותו בקייטנות, במחנות או בבית. אבל יהיו אלפים רבים שירצו גם לעבוד עבודה חלקית כלשהי. אחד מהם ה״א יואל וינר, תלמיד שישית תיכון מחיפה, שכתב למערכת:

„יהיו לי חודשיים של פנאי, וכמוני הרבה הרבה תלמידי תיכון. אבי כבר התעניין אצל החברים שלו, אם הם צריכים נער לעבודה זמנית בחודשיים אלה. אבל אני יודע שהרבה חברים היו רוצים לעבודה, ואין להם לאן לפנות. אולי העולם הזה מוכן לעשות משהו בכיוון זה? אולי הוא מוכן לשמש מתווך בין הנערים המחפ־שים עבודה לקייץ, ובין מי שמעוניין להעסיק נערים כמינו ?״

החלטנו לאמץ את רעיונו של הקורא הצעיר, והחל מהשבוע הבא יפרסם העולם הזה כל פנייה של תלמיד המציע את שירותיו; וכן כל פנייה של מעביד המעוניין בשירותים חלקיים מסוג זה. אם בשליחויות, תם בפקידות עונתית, אם במלאכה או אפילו — כהצעתו של יואל וינר — לבייבי־סיטינג.

אם אתה מחפש עזרה כזאת, או אם הינך תלמיד המעוניין לעבוד בחופש, פנה למערכת העולם הזה, לפינת „עבודה בחופש״, ופנייתך תפורסם — חינם אין כסף.

★ דו״ח מחו״ל

ביום הרביעי שעבר, סיים אורי אבנרי את עבודתו כמדי שבוע בכנסת, וחזר עם ערב למשרדי המערכת בתל־אביב. אבל שלא כמדי שבוע, הוא לא התכונן לעבודתו במערכת. הוא נטל מעטפה, ובה דרכינו וכרטיס־טיסה לארצות־הברית — ולמחרת יצא לחו״ל.

היתה זו הפעם הראשונה, במשך שלוש וחצי שנותיו כח״כ, שהוא עזב את הארץ תוך כדי מושב הכנסת. הוא קיווה להספיק לשוב ארצה עד יום שני, מועד חידוש הישיבות השבועיות. אבל למרות ההכנות שעשה מראש, לא יכול היה למלא את תוכניתו השאפתנית — והוא נעדר, זו הפעם הראשונה, מישיבות הכנסת.

על הסיבה להיעדרות זו תוכל לקרוא בגליון השבוע. זהו דו״ח עיתונאי ממצה, על שליחות מדינית ממדרגה ראשונה. הוא גם מדגים בצורה החותכת ביותר את השילוב המיוחד־במינו בין עבו־דתנו כעיתון וכסיעה בכנסת.

★ שיתוף עיתון־כנסת

שילוב זה בא לידי ביטוי מדי שבוע, בדו״ח לבוחר שמגיש אורי אבנרי. מדור זה אינו גוף זר בעיתון: שכן רעיונות ומאבקים רבים, שהועלו במשך שנים מעל דפי העולם הזה, מוצאים עתה את ביטויים גם בזירה הפרלמנטרית. הדו״ח לבוחר מלווה את הטיפול ברעיונות אלה, מדווח על תוצאות מעשיות שצמחו מן הרעיונות שהועלו לראשונה בכתב. דוגמה בולטת: המאבק להסעת חיילים חינם.

הרעיון הועלה, בתחילה, מעל דפי העולם הזה. באמצעות העיתון אירגנו את מיבצע תן טרמפ לחייל, בו השתתפו מאות מתנדבים שהדביקו את התוויות האדומות, בעלות שלושת החיצים האדומים.

מדפי העולם הזה, עבר הנושא אל מליאת הכנסת. אורי אבנרי הגיש הצעה לסדר היום, שהממשלה תממן הסעה חינם של כל חייל במדים, באוטובוסים. סגן שר הביטחון השיב שאין צורך בכך. אולם לא משכנו את ידינו מן העניין, והמשכנו לטפל בו בשני המישורים — בעיתון ובכנסת. בימים אלה עומד המאבק העיקבי לשאת פרי: ועדת הכספים של הכנסת דנה בהצעתו השנה של אורי אבנרי — אליה הצטרף ח״כ המערך גבי כהן — להסעה חינם של כל החיילים באוטובוסים, כדוגמת הסעתם של השוטרים.

לפי כל הסימנים, יוכתר מאמץ זה, סוף־סוף, בהצלחה.

השיתוף ההדוק בין העיתון לבין הסיעה בכנסת בולט, בעיקר, בשטח המדיני החל במאבק על השלום, וכלה במלחמתנו נגד הכפייה הדתית. פגישותיו של אורי אבנרי, בשבוע האחרון, עם כמה ממעצ־בי המדיניות העולמית לגבי המרחב, היו התגלמות המסורת העי־תונאים־פרלמנטרית, המייחדת את העולם הזה מכל יתר העיתונים בארץ ואת סיעת הכוח החדש מכל יתר הסיעות בכנסת.

שלום כהן

ב ח י פ ה

ביום חמישי, 26 ביוני 1969,

בשעה 8.30 בערב

תתקיים פגישת חברים ואוהדים

בבית אירגון הלוחמים בנאצים (מדרגות הלל — מול „אורה״)

בהשתתפות: ח״כ אורי אבנרי

פרסום שפי חיפה

„העולם הזה״, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 30134־5, תא־דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית־דפוס משה שהם בע״מ, תל־אביב, רח׳ פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע״מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא־לאור: העולם הזה בע״מ.

מכתבים

קיל מהעבר

השני

מאמרו של חיכמת אל־מצרי בדבר הסי־כויים לשלום, עדיין לא מאוחר מדי, (העו־לם הזה 1658) נתן לי זריקת־עידוד קלה.

שלום

למרות שהדברים לא נאמרו במפורש, קיבלתי את הרושם כאילו הוא מנסה, במרומז, להביא דב־רים בשם אומרם. ואומרם, במקרה זה, הוא נשים מצריים.

אם כך הדבר — אולי יש עוד פתח־תקווה לשלום, ש־כולנו רוצים בו, ואיננו יודעים איך להשיגו.

רינה שלום, ירושלים

יברככם

אלוהים

ב־רכת אלוהים עליכם, בגלל שאתם ממ־שיכים להוקיע את שפלותם של סוחרי־הדת.

אפשר היה לחשוב, שתזנחו את המער־כה הזו בתקופה הקשה שאנו עוברים כעת, כשאתם מקדישים את כל כ חכם למאבק שיכריע את עתידנו — המאבק על השט־חים והשלום.

ונגרמה לי נחת להיווכח שלא כן הוא. ועל זאת, אני מודה לכם.

אמיליו כהן, תל־אביב

רק"ח — בעד

מדינת־ישראל

מאחר והיו פירסומים מסולפים אודות דבריו של ח"כ מאיר וילנר במסיבת העי־תונאים במוסקבה, מתכבד אני להעמיד בפניכם את הדברים על דיוקם.

חביבי

ב־9.6.69, קיימה המשלחת של המפ־לגה הקומוניסטית הישראלית — רק"ח בכנס ההתייעצות של המפלגות הקו־מוניסטיות והפועל־יות במוסקבה, מסי־בת־עיתונאים בה נכחו כ־300 עיתו־נאים. המשלחת מס־רה הודעה אותה קרא ח"כ מאיר וילנר שהשיב גם לשאלות עית־נאים.

כתב סוכנות הידיעות הקובנית שאל: „מהי עמדתה של המפלגה הקומוניסטית היש־ראלית להתנגדות הפרטיזנים של אל־פתח?"

ח"כ וילנר השיב: „טיבעי הוא שאומה החיה תחת כיבוש לוחמת נגד הכיבוש. האוכלוסייה הערבית בשטחים הכבושים מביעה התנגדותה, בצורות שונות, להמשך הכיבוש, ובעיקר בצורה של פעולות המו־ניות כגון שביתות והפגנות. פעולות אלו הפכו לתנועה המונית של התנגדות. על צורת ההתנגדות שמגלה האוכלוסייה בשט־חים הכבושים נגד הכיבוש אינה מחליטה המפלגה הקומוניסטית הישראלית, אלא זהו עניינו של העם החי תחת שילטון הכיבוש.

„המפלגה הקומוניסטית הישראלית היא מפלגה ישראלית ומנהלת מאבק פוליטי נגד מדיניות הכיבוש ונגד המלחמה, ולמען ביצוע החלטת מועצת הביטחון במלואה. לא כל מי שנאבק נגד כיבוש הוא צודק. אם המאבק הוא לא רק לשיחרור השטחים הכ־בושים, אלא גם לשיחרור המזרח־התיכון ממדינת־ישראל — אזי לתוכן ולמאבק כזה אנו מתנגדים נמרצות. אנו נגד כל שובי־ניזם, קודם כל נגד שוביניזם ישראלי, אבל גם נגד שוביניזם ערבי.

„כל תוכנית לחיסול מדינת־ישראל גור־מת נזק חמור לאינטרסים האמיתיים של העם הערבי־הפלשתינאי ולתנועה לשיחרור־לאומי. תוכנית כזי היא גם הרפתקנית וגם בלתי־ריאלית. מעמדות שוביניות מפיקים תועלת החוגים השליטים הקיצוניים של ישראל, מפני שהן מחלישות את בידודם בדעת־הקהל העולמית. מי שמתמצא במדי־ניות הבינלאומית מבין, כי מדינת־ישראל

(המשך בעמוד 5)

צלום איתמר

רוטקס תמיד קרוב אליך

Rotex Helanca ®

ובקיץ זה - לך ולילדתך חולצות אילת וכנרת עשויות הלנקה עם או בלי שרוול, בשלל צבעים ודוגמאות. חולצות אילת וכנרת - קלילות אווריריות מתכבסות בקלות. מתיבשות במהירות ואינן זקוקות לגיהוץ. נפלאות לכל שעה ולכל הזדמנות.

חוטי הלנקה מיוצרים בלעדית בישראל על ידי

מפעלי הברלון בע"מ

ברשותה של חברת הברליין, שוויצריה.

SONY.

לרגל פתיחת משרדנו החדש אנו מודיעים

שלכל רכישת מכשיר מתוצרת ס ו נ י

תינתן אחריות ל־12 חדשים

במקום 6 חדשים כפי שניתנה עד עכשיו.

ישפאר בע"מ

ת"א, מגדל שלום
רחוב אחד העם 9

בקורסי־קיץ תלמדו חיש־קל ובהצלחה בטוחה

(ב־8 שעורים של שעתיים)

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

ב־אולפן גרג (בר־קמא).

תל־אביב: גורדון 5. טל. 236209

ירושלים: „הפקיד", בצלאל 18

חיפה: „במעלה", שמריהו לוין 30

קורס חדש ב־25.9.69 !

תשקיף

על כל פנים: בימים האחרונים שוב התרבו הפגישות וההתייעציות של מקורבי דיין, הלוחצים עליו יותר ויותר לפרוש.

לא רוצים להיות ח"כים

שניים שכבר הודיעו, כי אינם מתכוונים להציג את מועמדותם לכנסת הבאה: שר החינוך והתרבות זלמן ארן, וח"כ המפד"ל משה אונא.

ארן כעס על כי הובטח מקום ברשימת המערך לירידו, מזכיר הסתדרות המורים שלום לוין. ואילו אונא, המכהן מאז הכנסת הראשונה, רוצה לפרוש מסיבות של גיל, כדי לפנות מקום למועמד צעיר י.תר.

מה יעשו הדתיים בטלוויזיה?

אחרי שהכנסת אישרה את העמדת הטלוויזיה לרשות מערכת הבחירות של המפלגות, נמצאות המפלגות הד־תיות בדילמה חמורה: להופיע או לא להופיע בטל־וויזיה?

נוכח התנגדות המפלגות הדתיות לטלוויזיה יהיה זה מגוחך שעסקניהם יופיעו בה. למפד"ל אין בעיות רבות בשטח זה. דובריה שיופיעו בשידורי הטלוויזיה, יקדישו את מרבית דבריהם כדי לשכנע את הצופים שאין להפעיל את הטלוויזיה בשבתות וחגים.

לעומתם קשה יותר מצבם של אנשי אגודת־ישראל ופועלי אגודת־ישראל, המנהלים תעמולה בין חסידיהם שלא להכניס מכשירי טלוויזיה לבתיהם.

נראה שלפחות אגודת־ישראל תחליט לא לנצל את הזמן המוקצב לה בשידורי הטלוויזיה.

העלאת מיסים עוד לפני הבחירות?

מאמציה של הממשלה למנוע נקיטת צעדים דראסטיים לפני הבחירות כדי לפתור את בעיותיה המוניטאריות והכלכליות הבוערות של המדינה, עלולים להיכשל.

מומחי כלכלה טענו כי דחיקת־הקץ עד אחרי הבחירות עלולה להביא את המשק הישראלי אל סף שואה, שתקופת המיתון שלפני המלחמה תיראה לעומתה כתקופת פריחה כלכלית.

אותם מומחים מייעצים לממשלה להתחיל כבר עכשיו בפעולות־מנע לספיגת הכספים בשוק ולמניעת ביזבוז דולרים, למרות שצעדים אלה עלולים להזיק למפלגת השילטון בתקופת הבחירות.

לדעת כמה מאנשי האוצר, לא יהיה מנוס מהעלאת מיסים נוספת, אפילו עקיפה, עוד לפני הבחירות.

סיפרו של מוטה גור כסרט ילדים

תת־אלוף מוטה גיר, מושל רצועת עזה וצפון סיני, עשוי לשפר את תקציבו המשפחתי בשל ספר סיפורי הילדים שהוציא לאחרונה, עז ת כלבת הצנחנים.

מיספר מפיקים ישראליים מנהלים לאחרונה משא־ומתן עם מוטה על רכישת הזכויות של סיפרו להסרטה. בכוונת אותם מפיקים להפוך את הספר לסרט ילדים.

"למרחב" ייסגר בינואר

יומון אחדות־העבודה, למרחב, ייסגר בינואר 1970. החלטה על כך כבר התקבלה במוסדות מפלגת העבודה. חברי המערכת של העיתון כבר החלו להפש אחרי מקומות־עבודה אחרים.

עניין של 140 אלף ל"י

משהו לא נעים התגלה לאחר נה בגח"ל: אי־סדרים כספיים בניהול מערכת הבחירות לאיגודים המיקצועיים, שנערכה לפני כארבעה חודשים.

המדובר בסכום של כ־140 אלף ל"י, ונראה שצמרת הגוש תפיק מסקנות אישיות בעתיד הקרוב. אולם קיימת נטייה לשמור את העניין בסוד, ולמנוע את פירסום פרטיו.

טבנקין וארץ ישראל השלימה

קיימת מורת־רוח בצמרת מע"י מהכרזותיו התקיפות של יצחק טבנקין בזכות מטרותיה של תנועת ארץ־ישראל השלימה. במיוחד גבר רוגזם של עסקני מע"י מקריאתו של טבנקין, איש אחדות־העבודה, אל הבוחרים שלא יצביעו בעד מפלגה אשר לא תכלול במצעה סעיף שלימות הארץ.

מקורבי פינחס ספיר חושבים שיש לשים קץ להכרזות מסוג זה, מאחר והם רואים בהם קריאה לבוחרים להימנע מהצבעה בעד המערך.

גולדה: שינוי סיגנון

צפוי שינוי בנימת הכרזותיה של ג־לדה מאיר, ביחס לעתיד השטחים. בביקורה בלונדון נפגשה ראש הממשלה, לראשונה, בכל עוצמתה של אי־ההבנה שמגלה דעת־הקהל לעמדה הישראלית. היא נוכחה לדעת, איזו השפעה יש בחו"ל לדברים הנאמרים בישראל לצורכי פנים.

אין להניח שמאחורי שינוי הסיגנון יהיה גם שינוי מהותי של עמדותיה, המתחרות בקיצוניותן בעמדותיו של משה דיין.

חזית חדשה למען השלום

צפויים מגעים רציניים לבירור האפשרות של הקמת חזית מאוחדת של כוחות מתקדמים, הדוגלים בעיקרון של שלום תמורת שטחים. חזית זו, במידה שתתגבש, תציג רשימה מאוחדת לבחירות לכנסת השביעית.

עד כה התקיימו גישושים בכיוון זה, אולם לא נערך שום דיון רחב וממצה. בין המיועדים להשתתף בבירורים, נמצאים גם ח"כים של הכנסת הנוכחית.

ושוב: דיין יפרוש?

יתחדשו הניחושים על כוונותיו של משה דיין לפרוש מן המערך, ולרוץ ברשימה עצמאית לכנסת.

ההערכה, בשלב זה: ניחושים אלה הם חלק ממסע־הלחץ של אנשי רפ"י לשעבר להבטיח לעצמם נתח גדול יותר של העוגה, כאשר יגשו ראשי מע"י לחתוך אותו למנות.

אולם, כמו כל ניחוש על תוכניותיו המדיניות של דיין, גם ניחוש זה אינו נישען על שום הערכה ודאית.

בגליון זה

■ איזה מין קצין מסוגל לקרוא פרקים מתוך סיפרו של מאו לחייליו, ואחר־כך להוביל את פלוגתו למלחמה, בקרבות ששת הימים! קרא „רב־סרן מאו" בעמוד 17.

■ מאחורי המהומות נגד שגריר ישראל בבון עומד ישראלי בלתי־רגיל. שמו אלי לבל — ותוכל להכיר אותו בעמוד 19.

■ את קראת על השערורייה שפרצה בדניה, בעיקבות האשמותיה הסנסציוניות של יפהפיה שחזרה מישראל — קרא בעמודים 20—21 מה עומד מאחורי השערורייה.

■ משהו שגם הגבר וגם האשה חייבים לקרוא: „שינאה בחדר המיטות", בעמוד 29. מצב של זוג, מתואר בכנות פוקחת־עיניים, המספקת חומר עשיר למחשבה ולחשבון־נפש.

מכתבים

(המשך מעמוד 3)
היא עובדה קיימת — אם מרוצים מכך ואם לאו. לכן דיבורים על חיסול ישראל גורמים רק נזק לעניין השלום ולעניין המאבק האנטי־אימפריאליסטי.

„יותר ויותר מתקבלת בקרב הציבור הישראלי סיסמתה של המפלגה הקומוניסטית הישראלית: לא עם האימפריאליזם נגד העמים הערביים, אלא עם העמים הערביים נגד האימפריאליזם. זהו תוכן מאבקנו הפאטריוטי בישראל. מפלגתנו נאבקת בעד פיתרון בדרכי־שלום, על בסיס הזכויות הלאומיות של כל העמים. מפלגתנו תמכה בהקמת מדינת־ישראל וכנציג המפלגה היית' בין החותמים על מגילת־העצמאות של ישראל. אנו נאבקים למען ישראל אחרת, ישראל שתפעל באינטרס העם העמל ובאינטרס השלום והקידמה.״

ח״כ אמיל חביבי, ירושלים

הקדמה לשישליק

השבוע עצרתי לארוחת־צהריים, בעת טיולי בגדה, במיסעדת נעום ברמאללה. היזמני, אני ובת־לוויתי, מנה שישליק. המלצר שאל אם אנחנו רוצים משהו לפני השישליק. עניתי לו שאם יש לו איזה סלט, היינו מוכנים לטעום ממנו.

אז הוא הביא סלט. ליתר דיוק — 28 צלחות. סלטים. דבר כזה לא ראיתי מימי. החלטתי להנציח את זה למען ההיסטוריה, והמלצר לא הבין בכלל ממה אני מתרגש. הוא אמר שזוהי עריכת שולחן רגילה.

דן שוורצברג, נתניה

● תמונת השבוע, של 28 צלחות סלט, מזכה את הקורא שוורצברג ב־10 לירות.

תמונת השבוע

אוי ואבוי לצחוק

אני שולח לכם קריקטורה שהתפרסמה בעיתון ההודי הינדוסטן־תיימס, המופיע בניו־דלהי.

הקריקאטורה מראה את המלך חוסיין משלח בישראל חיצים המכונים — תוכניות־שלום — וזוכה לקבל איתם מייד בחזרה.

מסתבר שלהודים יש דיעה משלהם על המתרחש במזרח התיכון.

קורא, תל־אביב

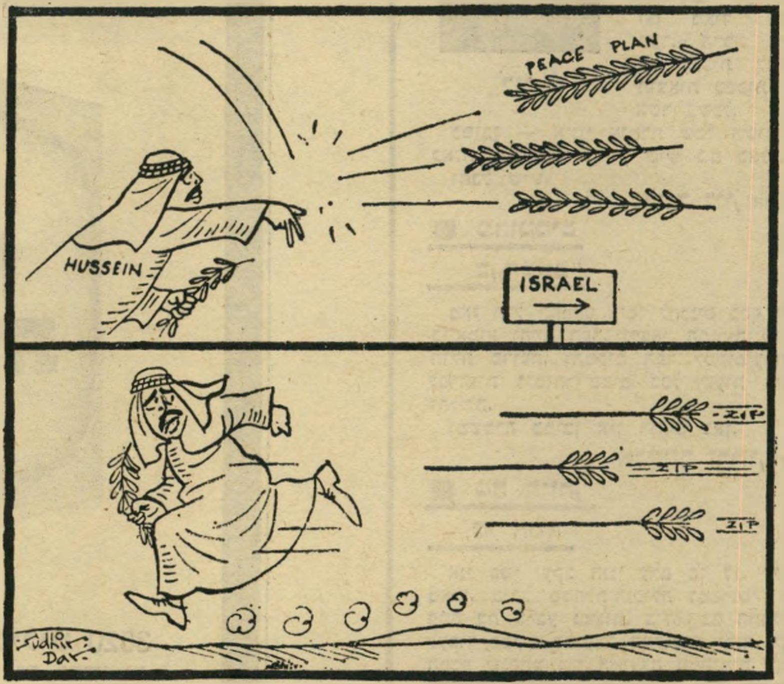

חוסיין ב„הינדוסטן טיימס״

נגד מכתב לאוייב

בגליון 1655 של העולם הזה מוצג באופן ברור ההבדל בין דעתו של אורי אבנרי, במכתב לאוייב — לדעתה של האמא של דינה הכט. אני מציע לח״כ אבנרי לעיין שוב בדבריה של האשה שחזרה מהגיהינום של חיי־„שלום״ עם הערבים.

הגיעה העת שיחזור אל המציאות — ללא מורא.

חנן גולדגרט, חולון

שוב מכות במשטרה

מה יהיה הסוף עם המכות האלו במשטרה תמיד?

כל פעם, אחת לכמה חודשים, חוזר ומתפוצץ סיפור דומה. וכל פעם מספרים ש־

(המשך בעמוד 6)

המזגן השקט

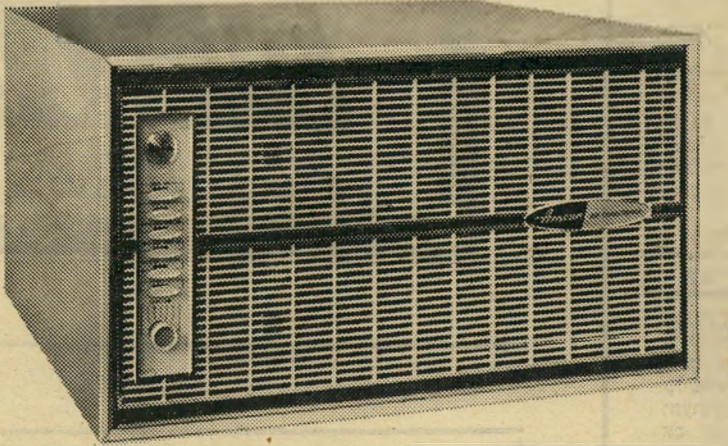

קנה כחול לבן

מזגן אויר אמקור

בקיץ חם? היובש מעיק?
— הפתרון מזגן אויר אמקור!
בחורף קר? הלחות גבוהה?
— הפתרון מזגן אויר אמקור!
כי הוא שימושי בקיץ ובחורף.
פעולתו יעילה ושקטה ביותר.
הזמן את המומחה שלנו והוא יתן לך את מלוא הייעוץ על גודל היחידה הדרושה לביתך או עסקך.
פרטים נוספים אצל המפיצים אמפא וסוחרים מורשים.

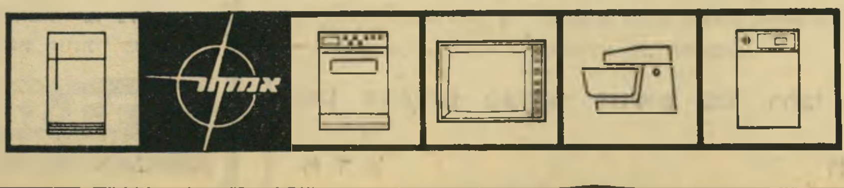

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

חוקרים ובודקים ואפילו מוציאים מסקנות. והמשטרה מספרת לנו שהקורבנות בכלל לא קיבלו מכות, וזה שהם קיבלו, זה רק בגלל שהם התנגדו לשוטרים.

לוי

דעתי האישית היא, וכן דעת הר־בה מחברי, שאולי הפיקיד העליון ב־משטרה הוא נגד מכות, אבל השוט־רים הפשוטים, או הקצינים הנמוכים, הם מאוד מאוד בעד. הרבה יותר קל לנסות להשיג תוצאות במכות, מ־אשר בשכל.

כמובן — אינני אומרת שכל השוטרים כאלה. אני אומרת רק שיש גם כאלה. וחבל שיש.

נאווה לוי, אשדוד

מחוממים ב„חמאם"

מאז חדל החמאם ביפו להכניס כסף לדן בן־אמוץ וחיים חפר, נישאר המיבנה עזוב, הדלת פרוצה, והמקום הפך למקום־עבודה לפרוצות ולסוחרי־סמים בכל שעות היום והלילה.

ומשטרה כמובן אין רואים כאן.

אליעזר זריזי, יפו

מה חוזה, מי חוזה

אני סמי יעקב הנני עלם בן 17, יתום מאבי, סובל ממחלת־הנפילה ומפרנס מש־פחה בת ארבע נפשות. ב־22.3.67 התחלתי לעבוד כפקיד במועצה המקומית יבנה, לפי הסכם שנחתם בין המועצה המקומית לבין המחלקה להכשרה מיקצועית של משרד־העבודה.

ההסכם היה שמשרד־העבודה ישלם את שכרי במשך השנה הראשונה. אולם ב־רגע שהייתי צריך להתקבל כעובד מן המניין, סירב ראש המועצה המקומית להכיר בהסכם ש־הוא עצמו חתם עליו, וזרק אותי ל־רחוב, ללא פרנסה, ללא קיום.

יעקב

פניתי בבקשת עזרה לשר־העבודה ולמוסדות הממשלה השונים, אבל אף אחד לא ענה לי אפילו.

אני פונה בזאת אליכם בבקשה לעזור לי על־ידי פירסום מכתבי. אולי מכם תבוא לי תשועה.

סמי יעקב, כפר יבנה

בלדה לטייס

המנגינה: לפי **היי הג'יפ**

הי־קהירה, הי־קהירה
אייבי נתן טס מהר.
קליפורניה רוגשת
והעופק מסתחרר
אם ראית לא טעית,
זהו אייבי, לא אחר,
כי רק הוא עם המצרים
יודע איך להסתדר.
אייבי נתן מחליט:
את השלום יש להשליט.
בקהיר אין כלל כל פחד,
שם שותים קפה בנחת.
אך אנחנו מה אומרים:
תעזוב את המצרים.
שם, דחילק, מסוכן.
בוא מהר לכאן!

הרצל קינן, תל־אביב

קוראים השולחים מכתבים, מתבקשים לנסח אותם בק־צרה. עדיפות תינתן ל־מכתבים קצרים.

זכות קדימה תינתן למכ־תביהם של קוראים המצר־פים תצלומיהם למכתבים.

קליטה צליל עיצוב

הקליטה בפילוט 3520

מצטיינת בתמונה חדה, יציבה ונקיה ולכן גם נעימה לעין הצופה. יתרון זה מושג הודות למעגלים אלקטרוניים חדישים הבלעדיים לטלוויזיה פילוט 3520. פילוט 3520 מצויד במסך פנורמי רחב של 110 מעלות.

הצליל בפילוט 3520

בעל איכות גבוהה ביותר העולה על המקובל במקלטי טלויזיה רגילים — וזאת הודות לתכנון קפדני של מעגלי האודיו ולרמקול אובלי גדול בחזית המקלט.

עיצוב בפילוט 3520

הינו חדיש, מפליא בהידורו ויחד עם זאת שימושי ביותר. מאות מהנדסים במעבדות התכנון שבאנגליה תכננו ועיצבו את פילוט 3520 להנאתם של מליוני צופים ברחבי תבל.

נצל גם אתה את חידוש הטכניקה והמדע להנאתך!
דרוש השוואה ותיווכח בעדיפות פילוט 3520!

Pilot

פילוט עדיף - בשרות ובטיב

חדש חדש

אלבומים בדגם יפני

"תענוג"

יצרני ויצואני פינות שקופות ואלבומים ● ● ● ● ●
גאים להציג בפעם הראשונה בישראל את האלבום החדש,
● ● ● ● ● בדגם יפני עם דפים אוריגינליים מיפן •
המכירה לצרכן רק במשך חודש ימים מהיצרן לצרכן במחיר
פרסומת של 9.90 ל"י האלבום הגדול ו־5.90 האלבום הקטן •
אצל „תענוג" ירמיהו 28, תל־אביב.

אנו מחפשים מפיצים מנוסים בכל רחבי הארץ

חדש חדש

האם דאגת להזמין מקום

בבית הבראה? לכרטיס נסיעה לחו"ל? אם־כן, הרי עליך לקנות גם מצלמה ופילם להנצחת חופ־שתך או נסיעתך הממשמשים ובאים. מבחר גדול של מצלמות מכל סוגי המחירים. כל המצלם — חי את חויותיו פעמיים.

פוטו ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 3

בעולם

ויאט־נאם

כמה שווה המישטר?

לפעמים, כאשר מוליד ההר עכבר — גם זה חשוב. כי זה עדיף על עקרות מוחלטת.

ייתכן שפגישתם של הנשיאים ריצ׳ארד ניכסון ונגויין ואן תייה, באי מידוויי באו־קיינוס השקט בשבוע שעבר, הולידה עכבר כזה. ההכרזה שעליה שמו אמצעי־התיקשו־רת העולמיים את הדגש היתה, כי ארצות־הברית תפנה 25 אלף חיילים מווייאט־נאם הדרומית. הקטנה שכונתה, בצדק, על־ידי ה־מחנה הקומוניסטי כ„טיפה בים", בהשוואה ל־540 אלף החיילים האמריקאיים הנמצאים שם.

פרשנים מערביים מיהרו גם להכתיר את ההודעה, כנסיון מצד הנשיא ניכסון להרגיע מעט את הרוחות האנטי־מלחמתיות בארצו שלו. הודעה זו, קבעו, אין בה כדי לקרב את שיחות־השלום בפאריס במידה רצינית.

נשיא תייה
קואליציה מול גועליציה

ממשלה מול ממשלה. אך מאחורי העכבר הקטן הזה הסתמן המאבק על סלע־המחלוקת העיקרי בשיחות פאריס: מה תהיה דמות המישטר בווייאט־נאם הדרומית, אחרי הפסקת הקרבות? גם האמריקאים וגם ה־קומוניסטים קיבלו את העיקרון של עריכת בחירות חופשיות שיקבעו את דמות המיש־טר. אבל איזה מישטר ישרור בתקופת־המע־בר, עד לעריכת הבחירות?

דרישת הצפוניים והווייאט־קונג: להקים קואליציה, בה יהיו מיוצגים הקומוניסטים, לפקח על עריכת הבחירות. האמריקאים רמ־זו, כי אולי יקבלו את הדרישה הזאת. אבל הם שבויים בידי בני־בריתם בסייגון, ב־ראשותו של המרשאל נגויין ואן תייה. ואלה מתנגדים בכל תוקף לקואליציה.

סייגון הסכימה, אחרי לחץ אמריקאי, ל־עריכת בחירות — אבל רק תחת חסות ה־ממשלה הקיימת, ללא תוספת קומוניסטית. הוויתור היחידי שהשיג ניכסון במידוויי, ב־שאלה זו, היתה הצהרה מפי תייה: „כל ה־עניינים הקשורים בעריכת הבחירות ניתנים למשא־ומתן — אבל לא קואליציה."

הקומוניסטים הגיבו בתכסיס משלהם: הם הודיעו על הקמת ממשלה מהפכנית בדרום וייאט־נאם. „זה אינו משנה לנו," הגיבו ה־אמריקאים. אבל ייתכן שעם קיומן של שתי ממשלות מתחרות, יהיה קל יותר להגיע ל־החלטה — בעיקר כאשר יגבר הלחץ של מחנה השלום באמריקה עצמה — שבכל־זאת יש להקים קואליציה. לא בין ממשלה ובין מחתרת, כי אם בין שתי ממשלות מתחרות.

ברית־המועצות

השמצות בצמרת

ההסכם המוקדם קבע, בפירוש, כי „לא ידונו בענייניהן של מפלגות קומוניסטיות שאינן מיוצגות בקונגרס." זאת היתה, ב־ראש וראשונה, דרישתה של רומניה, שהא־מינה כי בזאת הבטיחה שהקונגרס העולמי של המפלגות הקומוניסטיות במוסקבה לא יהפוך למסע־השמצה נגד סין.

(המשך בעמוד 8)

הנהלת חשבונות
למד במכון
לביא
בעזרת ספרי
לביא
* קורס בוקר מזורז סוג 1
* קורסי ערב סוג 1, 2, 3
* קורסים למדופלמים
הפתיחה: 26.6.69
תל־אביב, רחוב סמולנסקין 7, מסנת בן־יהודה 90.
רמת־גן, שדרות הילד 21, על־יד קולנוע „אורדע".

קונים
במחירים גבוהים
מלוה קליטה
גם 1964
מלוה בטחון
גם 1968
„נוה" שד׳ רוטשילד 15
תל־אביב, טלפון: 54931.
8.30 בבוקר עד 6 בערב.

צעיר מחפש חבר
(23—29)
לטיולים בארץ ובילוי סוף־שבוע.
ת. ד. 26023, תל־אביב

בעולם

(המשך מעמוד 7)

הבטחה זו הופרה ביום השני של הקונ־גרס. פתח בהסתערות נציג אורוגואי, ומייד קפץ מזכיר המפלגה הרומני, ניקולאי צ׳אושסקו וביקש רשות־הדיבור. הוא הזהיר ש־דרך ההשמצות תעלה את הקונגרס על שר־טון, רמז שאולי עלולה משלחתו לפרוש.

זה לא הבהיל את הקרמלין. אחרי הרומני ניגש אל דוכן הנאומים המזכיר הפולני, ולדיסלב גומולקה, ששפך אש וגופרית על סין, „שפרשה מחבר־העמים הקומוניסטי.״ ליאוניד ברז׳נייב, נציג ברית־המועצות, הר־

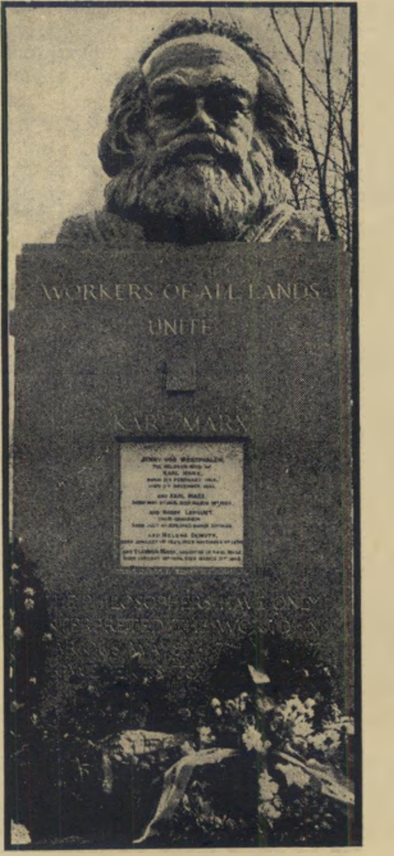

קבר מארכס בלונדון
פיתאום — אין הסכם

חיק לכת עוד יותר. הוא תבע בפירוש להו־ציא את סין אל מחוץ למחנה.

„הם יחוסלו!״ סין, שהחרימה את ה־כנס, השיבה בדרך מנוסה: באמצעות הגרו־רה האירופית היחידה שלה, אלבניה, שגם היא החרימה את הכנס.

יומון המפלגה הקומוניסטית באלבניה, זרי אי פופוליט, הקדיש את מרבית עמודיו, ביום פתיחת הקונגרס, להתקפה קיצונית על מוסקבה. „הצארים החדשים של הקרמלין,״ כתב, „רוצים לחלק את העולם לאיזורי־הש־פעה, ולשלוט בו תוך הסכם עם האימפריא־ליסטים האמריקאיים.״

זאת היתה רק הקדמה. „הזאבים הסובייי־טים הגדולים, והתנים הקטנים מן הארצות האחרות, התכנסו בצל החומות הגבוהות של מיבצר הקרמלין, הרחק מעיני הקהל, כדי לחנוק איש את רעהו. אלה רוצים לשלוט בכוח; אחרים מבקשים להינצל משלטון־התועבה, ומחנה שלישי רוצה רק לסחוט מחיר גבוה בעד כניעתו. חמש שנות ה־הכנה למיפגש זה הוכיחו את ריקבון והמח־חנה הרביזיוניסטי, והניוון המיפלצתי של היחסים בין חבריו.״

ועוד כמה פנינים: „ברז׳נייב ושות׳ איר־גנו את ההילולה המאוסה כדי להסוות את בגידתם במרכסיזם־לניניזם... הם יכולים לקיים עוד אלף כינוסים, אבל לא יעצרו את גלגלי ההיסטוריה. הם כוח ריאקציוני, שלא יוכל לעמוד מול הגל המהפכני. הם כופרים וסוכני הבורגנות. הם יחוסלו!״

ספרד

בלשים בקמפוס

שני סטודנטים ניגשו לחורחה מורה בר־גי שנכנס לקפטריה של האוניברסיטה של מאדריד. „תמשיך ללכת!״ ציוה עליו אחד מהם.

מורה, סטודנט שנה שלישית למשפטים,

לכל עור היופי הטבעי שלו

לכל עור - הקרם המתאים לו:
לעור שמנוני — Astringent Cream
לעור צעיר — Vanishing Cream
לעור יבש — Moisture Cream
לעור בוגר — Nourishing Cream

בשמטפחים אותו בקרמים של שֶרְק

SCHERK

המפיצים: חבי גורית בע״מ.

מי רוצה?
יום פיקניק ארצי משותף
עם חבורת צעירים קטנה, בימי שישי—שבת, 5—4 ליולי הקרו־בים, בתכנית פיקנטית. בנים/בנות 25—17 בלבד
יפנו לת.ד. 28014 תל־אביב ל„יום פיקניק ארצי משותף״.

חשוב למנהלי משרדים וכתבניות!
מחק הפלא למכונת הכתיבה המו־חק את האוריגינל יההעתק.
חסוך בזמן וכסף, תוך שניה ב־יכולתך למחוק כל אות או מילה יחד עם ההעתק.
הזמן סט ענק המכיל 288 יחידות במחיר 19.20 ל״י בלבד, וחסוך על־ידי כך 40% באופן ממשי.
סוכננו ישמח לבקרך ולהדגים ללא כל התחייבות.
„לובקס״ — ת.ד. 6031, טל. 441692, תל־אביב.

איפה כל החתיכות?
בבריכת תל־אביב
(גורדון)

ניסה להתנגד. השניים דחפו אותו: „קדי־מה!" פקדו, „ואל תעשה רעש."

הוא צעד בין השניים, עד לחדרו של אחד השרתים. שם נערך חיפוש על גופו, והוא הועלה לניידת. שני הסטודנטים שעצרו אותו היו, בעצם, בלשים.

זהו חלק מן המחיר ששילמה אוניברסיטת מאדריד, חמורת אישור הממשלה לחידוש הלימודים בה. אחרי ההפגנות של החורף, והטלת מצב־החירום על הבירה הספרדית, חודשו הלימודים — אבל תחת שמירה משטרתית קפדנית.

צרפת

העלמות הנעלמות מאורליאון

לעיר אורליאן היתה בתולה קדושה מפורסמת: ז'אן דארק, שעמדה בראש מרד האיכרים בשילטון־הכיבוש האנגלי, לפני למעלה מ־500 שנה. היא נעלמה בתימרות עשן, כאשר העלו אותה על המוקד בכיכר המרכזית של העיר.

בשבועות האחרונים, שוב נעלמות עלמות מן הכיכר המרכזית של אורליאן. כך, על כל פנים, היו מרבית תושבי העיר מוכנים להאמין. מפה לאוזן עבר הסיפור, שסוחרים יהודים מרדימים לקוחות תמימות הנכנסות לחנויותיהם, מ־כרים אותן לסוחרי־זונות „בארצות מזרח־תיכוניות".

„זהב יהודי". הסיפור נולד כסיפור דמיוני, בשבועון המתמחה בענייני מין ופשע, בשם שחור־לבן. סופר שם, כי גבר ליוה את אשתו לפיתחה של חנות בעיר גרנובל לקנות שימלה. כאשר לא הופיעה מקץ שעה ארוכה, נכנס לחפשה. בעלי החנות השיבו לו, כי לא היתה שם בכלל. יותר לא ראה את אשתו. הוסיף העיתון: „כמו נשים רבות אחרות, היא הוברחה אל בתי־הזונות של המזרח־התיכון."

איש אינו יודע כיצד הועבר הסיפור לאורליאן, המרוחקת כ־400 קילומטרים מגרנובל. אבל כאשר הוא הגיע לעירה של הבתולה הקדושה, ידעו השמועות להצביע על שלוש חנויות יהודיות ולספר כי הלקוחות הורדמו, הורדו למרתפים, ומשם נלקחו דרך תעלה תת־קרקעית אל המקום שממנו הועמסו במכוניות. השמועות אפילו אמרו, שהמשטרה ערכה חיפוש־פתע, גילתה שתי נשים קשורות ומורדמות במרתף.

הבתולה מאורליאן (1431)
לפתע — ימי הביניים

המשטרה הכחישה זאת מייד — אך המשמיצים השיבו, כי מפקד המשטרה מכר את עצמו תמורת „זהב יהודי" — 20 אלף דולאר למען הדיוק.

הדרך לתאי־גאזים. אזרחים נדהמים הקימו אירגון למלחמה בעלילת־הדמים האנטישמית. אך המסע לא נפסק. בית־ספר לבנות של אחד המיסדרים הקאתוליים, הורה לתלמידותיו לא להיכנס יותר לחנויות היהודיות. נשים חדלו להיכנס לאותן חנויות בלי ליוי בעליהן, או לפחות בזוגות ובשלשות. הנרי ליכט, אחד החנוונים הנפגעים, התמרמר: „בימי הביניים האשימו אותנו בחטיפת ילדים לעשיית מצות. עכשיו, פיתאום, חזרו ימי הביניים. זה מתחיל בשמועות כאלה ונגמר בתאי הגאזים!"

בקנותך מקלט טלוויזיה „שאוב־לורנץ" הנך רוכש את מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם ומבטיח לך את האחריות הרגילה ושרות נאמן! נוסף על כל אלה הנך מקבל גם אחריות ל־7 שנים להספקת חלפים לטלוויזיות „שאוב־לורנץ".

מרכז
עדשות מגע
CONTACT LENS CENTER
„גרחובסקי — אישון לנס"
תל־אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח׳ פינסקר 20, ליד מוגרבי, מול מגרש חניה) טל. 55029
שעות קבלה 17—9
נשמח לשלוח חוברת חסברה למי בקשה.

101
טיולים מודרכים
וסו
לאירופה
ולמזרח הרחוק
חוברת עם פרטים
מלאים בכל
משרדי הנסיעות
הטיול
הטוב ביותר עם
אירופה טורס
EUROPA TOURS

מגן
נגד
יתושים
D·I·C
תכשיר איכות של
"טבע"
למריחה על הגוף
טבע TEVA

depilan
דפילן
להורדת
שיער מיותר
באיכות
שוייצרית
vitamol

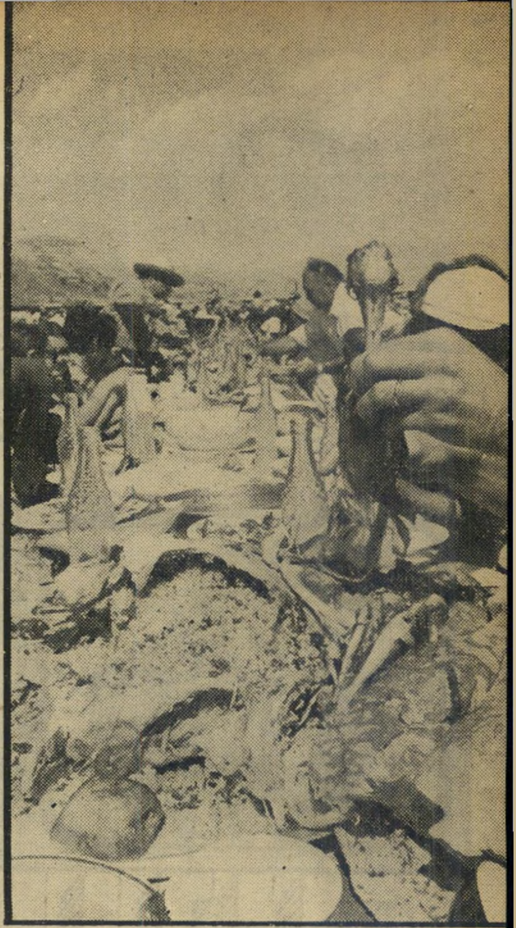

110 כבשים, 1000 תרנגולות, 10.000 בקבוקי משקה – נחטפו בידי ארבעת אלפים אורחים, חציים יהודים, שבאו לחגוג את הגדולה בחתונות ישראל

הזלילה הגדולה

עוזי והלשניקוב משמרות של צה״ל ושומרים דרוזים איבטחו את החתונה.

חתונה כזאת לא יכולים להרשות ל־עצמם אפילו המיליונרים של ישראל. כל חתונות הברק והזוהר של אילי ההון הישראליים, חתינות־השנה, חתיונות העשור וחתונות־המאה, נראות כמסיבות גן־ילדים ליד החתונה שערך שייך קאמל קנג׳, לבנו קנג׳ איבן סאלח קאנג׳.

החתן הצעיר (22) הוא בסך הכל מנהל סניף־הדואר בכפר הדרוזי מג׳דל שאמס, ש־למרגלות החרמון. אבל אביו, השייך קאמל סאלח קנג׳, מי שהיה עד למלחמת ששת־הימים חבר הפרלמנט הסורי, נחשב למנהיג המדיני של הדרוזים ברמת־הגולן. יום השבת האחרון היה עבורו יום של חג. הוא חגג את נשואי בנו ואת שיבת אחיו מן הגולה הסורית. האח, שייך שולטן קנג׳, מי שהיה קצין גבוה בצבא הסורי, נחשד באי־נאמנות לשלטון לפני 15 שנים, נשלח לגלות ב־גז׳ירה שבצפון סוריה, חזר לכפרו רק לפני שבועות מספר.

את טקס החתונה בין מנהל הדואר לבין בת־דודו, סיהן בת ה־17, ערכו עוד ביום שישי, בחוג המשפחה. אבל לחגיגה, שכללה גם סעודה כיד השייך, הוזמנו כל בני העדה

חתונה באיצטדיון מראה כללי של זירת החתונה, לשם נהרו אלפי האורחים מכל הארץ לחגוג את חתונת בנו של מנהיג הדרוזים ברמת־הגולן. באיצטדיון הטיבעי המשתרע למרגלות החרמון והכפר מג׳דל שאמס, הוקם יציע מכוסה גגות בד, שם נערכה הכירה הגדולה. אלפי הדרוזים שבאו לחתונה ישבו בשקט מסביב והתבוננו ביהודים המסתערים על הכיבוד שהוכן עבורם. את 110 הכבשים הכינו נשות הכפרים הדרוזיים, שחילקו ביניהן את עבודות ההכנה לחתונה.

הדרוזית בגולן, בגליל ועל הר הכרמל.

שלושת אלפים מהם נהרו אל הכפר, חמולות חמולות, כשהם נושאים מתנות לחתני החגיגה.

אבל מלבדם ראו את עצמם עוד אלף יהודים שושבינים בחתונה. סוף־סוף מי שיחרר את הדרוזים, אם לא הם?

כל עסקני המפלגות המטפלים בערבים, כל קיבוצי הגולן והגליל, כל אנשי המימשל הצבאי, כל חיילי המילואים המשרתים בסביבה, ועוד סתם יהודים ששמעו שבמג׳דל שאמס עורכים פאנטאזיה — כולם עלו לרגל, עם נשותיהם, ילדיהם וקרובי המשפחה, כדי לקחת חלק בחינגה.

בכיכר הגורן של הכפר, במרחק כמה עשרות מטרים ממוצב הגבול הסורי, שחייליו בשר ועד לבנה חמוצה — הונחו על השולחנות. זה היה האות. מבלי להתחשב בכללי הטקס המזרחי, הגורס משום מה שאין מתחילים לאכול לפני שהמארח מזמין את אורחיו לשולחן, הסתערו המשחררים היהודים על השולחנות. כרעי התרנגולות, צלעית הכבשים, הדגים המטוגנים, נחטפו ונבלעו מייד. הידיים נשלחו אל תוך קרבי הכבשים, שלפו משם גושי אורז. הפיתות נטבלו בשפע הרוטבים והסלטים. תוך דקות ספורות נטפו ידיהם ופניהם של הזוללים שמן ורוטבים.

הישראלי הזולל הוכיח בפעם נוספת כי אין הוא בררן. לאכול בידיים? — בידיים, העיקר שיהיה אוכל, והרבה.

רק כשהשביעו הישראלים את רעבונם, ובכרסים תפוחות דהרו במכוניותיהם חזרה

פאנטאזיה

אחד מנכבדי הדרוזים במג׳דל שאמס שולף את אקדחו במירפסת ביתו ויורה באוויר כדי להגביר את השימחה. ברקע, המשטח הענק.

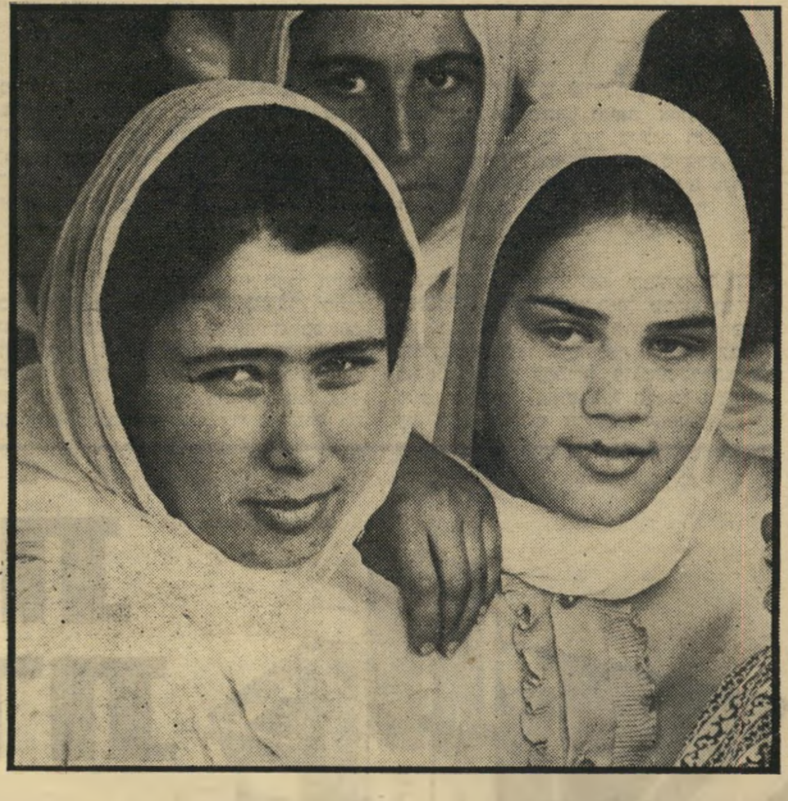

קנאת היפהפיות

שתיים מבנות מג׳דל שאמס, מתבוננות במטי קינאה בכלה סיהן, שנישאה לבן־זוגה, בחתונה המפוארת שידעה רמת־הגולן. בניגוד לערביות אין הדרוזיות מכסות פניהן ואינן נרתעות מהמצלמה.

יכלו לטווח את רוביהם אל החוגגים, הוקמו שולחנות האוכל הארוכים. ובעוד הנכבדים משני הצדדים, כולל ראש־הממשלה בפועל יגאל אלון, נושאים נאומים ארוכים על „ברית־הדמים שנכרתה בין העם היהודי והעדה הדרוזית,״ עשו מארגני הטקס את שגיאת חייהם: הם ערכו את השולחנות, והעמיסו עליהם מכל טוב.

110 כבשים טבוחים, כאלף תרנגולות צלויות, ועוד מאות קערות עמוסות במיטב מעדני המיטבח הדרוזי — מירקות ממולאים לתל־אביב, העזו הדרוזים עצמם להתקרב אל השולחנות. הם, שבמשך שעות ארוכות ישבו פעורי פיות ועיניים למראה הישראלים שבאו לשבור שבר, נאלצו להסתפק במה שהותירו הישראלים. אבל מה שנשאר היה מספיק להשביע אפילו את הקהל של איצטדיון בלומפילד.

כשגמרו הישראלים לאכול והלכו לבתיהם, יכלו הדרוזים להתפנות לחגיגתם. הובילו את החתן והכלה הצעירים לביתם החדש בכפר בשירה ובריקודים.

ההסתערות

בעוד הדרוזים דבוקים לכיסאותיהם ברקע, מסתערים היהודים לעבר השולחנות הערוכים, שהתמשכו לאורך מאות מטרים.

הכלה

סיהן קנג׳, שהיא בת דודתו של החתן, יושבת בבגדי כלולות על כיסא מוגבה, כשחברותיה מחוללות סביבה כדי לשמח אותה. הנשים הדרוזיות לא נטלו חלק במסיבת החתונה, אולם עמלו משך שלושה ימים כדי להכין את המשתה הגדול.

החתן

קנג׳ אבן סאלח (בחליפה, מימין) החתן שלכבודו נערכה כל השימחה, כורע בין חבריו השרים לכבודו שירי חתונה. משמאל נראה אביו של החתן, שייך סאלח קנג׳, מנהיג הדרוזים ברמת־הגולן, שהיה חבר הפרלמנט הסורי.

תמרורים

נולדה • למתכנן האופנה **גדעון אוברזון** ולאשתו **דינה**, בת שנייה.

נולד • בקופנהאגן, בן שני לנסיכה **מרגריטה**, יורשת־העצר של דנמארק, הנשואה לרוזן צרפתי.

נחוג • יום־הולדתה ה־22 של שחקנית הקולנוע השוודית **אווה אולין**. המאורע נחוג ברומא, שם היא מופיעה בסרט שעלילתו המרכזית מתרחשת על חופי הים. לכן מורכבת מלתחתה של אווה בעיקר מבגדי־ים, מהם חדשניים למדי.

נחוג • יום־הולדתו ה־78 של **חיים לייבוביץ**, מייסדו ובעליו של מיפעל לייצור שמני המאכל עץ־הזית, ומפעלים אחרים. לייבוביץ עלה ארצה עם העלייה השלישית מפולין, החל את הקריירה התעשייתית שלו כפועל. כיום הוא משמש גם כחבר הוועד־הפועל של התאחדות בעלי התעשייה.

יצאו מהאינקובטור • שלוש בנותיה של **מריה זורי**, תושבת כפר נחף, שילדה את השלישייה בבית־החולים האיטלקי בחיפה. שלושת הפגים הועברו מייד אחרי הלידה לבית־החולים רמב"ם בחיפה, המצוייד באינקובטורים. כעבור חודש הוצאו מבית־החולים, אחרי שמישקלה הממוצע של כל אחת מבנות השלישייה עלה מ־1.80 ק"ג לשלושה קילוגראם.

אווה אולין

אומץ • על־ידי **ליז טיילור וריצ'ארד ברטון**, בעת חופשה בפוארטה וולרטה במכסיקו, הילד בן התשע טולדאנו דה לא טורה. הילד היתום הצטרף בכך לבתם המאומצת של הזוג ברטון, יתומה ילידת גרמניה.

נישאו • ילד־הפלא המזדקן (48) של הקולנוע האמריקאי, **מיקי רוני**, ו**קרול הוקט**, מזכירה מהוליבוד, הצעירה ממנו ב־23 שנים. מיקי היה נשוי בעבר לאווה גארדנר, ואילו אשתו החמישית נרצחה יחד עם מאהבה היוגוסלבי, שהיה ידידו של סטיפן מרקוביץ, ידידו של אלן דלון, שנרצח אף הוא.

נפטר • בגיל 89, מנהיג האיגודים המיקצועיים האמריקאי **ג'ון לואיס**. לואיס הצטיין כמנהיגם של פועלי המיכרות בארצות־הברית, הקים את איגודם המיקצועי ב־1920, עמד בראשו במשך 40 שנה. אחרי פרישתו, הקדיש את מירצו העצום לקידום ביטוח־בריאות ממלכתי בארצו.

הסתבך • סוכן ניירות־הערך התל־אביבי הקשיש (78) **ריכרד מצגר**, בחובות המסתכמים, לפי הערכה זהירה, בכ־500 אלף לירות. השבוע פנו רבים מלקוחותיו להנהלת הבורסה לניירות־ערך, טענו כי הפקידו בידי מר מצגר סכומים עצומים, אחדים מהם ברבבות לירות, כדי שירכוש למענם ניירות־ערך. בשבוע שעבר הודיע משרדו של מר מצגר כי לא יוכל לעמוד בהתחייבויותיו וכי חובותיו הלוחצים מסתכמים בכמה מאות אלפי לירות. אחת הסיבות להסתבכות זו: לקיחת הלוואות בריבית קצוצה ולמועדי פרעון קצרים. יש החוששים כי נפילתו של מצגר, באם תבוא, תפיל בשיטת הדומינו מיפעלים פיננסיים גדולים ומבוססים במדינה.

נפטר • הפרופסור **מרדכי גייסלר**, מרצה בכיר לגיאודזיה בטכניון החיפאי, יליד פולין שעלה ארצה ב־1926, וכעבור עשר שנים סיים את לימודיו בטכניון.

נפטר • בגיל 57, אליל־הקולנוע משנות ה־40 **רוברט טיילור**, מסרטן־ריאות. לפני שנתיים נותח, וריאה אחת היצאה. מלבד כ־70 סרטים, עסק טיילור גם בפוליטיקה, הצטיין כאנטי־קומוניסט מושבע, שאף לגרש את הקומוניסטים האמריקאים „לרוסיה או למקום בלתי־נעים דומה..."

נפטר • בגיל 65, הבארון **ג'ורג' ראנגל**, אריסטוקראט רוסי שברח עם הוריו מהמהפכה הסובייטית, התאזרח בארצות־הברית, עבד כעיתונאי, התמחה לבסוף באופנה, הגיע לתהילה עולמית דווקא כדוגמן — בתור האיש בעל הרטייה השחורה על עינו, הלובש חולצות האתאווי.

אותה הגברת עם עוד אדרת

איזו מהן תעדיף?

ברודווי 100

בחפיסת זהב רכה או בקופסת „מכסובב" נוקשה

- אותה תערובת אמריקאית
- אותו אורך (100 מ"מ)
- אותה איכות מעולה
- ואותו המחיר!

20 סיגריות „סופר קינג־סייז" 1.50 ל"י

תוצרת דובק ערבות לטיב

פרסום דוד יעקבסון

אם יהיה צורך – יפעילו האמריקאים באו"ם

וטו להגנת ישראל

אבל...

אבנרי ליד בניין מרכז האו"ם*

מאת אורי אבנרי

בשבוע האחרון ערך אורי אבנרי סיור־בזק בארצות־הברית, כדי להיפגש עם צמרת המימשל האמריקאי והאישים האחראיים לניהול שיחות ארבע־המעצמות.

מטרת הביקור היתה לקבל התרשמות אישית מעודכנת על כוונת המעצמות ועל מצב המשא־והמתן ביניהן; וכן להביא לפני האישים האחראיים את תוכנית־השלום של „העולם הזה". לצורך זה נעדר ח"כ אבנרי שבוע אחד מן הכנסת, זו הפעם הראשונה בארבע שנים.

בין השאר נפגש אורי אבנרי, במיסגרת שיחות אלה, עם:

הלורד קאראדון, ראש המשלחת הבריטית באו"ם, מנסח החלטת מועצת הביטחון והנציג הבריטי בשיחות הארבע.

צ'ארלס יוסט, ראש המשלחת האמריקאית באו"ם, שר בממשלת ניכסון והנציג האמריקאי בשיחות הארבע.

יוסף סיסקו, סגן שר־החוץ האמריקאי לענייני המיזרח־התיכון, מנהל שיחות שתי המעצמות בוושינגטון, וכן עוזרו, רוג'ר דייווים, וצוות יועציו.

הארולד סונדרס, האחראי לענייני המזרח־התיכון בצוות המועצה לביטחון לאומי, עוזרו של הנרי קיסינג'ר בבית הלבן, וכן סגנו, ג'ון פוסטר.

כן נפגש אבנרי עם שורה של אישים אחרים בחוגי המימשל האמריקאי ומומחים לענייני המיזרח־התיכון, וביקר אצל השגריר יצחק רבין.

ראש המשלחת הסובייטית באו"ם, יוסף מאליק, נציג ארצו בשיחות הארבע, ביקש שהות של 24 שעות כדי להחליט אם להיפגש עם אבנרי. בתום תקופה זו (בה התקשר, מן הסתם, עם מוסקבה) השיב בשלילה. הנימוק הרשמי היה שאין לו זמן.

אף כי כל השיחות נתקיימו בנוכחות מזכירים משני הצדדים, שרשמו את עיקרי הדברים שנאמרו, הן נתקיימו על סמך התחייבות מפורשת שלא להביא דברים בשם אומריהם. הותר לפרסם את הדברים רק במיסגרת של התרשמויות אישיות. לפיכך אין לייחס את הדברים, המובאים בסידרה זו, בכל צורה שהיא לאישיות זו או אחרת.

הודות להיקף הרחב של שיחות אלה, שכדוגמתן לא היתה לשום אישיות ישראלית מחוץ לממשלה, ניתנת בסידרה זו תמונה מעודכנת ומוסמכת ביותר על סיכוי יוזמת־השלום של המעצמות.

בניגוד למקובל, אתחיל ישר במסקנות.

● ישנה, ברגע זה, אפשרות ממשית כי יוזמת המעצמות תביא להסדר־שלום במרחב.

● הכוונה — לא רק המוצהרת, אלא גם האמיתית — היא לשלום של ממש, לא להסדרי־ביניים כל שהם.

לצורך זה נדרשות ממשלות מצריים וירדן לחתום על מיסמכים שיהוו הסכמי־שלום, אם כי לא ישאו שם זה במפורש.

● ישראל, לעומת זאת, תידרש לחתר על כל סיפוח של שטחים, מלבד תיקוני־גבול בעלי אופי ביטחוני לאורך הקו הירוק. ירושלים תישאר מיוחדת, אך יינתן בה מעמד לערבים.

● בשלב הנוכחי, אין המעצמות מוטרדות עדיין על־ידי העמדה השלילית המובהקת של ממשלת־ישראל. הבעייה המיידית העומדת בפניהן היא כפולה: לקבל מברית־המועצות תשובה מחייבת, שתאשר כי אכן היא מוכנה להסכם־שלום כזה, ולקבל ממנה הודעה כי מצריים מוכנה לכך אף היא.

שלב זה, שנפתח עם ביקור שר־החוץ הסובייטי השבוע בקאהיר, עשוי להימשך כשלושה שבועות (לפי הערכה אחת) או כחודשיים (לפי הערכה אחרת).

● אם תהיינה תשובות מוסקבה וקאהיר חיוביות, תגובשנה „המלצות" מסורטות, מטעם ארבע המעצמות, והן תימסרנה לשגריר גונאר יארינג.

זה יפתח בסיבוב חדש של שיחות במרחב, במגמה להפגיש את הצדדים, בשלב הסופי, בפגישה פנים־אל־פנים, שבה ינוסח וייחתם „ההסדר החוזי" בין ישראל וממשלות־ערב.

● אם תמשיך ישראל באותו שלב בגישתה השלילית, יופעל נגדה לחץ דעת־הקהל הבינלאומית.

אין כל כוונה להטיל עליה סנקציות או עונשים אחרים. אם יוצעו כאלה במועצת־הביטחון, יש לצפות בוודאות לווטו אמריקאי נגדם.

● ברם, אם כי אין לצפות לסיכסוך דרמאתי בין ממשלות ישראל וארצות־הברית, קיימת זו הפעם הראשונה סכנה ארוכת־טווח של התרחקות המדיניות האמריקאית מישראל — שכתוצאה ממנה עלולה ישראל למצוא את עצמה, תוך שנה־שנתיים, מבודדת לחלוטין בעולם.

סכנה זו נראית חמורה שבעתיים דווקא מפני שאין רחשי המימשל האמריקאי מדברים עליה בפה מלא או ששים לקראתה, אלא מקבלים אותה בחשבון כאפשרות שיש להשלים עימה.

סיכומו של סיכום: מחצית־השנה הקרובה תהיה מכרעת בתולדות ישראל. בפני ישראל תעמוד — אולי בפעם האחרונה בדורנו — אפשרות ממשית של שלום. אפשרות זו אינה בטוחה — אך היא ממשית וקיימת. אם תתממש או לא — זה תלוי במידה רבה גם ברצונה הטוב של ממשלת גולדה מאיר.

ממשלת־ישראל יכולה לקדם אותה — או לנסות, יחד עם אנשי אל־פתח וממשלות פקינג ודמשק, לטרפד אותה.

במיקרה האחרון תהיה התוצאה — לדעת כל המומחים הזרים — נפילת המישטרים הערביים המתונים־יחסית, הפיכת אירגוני־החבלה הפלסטיניים לגורם המכריע במרחב, מצב של מלחמת־נצח בין ישראל והערבים, ובידוד ישראל בעולם.

וכתוצאה הסופית: הסתלקות אמריקה מהמיזרח־התיכון והשארת ישראל בעימות ישיר פנים אל פנים עם ברית־המועצות.

לורד קאראדון: מושל מחוז שכם

עבור מכאן להתרשמותי האישית מבעלי שיחתי העיקריים — מכיוון שכל יחסנו ליוזמת ארבע־המעצמות נוגע במידה כה רבה לרצונם הטוב ולאימון שאפשר לתת

* לידו: דינה הייז, שניהלה את הפרוטוקול של השיחות.

(המשך מעמוד 13)

בדבריהם, לכוונות בעליה, חשובה התרשמות זו. נדמה לי כי קשה למצוא ארבעה אישים כה שונים איש מרעהו, כמו ארבעה אלה.

כשהתקשרה מזכירתי עם הלורד קאראדון וביקשה ממנו להיפגש עימי באופן דחוף, הסכים מייד וקבע פגישה למחרת היום — יום־שבת, שבו אין עובדים במשרדים בארצות־הברית. תמהתי במיקצת על אדיבות זו, כשהכניס אותי לחדרו והושיב אותי בכורסת־עור נוחה, התחלתי להסביר לו מי אני. הוא שיסע דברי בחיוך: „אני יודע מי אתה. אפשר לומר כי שמך הולך לפניך...״ ואכן, במהלך השיחה גילה הלורד בקיאות עצומה בענייני ישראל.

ולא במיקרה. כי לורד קאראדון הוא ארצישראלי ותיק. ב־1929 בא לארץ, ערב מהומות הכותל המערבי, והוא שהה בה במשך למעלה מעשר שנים. אז היה שמו יו פוט, והוא כיהן כמושל אזור שכם.

הוא עזר לעובד בן־עמי להקים את נתניה, ועד היום — כך הובטח לו לאחרונה — קיימת בנתניה „כיכר פוט״.

לורד קאראדון

בימי היותו מושל מחוז שכם, בתמונה שצולמה בנתניה. במרכז התמונה נראה הנציב העליון הבריטי דאז, סר ארתור ווקופ. קאראדון צועד מימין. משמאל נראה עובד בן־עמי, שקאראדון מגדיר אותו גם היום כ„ידידי״, אף כי בן־עמי הפך מנהיג תנועת ארץ־ישראל השלימה. השבוע התחילה התעמולה הישראלית הרשמית להשמיץ את קאראדון בתור „ראש האסכולה הפרו־ערבית במשרד־החוץ הבריטי״, ונרמז כי גולדה מאיר התלוננה עליו בפני ראש ממשלת בריטניה.

זמנו של הלורד היה, כמובן, מוגבל. אך בשום שלב של השיחה לא נוצר הרושם שהוא ממהר. הוא דיבר בחריפות, אבל בשלווה, כאילו נפגשנו אחרי ארוחה, מעל לסיגאר, בקלוב אנגלי. את התרשמותי מדבריו אמסור בין שאר הרשמים.

בסוף העניק לי מתנה — את ספרו, המכיל את פרק זכרונותיו מארץ־ישראל.

סיסקו: „זה דינאמיט״

כל שקאראדון הוא בריטי בה״א הידיעה, כן מייצג יוסף סיסקו את האמריקאי המובהק, מהסוג הטוב ביותר.

קאראדון מעורר סימפאטיה אינסטינקטיבית. סיסקו מעורר תגובה מיידית של: „הנה גבר.״ הוא אדם מרשים — מרשים מאוד־מאוד. לא הייתי רוצה להיות אוייבו.

מול השלווה המודגשת של הבריטי — הדחיפות הקצובה של האמריקאי. מול ההומור הבריטי העקיף — ההומור הישיר של בן ארצות־הברית. מול האידיאליסט שהפך איש־מדינה — איש־המעשה התקיף, הנוקשה. בחברת קאראדון, אתה חש בנוכחות תרבות של אלף שנה. בחברת סיסקו, אתה חש שאתה נמצא במרכז־הכוח של העולם.

לשיחה נקבעו זמנים מדוייקים — שעה מדוייקת להתחלתה, שעה מדוייקת לסיומה, והסדר להמשכה עם עוזרו ואנשי־הצוות שלו להשלמת התמונה. באתי כמה דקות לפני הזמן, הוכנסתי לחדר־המתנה. קירו היה מקושט בתצלומי כל קודמיו של סיסקו בתפקיד סגן־שר־החוץ לענייני המיזרח־התיכון. (ביניהם הנרי ביירוד, עוזרו של ג׳ון פוסטר דאלס שעורר בשעתו זעם כה עצום בישראל, כאשר ניסה לפייס את עבד־אל־נאצר, דבר שגרם בעקיפין לפרשת לבון.)

תוך שניות הצטרפו אלי רוג׳ר דייוויס, האחראי מזה שנים רבות לענייני ישראל—ערב במשרד־החוץ, ואנשי השולחן הישראלי. בשעה היעודה — על השנייה! — הופיע סיסקו, הוביל אותנו לחדרו, שעל קירו מתנוסס שעון גדול. בדיוק בשעה היעודה — באיחור של שלושים שניות! — עזב אותנו, כדי להיפגש עם שר־החוץ. כעבור כצי שעה — בדיוק נמרץ! — חזר אלינו, ונפרדנו.

כשנכנסנו לחדרו וישבנו בפינה בלתי־רשמית, ניגש לשולחנו ונטל פיסת־נייר. „הבוקר קיבלתי מיברק חשוב,״ בישר לנו. כולנו התמתחנו. „מודיעים לי שאמש, בעת הצגת מחזה על אהבה בלונדון, התפרץ הקהל לבמה וערך עליה סצינות פרועות של אהבה.״

הפסקה קצרה. כולנו ניסינו להסתיר את תמהוננו. מה כל זה? „בעת המהומה נשמעו קריאות לשלום ישראלי—ערבי, ונאמר כי הדרך היחידה להשגתו היא יצירת יחסי־מין בין ישראלים וערבים.״

צחוק. סיסקו: „אני סבור כי זהו מיברק כל־כך חשיב, שהבאתי אותו לתשומת־לב שר־החוץ, בדו״ח שלי הבוקר.״

שאלתי, ברצינות רבה: „באיזו יוזמה מתכוון משרד־החוץ של ארצות־הברית לנקוט כדי להגשים הצעה מדינית זו?״

סיסקו: „אתה יכול להיות סמוך ובטוח שנהפוך כל אבן בחיפוש אחר השלום.״ („להפוך כל אבן״, באמריקאית, פירושו „לנקוט בכל יוזמה.״)

אני: „פה לא מדובר על אבנים, אלא על משהו אחר לגמרי.״

סיסקו הוא גבה־קומה, כנראה ממוצא איטלקי. ברגעים מסויימים הוא מזכיר במיקצת את אנתוני קווין. אתה חש בכל רגע שהנה לפניך אדם היודע בדיוק מה הוא רוצה, שבדק היטב את כל האפשרויות ובחר בבירור את דרכו, אדם שאי־אפשר לרמות אותו או למשוך אותו באף. אדם שנגד עיניו עניין אחד בלבד: האינטרס של ארצות־הברית.

תוך עשר דקות הוא שירטט באוזני את המדיניות האמריקאית לגבי המיזרח־התיכון — סקירה נוקבת, ברורה, חד־משמעית. ושוב: הלוואי ויכולתי לפרסמה כאן מילה במילה. היא היתה עשוייה לשנות מן הקצה אל הקצה את תפיסתם של קוראים רבים. אולי אפר שוב את ההתחייבות ואצטט פסוק אחד, כדי להביע את סיגנונו של האיש: „זה לא באינ־טרס שלנו למכור את ישראל — אפילו אילו יכולנו לעשות זאת.״ (סיסקו עצמו השתמש בסלאנג אמריקאי: „למכור את ישראל במורד הנהר.״)

כשיצאנו מן הבניין העצום של משרד־החוץ, אמרתי לעצמי: „הנה עמדתי פנים אל פנים מול שילטון עולמי.״

המזכירה, שרשמה את הדברים מצידי (פקיד אמריקאי רשם את

אין שחר לאגדת

„הפרוטוקולים של זקני אנטי-ציון״

„שכני, המושל בנצרת, ויורשי, מושל שכם, נהרגו על־ידי הערבים במאורעות 1936. אני עצמי הייתי בראש רשימה של מועמדים־להריגה שפורסמה בדמשק.״

הוסיף הלורד בחיוך שקט: „לא פעם מאשימים אותנו, פקידי המנדאט, שהיינו אז פרו־ערביים. זה פשוט איננו נכון. אנחנו ירשנו מצב בלתי־אפשרי, והשתדלנו להיות הוגנים כלפי שני הצדדים. זה לא היה קל.״

במלחמת־העולם, כאשר התקרב צבא רומל לגבולות הארץ, הוטל על פוט לערוך סקר על האפשרויות להגנת עקבה בפני הפולש, אם יעלה עליה ממערב. מכאן שהלורד הוא בעל נסיון אישי הן בגדה המערבית, הן בחצי־האי סיני — שני איזורי־המריבה העיקריים.

מבחינת אישיותו, הוא נציג טיפוסי של המעמד העליון הבריטי, בן למשפחה מפוארת. אביו היה דמות ידועה, אחיו הוא אחד האישים הבולטים בפרלמנט הבריטי. הוא עצמו היה מושל ג׳אמייקה, והמנצח על אחד ממיבצעי־השלום העדינים ביותר בימינו: פירוק השילטון הבריטי בקפריסין, תוך הסדר־שלום עם שני העמים האוייבים באי המסוכסך.

האיש הוא יפה־תואר, גבה־קומה, בעל הלבביות המקובלת אצל בני מעמדו. אך מבעד למעטה זה של נימוסים, מבצבצת אישיות בלתי־רגילה: אידיאליסט שהפך איש־מעשה, פוליטיקאי־דיפלומט המבקש לשלב את מערכת־האינטרסים במערכת־ערכים.

חבל שאיני יכול לצטט כאן את דבריו כלשונם. הוא לא היסס מלנסח את ריעותיו בצורה קיצונית ביותר, השתמש חופשית במילים כמו „שטויות״ ו„כסילים״, הטיף מוסר אך טבל אותו בהומור כלפי עצמו וזולתו, ערך השוואות היסטוריות מרתקות, הפליג פה ושם ברמזים ספרותיים — בקיצור, חוייה אמיתית למי שרגיל לנאומיהם של חברי־כנסת ושרי ישראל.

אולי אפר את התחייבותי ואתן פסוק אחד מדבריו, המעיד על טיבו: „כאן, באו״ם, כולנו פועלים על פי תקוות שהן פרי המישאלה (wishful thinking). אבל בלי זה לא היינו יכולים לפעול בכלל. מובן מאליו שעלינו להאמין באפשרות של שלום במיזרח־התיכון. אחרת לא היינו יכולים לעבוד למענו.״

או: „להגיד שאנחנו לא רוצים בכנות בשלום אמיתי — זוהי ההשמצה הגרועה ביותר. אנחנו רוצים בכנות בשלום אמיתי.״

הדברים מצד סיסקו) אמרה, כשהחזירה את הפינקס לארנקה: „זהו דינאמיט!״

אוכל רק לרמוז על אופיו של דינאמיט זה, בהמשך הדברים.

יוסט: המחשבה המהפכנית

אני צריך להציג את צ׳ארלס יוסט בפני קוראי העולם הזה. כזכור, בשנה שעברה, כאשר איש לא חלם כי יהפוך, לפתע פיתאום, לשר בממשלה החדשה ולראש משלחתה באו״ם.

אז, כשלא היה אלא הוגה־דיעות, והיה מוכר רק בחוגים מצומצמים של יודעי־דבר, נוצרה בינינו הבנה מיידית. לא הוא ולא אני ייצגנו שום מדינה. דיברנו — אמריקאי וישראלי — כשאנחנו משוחררים מאחריות ממלכתית, ויכולנו לנסות לחשוב על בעיות השלום באופן אובייקטיבי. הגענו למסקנות דומות להפליא.

באותה פגישה פיתח יוסט באוזני דרך מעשית להשגת השלום במרחב, באמצעות ארבע המעצמות הגדולות — מחשבה שהיתה אז חדשה ומהפכנית. כעבור שבועות מעטים הטיל עליו הנשיא ניכסון בדיוק את התפקיד הזה. האינטלקטואל, הוגה־הדיעות, נדרש לבצע את אשר הגה. הוא החליף את השלווה של מוסד אריסטוקראטי במנהאטן במשרד ממשלתי מפואר, מול בניין האו״ם.

הייתי סקרני להיוכח איך שינה התפקיד את האיש. אולם שום שינוי לא הורגש — מלבד הנוף שנשקף מן החלון, והעובדה שעוזרו ועוזרתי רשמו שניהם את הדברים שנאמרו. (שינוי אחר: בפעם שעברה הצעתי לו שנסיר את המקטורנים, כי היה יום חם. הוא שמח לקבל את ההצעה, בהוסיפו שלבש את המקטורן רק בגללי. הפעם לא הצעתי את ההצעה — למרות שהיום היה שוב חם, כשלושים מעלות.)

כמו קאראדון וסיסקו, יוסט הוא אדם גבה־קומה. אבל הוא שונה לחלוטין משניהם. הוא האינטלקטואל בה״א הידיעה, אדם בסיגנונו של עדלי סטיבנסון המנוח; צנוע, רציני, תמיר, בעל עיניים כחולות אנושיות מאוד.

אין ספק כי יוסט הוא אידיאליסט, כמו קאראדון. אבל הוא אדם הרבה יותר מופנם,

עצור — אדם שיחסו אל העולם הוא בעיקר מחשבתי.

קאראדון הוא חסר־סבלנות, ביודעו כי כל יום החולף ללא הסדר הוא יום של אסון. יוסט יודע זאת, אך הוא סבלני יותר, זהיר יותר, אולי גם פסימי יותר.

סונדרס - המחשב האלקטרוני

איש שונה לחלוטין מכל אלה הוא הארולד סונדרס — אדם נמוך יותר בסולם הדרגות, אך קרוב יותר לאוזנו של הנשיא.

לפי ההלכה האמריקאית, הנשיא לבדו קובע את המדיניות, ואילו שר־החוץ מבצע אותה. כדי לגבש את המדיניות שלו, זקוק הנשיא למוח קולקטיבי, לעוזרים אישיים.

הצוות הזה ממוקם בבית הלבן — ליתר דיוק, בבית הקרוי „הבניין הביצועי", הגובל עימו. האיש המנצח על טראסט המוחות של הנשיא, והמהווה בעצמו את המוח של הנשיא, הוא היועץ לענייני הביטחון הלאומי. תפקיד זה מסור עתה בידי הנרי קיסינג׳ר, איש אימונו של ניכסון. לקיסינג׳ר יש 24 עוזרים שחילקו ביניהם את כל שטחי העולם. המזרח התיכון מסור בידי אדם ממושקף, בעל הופעה אמריקאית רגילה. זהו הארולד סונדרס.

ידידי התכוונו להפגיש אותי עם קיסינג׳ר עצמו, אך ברגע האחרון אירעה תקלה. ניכסון טס לאי מידוויי, כדי להיפגש עם נשיא ויאט־נאם הדרומית, ולא עלה על דעתו לזוז בלי קיסינג׳ר. לכן נפגשתי עם סונדרס — ולא הצטערתי על כך. כי השיחה, שהתחילה בצורה שיגרתית, לבשה חיש מהר אופי מרתק ביותר. (עוזרתי, שרשמה את הדברים, ציינה בשוליים של אחד הדפים: „אלה דברים מרעישים!" אזכיר את הדברים המרעישים בהמשך הדברים — כמובן, מבלי לציין את המקור.)

כי מה שיצא מפיו של היועץ לענייני ביטחון לאומי היה ניתוח קר, בלתי־רגשני, של האינטרסים האמריקאיים — כפי שהם מצטיירים ברגע זה בבית הלבן. ושם הם נראים בצורה לגמרי אחרת מאשר מעל דוכן הכנסת בירושלים.

סונדרס נמצא בתפקידו הרבה זמן לפני ניכסון וקיסינג׳ר — עוד מימי הראשית של נשיאות קנדי. הוא עבר מממשלה לממשלה, מנשיא לנשיא, מבוס לבוס — אות לכך כי מלאכת־הניתוח שלו זוכה בהערצה, בלי כל קשר לדיעות השולטות בבית הלבן.

אצלנו, בארץ, קובעים מדיניות לפי אידיאולוגיות, סיסמות, שיגרות, נאומי פוליטיקאים. באמריקה מנסים, לפחות, להפעיל מחשבים אלקטרוניים, לגבש תמונה עובדתית, לבחון אלטרנטיבות צבאיות. סונדרס מייצג, במידה מסויימת, את המהדורה האמריקאית של „המטכ"ל הלבן" שאנו רוצים בהקמתו בישראל.

אף שאין לסונדרס את העליונות הבריטית של קאראדון, האישיות שופעת־העוצמה של סיסקו או הברק האינטלקטואלי של יוסט, נמשכה השיחה שלי עימו יותר מכל שאר השיחות — כימעט ארבע שעות. בחלק ממנה התחלפו היוצרות, כי סונדרס היה מעוניין בעובדות המדיניות בישראל לא פחות מכפי שהייתי אני מעוניין בעובדות המדיניות האמריקאיות. (אני רק מקווה שה־ניתוחים שלי, לגבי המצב בישראל ובפלס־טין, עניינו אותו לא פחות מכפי שעניינו אותי הניתוחים שלו.)

לא אתאר את שאר האישים שנפגשתי עימם. הרחבתי בתיאור ארבעה אלה — כי לאישיותם יש חשיבות להערכת הדברים שיצאו מפיהם. בהתאם להתחייבות, אמסור אותם בצורה של „התרשמות" — אך קשה לבסס „התרשמות" על מקורות טובים יותר.

מאליק השגריר יוסף מאליק, ראש המשלחת הסובייטית באו"ם, שקל את בקשת אורי אבנרי להיפגש עימו, השיב בשלילה אחרי בירור במוסקבה.

„מהו החטא שלנו?"

התרשמותי העיקרית, והחשובה ביותר, היא זו: אין שחר למחול־השדים הנערך בארץ מסביב לשיחות ארבע המעצמות בניו־יורק, ושתי המעצמות בוואשינגטון.

אין קורטוב של אמת במסע־ההשמצות, המתאר את האמריקאים כאילו הם זוממים להפקיר את ישראל, ואת הבריטים כסוחרים ציניים הרוצים להיבנות על חורבננו.

אין קשר עולמי של המעצמות להונאת ישראל, לגזילת הנצחון מידי ישראל, לכפיית הסדר הפוגע בביטחון ישראל.

כל האגדה הזאת, המתארת את יוזמת המעצמות בדמות של מעין „פרוטוקולים של זקני הגויים", כקנונייה אנטי־שמית או צינית — לא זו בלבד שאין לה שום קשר עם המציאות, אלא שהיא גם עלולה להוביל אותנו לדרכי־תעתועים.

השתכנעתי לחלוטין כי יוזמת המעצמות המערביות — וקרוב לוודאי גם של ברית־המועצות — מכוונת באמת ובתמים להשגת שלום של ממש, שלום אמיתי. (לא השלום שאני דוגל בו, לא הפיתרון האידיאלי שאני שואף אליו — אך שלום שאנו יכולים לחיות עימו.)

השתכנעתי בכך לא רק על־ידי המילים היפות ששמעתי — אף כי לאחדות מהן אני האמנתי ללא כל הסתייגות. עוד יותר שיכנעה אותי בדיקה מדוקדקת של מהלכי ארצות־הברית ובריטניה בכל הפרשה הזאת עד כה, ובחינת האינטרסים הקרים המובילים אותן בכיוון הרצוי.

„לעיתים רחוקות משתלבים האינטרסים של המעצמות בצורה כל־כך הארמונית עם צו המוסר, כמו לגבי הפעולה למען השלום במיזרח־התיכון," אמר אחד מבעלי שיחי.

לא לארצות־הברית ולא לבריטניה יש אינטרס כלשהו להחליש את ישראל או לפגוע בביטחונה. האינטרס הוא להשיג שלום — לא תחליף לשלום, לא שביתת־נשק חדשה — אלא שלום של ממש.

אני יכול לצטט הרבה פסוקים, שלא בשם אימרם.

אישיות א׳: „המטרה היא להשיג הסכמה בין הצדדים, לשם השגת שלום מחייב... אין ישראל צריכה לחשוש שאנשים מן החוץ יכפו עליה משהו הנוגד את האינטרסים שלה, כי איש אינו מעוניין בכך. לכל צד תהיה זכות־וטו לגבי כל חלק של ההמלצות שנגבש... הרי אנחנו רוצים להגשים משהו, לא לפעול בחלל הריק."

אישיות ב׳: „מה אנחנו מתכוונים להשיג? שורה של הצעות שנביא בפני הצדדים המעורבים, כבסיס אפשרי למשא־ומתן ב י נ י ה ם. הרי למעשה לא ייתכן משא־ומתן מבלי שיהיו הצעות כלשהן שאפשר לדון בהן."

אישיות ג׳: אנחנו לא נקנה מין הסדר של שביתת־נשק שחלקיו מחוברים בנייר־דבק, כמו בעשרים השנים האחרונות. אנחנו רוצים בהכרה הדדית, בשלום מחייב. כמובן, זה לא יחסל בן־לילה רגשות־איבה.

אישיות ד׳: „האם זה כל־כך רע שאנחנו רוצים לפעול למען השלום? האם זה חטא מצד המעצמות הגדולות שהן רוצות לפעול במשותף כדי להביא שלום למיזרח־התיכון, לגבש הצעות ששני הצדדים יוכלו להסכים להן? לכם, הישראלים, אין ה ז כ ו ת להגיד לנו שאסור לנו לחפש פיתרון, אין לכם ה ז כ ו ת להגיד לנו שזה לא נוגע לנו, אין לכם ה ז כ ו ת להגיד לנו שלא תקשיבו אפילו למה שנעלה במאמצינו."

ואישיות אחרת: „אם ניכשל הפעם, איך ניראה בעיני האנושות?"

את בעל האימרה האחרונה הזאת אני יכול לזהות, כי לא דיברתי עימו. אמר את הדברים יוסף מאליק, ראש המשלחת הסובייטית באו"ם, בישיבה סודית של הארבעה.

יוסט השר צ׳ארלס יוסט, ראש המשלחת האמריקאית באו"ם, הוגה המתכונת המדינית לסכסוך הישראלי—ערבי אשר ארבע המעצמות פועלות עתה על פיה.

לא יהיה שלום כפוי!

אין צורך להאמין למילים. חשובים המהלכים המוצעים — כי הם מגלים את כוונות בעליהם.

באופן אידיאלי, אם הכל יתקדם כהלכה (וכל עוד אין תשובה סובייטית מחייבת, אין ביטחון שתהיה התקדמות כזאת), יתפתחו הדברים כלהלן:

- בתהליך של משא־ומתן, תתגבשנה המלצות הארבע (או השתיים, אין הבדל). המלצות אלה תהיינה מתואמות מראש עם ישראל והערבים, כי כל צד ימצא כל הזמן במגע הדוק עם הקלייאנטים שלו במרחב — ארצות־הברית עם ישראל וירדן, ברית־המועצות עם מצריים. כך מובן כי ההמלצות שתגובשנה תהיינה מקובלות בעיקרן מראש על הצדדים.
- ההמלצות תימסרנה לידי השגריר גונאר יארינג, שיתבסס עליהן כדי להביא את ישראל, מצריים וירדן לידי משא־ומתן ישיר, פנים אל פנים, „בשלב מסויים."

כלומר: אחרי שכל הדברים החשובים כבר יהיו מוסכמים ומסוכמים ביניהם, במשא־ומתן עקיף דרך יארינג.

- **הדברים יסוכמו ב„הסדר חוזי" — כלומר, במיסמך מפורש, שיכלול את כל פרטי ההסכם, ושעליו יחתמו ישראל והערבים ב י ח ד. הסכם זה, שיכלול כמובן הכרה בישראל ובריבונותה, יהווה חוזה־שלום מכל הבחינות, אפילו אם לא יאלצו את הערבים לקרוא לו כך במפורש.**
- מועצת הביטחון תיקרא לאשר את ההסכם א ח ר י ששני הצדדים יקבלו אותו.

כל זה רחוק מן האגדה של „הסדר כפוי" — כלומר, הסדר שאינו שלום, ושלא יתקבל על־ידי הצדדים מרצונם החופשי.

כדי לבחון את הדברים בצורה הנוקבת ביותר, שאלתי את אחת האישים שעימם שוחחתי שאלה מפורשת: „אדוני, בישראל קיים החשש שאתם תנסחו המלצות שלא יתקבלו על־ידי ממשלתנו, וכי אז ייעשה נסיון לכפות אותן בכוח. למשל: אחרי שניסחתם המלצות, ואחרי שממשלת־ישראל דחתה אותן, תבוא ברית־המועצות אל מועצת הביטחון ותדרוש להטיל על ישראל סנקציות בעוון הפרת החלטת האו"ם".

האיש השיב בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים: „אין כל חשש כזה. לפי תקנון האו"ם, רק מועצת הביטחון יכולה להחליט על סנקציות. במועצת הביטחון יש לארצות־הברית וטו.

אלה הם דברים ברורים, והם משקפים את הלך־הרוחות של ממשלת ניכסון כולה. אין כל חשש בפני הינתקות ארצות־הברית מישראל ב ג ל ל המלצות המעצמות, אם תהיינה כאלה.

„אין שום ספק שבמיקרה כזה תתייצב ארצות־הברית לימין ישראל ותטיל וטו על הצעת הסנקציות."

הסכנה היא הפוכה. אם בכל זאת נפלה בשיחותי המילה הרת־המשמעות „ה י נ ת ק ו ת",* כאפשרות מעשית, הרי זה דווקא בהקשר הפוך — כאפשרות שישראל תנתק את עצמה מידידיה וממשפחת העמים, בגלל העדפת שטחים על שלום.

- **האם תיתכן „הינתקות" בין ארצות־הברית וישראל?**
- **מה הם האינטרסים המפעילים את ארצות־הברית וברית־המועצות בכיוון לשיחות המעצמות?**
- **מה מתרחש מאחורי הקלעים של השיחות?**
- **מה יהיו תנאי הסדר־השלום שיוצע?**
- **מה יהיה מקום הפלסטינים בשלום כזה?**
- **מה יתרחש במרחב אם ת י כ ש ל יוזמת המעצמות?**

על כך ידווח אורי אבנרי בהמשך סידרה זו.

---

* Disassociation.

במדינה

העם

הקצב
גובר

בהדרגה, כימעט בהיסח־הדעת, נכנסה ישראל לשלב חדש. אין זה עדיין שלב השיכנוע המאסיבי מצד המעצמות הידידותיות, כי אם רק מבוא לאותו שלב מכריע. האות הראשון נקלט לפני שבועות מיספר, באמצעות שגריר ישראל בוושינגטון. השבוע התגברה עוצמת האות, עם ביקורה של גולדה מאיר בלונדון.

היא הגיעה לבירת בריטניה שופעת מליצות וביטחון־עצמי. דבריה נשמעו הגיוניים מאוד. אבל לא היה בהם חידוש, גם לא חריגה מן הקו החמקני של ממשלת־ישראל. האנגלים דרשו תשובות ברורות — וגולדה לא יכלה לספק אותן.

על כן היה חלקו השני של ביקורה באנגליה אפוף הערכות פסימיות יותר. היא עצמה הכריזה: צפויים מאבקים עם ידידים.

ההכרזה לא היתה גילוי מהפכני. אבל היא רמזה על הגברת הקצב בחיפוש אחר מוצא מן הקיפאון השורר במרחב מאז סיום מלחמת 1967.

יחסי חוץ

קול
אדוניו

הרבה רמזים והבטחות מעורפלות הושמעו במערכת־הבחירות בצרפת. למרות שאיש משני המועמדים הסופיים לכס הנשיאות לא הבטיח מפורשות שהוא ישחרר את המיראז׳ים הישראלים, התעקשו ישראלים רבים להאמין כי בכל זאת...

השבוע ניצח ז׳ורז׳ פומפידו, ועוד לפני שנכנס לארמון אליזה הצטמקו סיכויי המיראז׳ים כימעט עד לנקודת האפס. לא מפני שפומפידו שונא את מדינת־ישראל, אלא מפני שהוא הכריז כי ימשיך את מדיניותו של שארל דה־גול.

לפי כל הסימנים הוא יקיים הבטחה זו — אם ירצה, אם לאו. לא הרחק מארמונו, עסקו עוזריו של דה־גול בהקמת משרד גדול ומשוכלל. שם תישכון לישכתו המדינית של שארל וה־גול, שמייד אחרי סגירת הקלפיות הודיע על כוונתו לשוב לצרפת. הוא לא יסתגר בגלות מחודשת בקולומביי דז־אגליז, אלא ישכון כבוד בפאריס.

שם יחלוש על המנגנון הגוליסטי, בו תלוי פומפידו לחלוטין. מנגנון זה יכתיב לנשיא החדש את רצונו של הנשיא הישן. לפומפידו יהיה חופש־תימרון כלשהו — אבל לא בבעיות חמורות, הטעונות מיטען ריגשי כה עמוק, כמו היחסים עם ישראל. ה„לאו!" המוחלט של דה־גול ימשיך לקבוע את גורל המיראז׳ים.

דת

טירור
בבני־ברק

אין עיר בישראל שאין בה מועצה דתית — מלבד העיר בני־ברק. במשך 21 שנות קיומה של המדינה, סירבו תושבי העיר הדתית להקים מועצה דתית, בראותם במוסד מסוג זה נציג בעל דתיות מופקפקת, מכשיר של המדינה היצונית, וגרוע יותר: כלי־שרת של המפלגה הדתית הלאומית.

על פי החוק, מסופקים כל השירותים הדתיים באמצעות מועצות דתיות, העירייה המקומית מספקת שני שלישים של תקציב המועצה הדתית, ומשרד הדתות מוסיף את השליש הנותר.

בבני־ברק הופיע בתקציב העירייה סעיף „שירותים דתיים — ומשרד הדתות היה מוסיף מחצית מסכום זה לקופת העירייה ישירות.

חוק המועצות הדתיות קובע כיצד תורכב מועצה כזו: 45% מהנציגים נקבעים על־ידי העירייה המקומית, 45% על־ידי משרד הדתות, ועשרה אחוזים על־ידי הרבנות המקומית. לא מינו שני גופים אלה את נציגיהם, רשאי משרד הדתות למנות את כל 100% של חברי המועצה הדתית.

איומים, אש, התקפת־לב. השבוע, נראה היה כי משהו זז בכל זאת בבני־ברק — וברעש גדול.

תחילה באו צילצולי טלפון אחרי חצות. האיש שהרים את השפופרת היה ישראל

כה נפלא...

להתרחץ ב־

Taya

קורסי קיץ

לתלמידי בתי ספר יסודיים ותיכוניים
אנגלית — צרפתית
הכנה לבחינות הסקר

למבוגרים:

קורס מזורז אנגלית
הפתיחה: 22.6.69

● CONVERSATION
אנגלית, צרפתית, גרמנית,
ערבית, איטלקית, ספרדית

נמשכת ההרשמה:

בגרות מוקדמות

משך הלימודים עד להצלחה בבחינות

בי״ס לשפות

ברליץ

BERLITZ

פקידות - מזכירות - כתבנות - הנה״ח

ברשת בתי ספר „אוריון"

תל־אביב, רחוב נחלת בנימין 2, טלפון 56347
תל־אביב, שדרות דוד המלך 1, טלפון 266443
חיפה, רחוב החלוץ 27, טלפון 69265
בת־ים, רחוב רוטשילד 25.

הרחבת מפעלי „ארטיק"

מפעל הגלידות „ארטיק" שבבעלות חברת „אמלגמייטד פוד פרודקטס" הורחב לאחרונה במסגרת התכנית להפצת סידרה של מוצרי גלידה חדשים שזה עתה הוחל בביצועה ע״י החברה.

המוצרים החדשים מבוססים על יצור חדיש שבו הוחל בעקבות קשרי ידע ש„ארטיק" קשרה עם חברות נודעות ליצור מוצרי גלידה בארה״ב ואטליה.

הגלידות החדשות מוצאות באריזות איכות מיוחדות והן שימושיות לכל מטרה, אם כי המגמה העקרית היא לשים הדגש על מוצרי גלידה לתצרוכת ביתית שלאחרונה זוכים לפופולריות גדלה והולכת.

שתי הגלידות הראשונות בסידרה החדשה — שכבר נמצאות בשוק — „קוקטייל" ו„יום הולדת" מתאימות במיוחד למסיבות וארועים חגיגיים.

הראשונה, גלידת „קוקטייל", מופצת בגביע פלסטי נאה בו המכסה מותאם גם כתחתית לאחר פתיחת הגביע והגלידה מוכנה מיד להגשה אלגנטית לכל הזדמנות.

השניה בסידרה — גלידה „יום הולדת" באריזת קרטון שימושית, מכילה 10 מנות גלידה גדולות בטעם וניל, פסל ולימון ההופכות כל ארוחה לחגיגה.

בנוסף לכך, יצאו לשוק בימים הקרובים שני סוגי גלידה נוספים שיהוו „אטרקציה" מיוחדת במינה. האחד יהיה גלידת „אמריקאן סטייל" בסגנון הגלידות בארה״ב והשני סידרת צעצועים ממולאי גלידה מיוחדים לילדים ובני נוער.

ערב צאתו למלחמת ששת הימים הקריא לחייליו פרקים מספר מאו טסה טונג - ובגמר המלחמה מצא את מותו כשעלה הג'יפ שלו על מוקש בסיני

רב-סרן

מאו

מי־הכוננות, מאי 1967. עוד שבועיים תפרוץ מלחמת ששת־הימים. אולם זאת אין איש יודע עדיין. אלפי החיילים ה־רובצים מול הגבול עם מצרים יודעים רק אחת: שתפקידם לחכות.

בכרם־שלום — הנקודה הקדמית ביותר בפינת הגבול הדרומי־מערבי של ישראל — ניצבת פלוגה במיסדר, מאזינה לדב־רי מפקדה, רב־סרן מולה אגין. הוא מחזק בידיו ספר, מקריא ממנו באוזני הפלוגה הדוממת. הספר הוא סיפרו המפורסם של היו״ר מאו טסה־טונג.

שלושה שבועות מאוחר יותר, בשעות־הבוקר המוקדמות של יום השישי, נשמע רעם התפוצצות מחריש אוזניים בדרך־עפר נידחה באיזור רפיח: הג'יפ בו ישבו רב־סרן מולה ומפקדי המחלקות שלו עלה על מוקש מתוצרת סין.

★ ★ ★

כוכב, מורד, נביא

מי היה הרב־סרן המוזר, שהקריא את כתבי מאו לחיילי צה״ל, ערב צאתם למלחמה? שנתיים לאחר שנהרג, יצא לזיכרו ספר,* ממנו עולה דמותו הנדירה של מורד מופלא, ששנא את המל־חמה ומצא בה את מותו. בתקופה עתיקה יותר היה מן הסתם מוצא את ייעודו כ־נביא. התוודה הוא פעם בפני חבר: „אתה מבין למה אני שחור ורזה? אני נשרף מבפנים?"

מולה היה כוכב כבר מילדותו. בעמק־הירדן, שם נולד לפני 42 שנה, הצטיין בכל — בספורט, בלימודים, בחיי־החברה, וב־מרדנותו.

בעוד שאר הילדים בני־גילו משתגעים אחרי סרט־קאובוי טוב, הצהיר מולה הצעיר

שסרטים אמריקאיים משמשים אופיום לחב־רה, ויש להילחם בהם. במלחמת־השיחרור, בגיל 20, הצליח מולה, בראש 14 איש, לש־בור את התקפתם הראשונה של הסורים על צמח. כאשר קרב למקום אמבולנס סורי, עטור דגלים לבנים, כדי לפנות את הנפג־עים הרבים, הורה אחד מעוזריו של מולה לפתוח עליו באש. מולה ביטל את ההוראה.

מאוחר יותר נשלח לקורס קצינים, סיים אותו בהצטיינות. כאשר התחתן בשנת 1949 עם לאה חברתו, עורר את הסערה הציבורית הראשונה בקריירה שלו כאשר סירב לערוך חתונה מפוארת, טען שזוהי חוויה אישית, ושעליו להתחשב ברגשותיהן של המשפחות השכולות.

★ ★ ★

נגד, נגד, נגד

בשם הבאות נולדו למולה שני יל־דיו, חנה ומוטיק. כן התגבשה בו מרד־נותו לצורה פוליטית מגובשת: הוא הפך למאמין שרוף בדגל האדום. מאחר שחבריו לקיבוץ ולתנועה הקיבוצית לא ניראו לו אדומים מספיק, התפתחו חיכוכים בינו ל־בינם, והוא עזב את דגניה, עבר לקיבוץ ה־שומר־הצעיר שובל. באחד ממכתביו לאשתו ולילדיו, בהיותו בנופש, כתב: „גמרתי את הספר על מאו טסה־טונג ביום הראשון. את־מול קראתי את מרקס ואנגלס."

מולה הפך לפרו־סיני נלהב, חינך את יל־דיו להעריץ את מאו, צ'ה גווארה וקסטרו. אחת הפעמים הבודדות שראו אותו כועס היתה כאשר נשברה במיקרה סיכה של מאו טסה־טונג.

למה לא התנגד מולה, במה לא נלחם? הוא יצא חוצץ נגד המימשל־הצבאי, יצא לצייר סיסמאות על הכבישים בלילה נגד ביקורו של שטראוס בארץ, ונגד האמריקאים ב־וייאט־נאם. יצא נגד חוקי צינון־שביתות וצווי־ריתוק, ונגד חוקים שנועדו לפגוע ב־חופש־האזרח. נגד הקשרים ההדוקים בין ישראל לבין ארצות־הברית, ונגד תנאי־מגו־ריהם של דיירי שכונות־העוני. מולה אגין, בקיצור, היה המצפון היהודי.

★ ★ ★

„נקרע לגזרים"

כאשר גויים, ערב הכוננות, ראה מו־לה שחורות. לא מבחינה צבאית: הוא ראה בבירור שהמרחב צועד למלחמה, ולא היה לו ספק שישראל תנצח. אולם עיני ה־נביא שלו צפו כבר לתקופה שאחרי הניצ־חון, בידעו שגם מלחמה זו לא תביא פתרון.

כך כתב, ערב המלחמה, לקובה ריפתין, איש השמאל במפ״ם:

„מכאן נראה הדבר כוודאי שישראל הולכת למלחמה, הולכת לבצע שוב, בשיתוף עם וילסון וג'ונסון, פעולה תוקפנית גדולה. ה־תמיכה הבינלאומית נראית חזקה מזו של לפני עשר שנים — משום כך יהיה עומק הכישלון המדיני, לסוחח ארוך, גם הוא גדול פי כמה. תבעתי ממאיר יערי שהמפלגה תנ־קוט עמדה ברורה וחד־משמעית נגד הקנוניה הזאת ולא תנסה להצדיק מדיניות שאין ביכול־תה לפתור את בעיות הביטחון של ישראל. קובה יקירי, אני נקרע לגזרים בבואי לפקד על יחידה במיבצע כה גדול שאני מתנגד לו מבחינה מדינית. עשו מאמץ עליון לשנות את פני הדברים..."

★ ★ ★

משיכמו ומעלה

מה חשבו חבריו בצה״ל על הקצין יוצא־הדופן, שזכה לכינוי „רב־סרן מאו" בשל אהדתו לסינים?

סיפר סגן מפקד־הגדוד בגדודו של מולה: „מולה הגיע אל הגדוד בשנת 1960. תוך זמן קצר הפך למוכר בכל החטיבה. הוא בלט בדעותיו השונות מן המקובל, בעיק־ביותו ודרך ויכוחו. בכל מיפגש חטיבתי היתה מתאספת סביבו קבוצת־קצינים, והוא היה נלחם בכולם. למרות שדעותיו לא היו בקו המדיני המקובל, לא פיקפקו מעולם ב־נאמנותו. בטחו בו. היה ברור כי לכשיקבל את הפקודה — יבצעה בשלימות. לא היה צל של ספק בכך. מולה היה שם־דבר ב־חטיבה. משיכמו ומעלה."

הוסיף שמואל ק., סמל בפלוגה של מולה: „הייתי ביחסים קרובים מאוד עם מולה. תמיד ניסה לחנך: 'אנחנו לא צבא־כובשים. חובתנו כחיילים להגן על הגבולות ולבצע כראוי את המוטל עלינו.' יום אחד ביקשתי ממנו רשות לצלצל הביתה. הוא ידע שאני דובר רוסית, ושאל אותי באיזה שפה אני רוצה לדבר. הוא לא הסכים בשום אופן לאפשר לי לדבר ברשת־הקווים של צה״ל שלא בשפה העברית."

נזכר הרס״פ יוסף: „מולה סלד מהמלחמה — ומאידך רצה להיות במלחמה בלתי־נמ־נעת זו, כדי לתת את חלקו ולמנוע עד כמה שיוכל תופעות כגון ביזה, שוד, ושפיכות־דמים. בפלוגתו לא נפלו קורבנות. מולה היה שומר בקפדנות על ביצוע ההוראות — ובכך חסך דם רב."

הוא לא הצליח לחסוך את דמו שלו. כא־שר הגיעה הידיעה שרב־סרן מאו עלה על מוקש, ישבו חייליו ובכו.

---

* מולה אגין, הוצאת קיבוץ השומר־הצעיר שובל.

גוטליב, סגן ראש־העיר מטעם המפד״ל. דיב־רו אלמונים, שאיימו לחסלו.

ביום החמישי אחר הצהריים באה הת־פתחות חדשה. אלמוני צילצל אל תחנת המוניות רמה, ביקש לשלוח מונית לביתו של גוטליב, כדי לקחת נוסעים ללוד. חמש דקות אחרי צאת המונית הראשונה, באה הזמנה למונית שנייה.

נהגי המוניות הגיעו לביתו של סגן ראש־העיר, שאלו היכן הנוסעים. גוטליב הניד־הם הודיע כי לא הזמין מוניות, וכי אין איש מביתו הרוצה להגיע ללוד. הנהגים, שנסעו למעלה משלושה קילומטרים ל־שוא, גידפו וחירפו — וחזרו לתחנתם.

בחצות שוב נכנס הטלפון לפעולה. הפעם הודיע קול היסטרי למפקד תחנת מכבי־אש, כי ביתו של סגן ראש־העיר גוטליב עולה באש, וכי יש סכנה לבתים הסמוכים. מכונית כיבוי דהרה למקום, כשצופרת מח־ריד את שלוות העיר החרדית.

סגן ראש־העיר לא היה צריך להודיע שאין אצלו שריפה. הכבאים יכלו לראות זאת בעצמם.

אך הסתלקו הכבאים — ושוב נשמעה צפירה. הפעם — של אמבולנס מגן דויד אדום. רופא ואחות נחפזו לדירתו של גוטליב, כדי להגיש עזרה מהירה לסגן ראש־העיר, אשר נאמר להם כי לקה בהת־קפת־לב. גוטליב אומנם הרגיש ברע — אבל מרוב כעס על התעלול.

הוא לא יכול היה לנקוב בשמם של ה־מטלפנים האלמונים. אבל הוא ידע היטב שהם פועלים בשם מתנגדי הקמתה של מו־עצה דתית בבני־ברק.

ההקצבה הופסקה. שיטת ההטרדות הטלפוניות — המהוות עבירה פלילית — היא שיטה מפותחת מאוד אצל חסידים קנ־אים. הם מפעילים אותה על־פי סקודה מה־רבים שלהם, או כאשר נידמה להם שהם

(המשך בעמוד 18)

(המשך מעמוד 17)

נלחמים למען הרבי.

במיקרה זה, לחמו הטרדנים האלמונים את מלחמתם של החוגים החרדים, השייכים לאגודת ישראל. שכן שבת לפני כן, נערכו אסיפות בכל בתי־הכנסת של החרדים הקיצוניים — השולטים, למעשה, בבני־ברק — והתקבלה החלטה ללחום בהקמת מועצה דתית. אם תוקם מועצה — הוחלט — יטילו עליה חרם, יסרבו לקבל מידה שירותים דתיים.

למעשה, היו האיומים וההטרדות מכוונות אל שר הדתות זרח ורהפטיג, שהניע את גלגלי המחלוקת החדשה. בתשובה למתווכחים בכנסת, במיסגרת הדיון על תקציב משרדו, הכריז ברורות, כי הוא מתכוון להקים את המועצה הדתית בבני־ברק.

כדי להוכיח את רצינות כתנותיו, הורה ורהפטיג לפני כארבעה חודשים להפסיק את הקצבת משרדו לעיריית בני־ברק, עבור שירותים דתיים. עכשיו הוא מאיים להקים את המועצה על־פי מינוי מינהלי, ולהרכיב אותה מאנשי שלומו. כאשר תוקם המועצה, תיאלץ עיריית בני־ברק לא רק לוותר על תמיכת משרד־הדתות, אלא אף להעביר ל־מועצה הדתית השנואה את הכסף שהיא מקציבה לשירותים דתיים.

באר־שבע

למי מגיע מענק?

פרשת מענק מיוחד בגובה 5000 לירות, שקיבל עזרא דבי, נציג העבודה במועצת באר־שבע, פוצצה השבוע כמה מן הסודות הכמוסים ביותר מן המתרחש בבירת־הנגב.

תחילת הפרשה בחברה לפיתוח באר־שבע, אשר, למרות שמה, לא הצליחה במלאכתה. כתוצאה, נתמנתה ועדה, שנקראהועדת־הרפז, על־שם היו״ר שלה, שחקרה את עסקי החברה והגישה דו״ח לראש־העיר אליהו נאווי. היה זה דו״ח קטלני, שסיפר על מכירות ומחירים מוזרים, שיטות־ניהול משונות.

הדו״ח השערורייתי התגלגל במועצת העירייה, ברחובות העיר ובכותרות העיתונים במשך חודשים ארוכים. חצי שנה לאחר שהוגש לעירייה, החליטה זו לקבלו: היא אישרה את תוכנו והטילה על הנהלת העירייה לעבד הצעות מעשיות ברוח המלצות הדו״ח, תוך חודש ימים.

יותר קדוש מהאפיפיור. זה היה בדצמבר 1968. החודש חלף, וכמוהו חלפו עוד חמישה חודשים נוספים. החברה לפיתוח באר־שבע ממשיכה להתקיים, למרות שהדו״ח המליץ על פירוקה.

למרות זאת, היתה הפרשה נקברת בשקט, לולא אותן 5000 הלירות שקיבל דבי. הוא קיבלן „עבור עבודתו המסורה בהעברת שוק הפירות והירקות הישן למקומי החדש.” עבודה, שעבורה הוא קיבל כמובן גם משכורת. המענק גרם לסערת רוחות בין עסקני העירייה. הם זכרו יפה שהיה זה דווקא דבי שתבע בעבר מחבר מוצעה אחר, ס. חפז, להחזיר את כל הכספים שקיבל מן העירייה — לא כמענק, אלא עבור עבודות־תיכנון שביצע, כאדריכל, עבור החברה לפיתוח. לדעת דבי, אסור היה לשלם לחפז אף אגורה אחת, מאחר שהוא היה חבר מועצת־העירייה.

למי תודה, למי ברכה? כאשר נתגלה שדווקא דבי זה, שחירף נפשו להילחם על טוהר־המידות בעירייה, לא מאס ב־מענק עבור עבודה שעבורה כבר קיבל פעם משכורת, פרצה השערורייה החוצה. תושבי באר־שבע מיהרו להבחין בהבדל הדק שבין חפז לדבי, שבגללו אסור היה לראשון מה שמותר לשני: חפז היה נציג מפ״ם בעירייה, ומפ״ם יושבת באופוזיציה בבאר־שבע. ואילו דבי שייך לעבודה, והעבודה היא בשלטון בעיר.

קושייה נוספת שמעלים התמימים: מדוע זכה רק דבי למענק? ההיה הוא היחיד שהעביר בשתי ידיו את השוק למקומו החדש? בהקשר זה מזכירים בעיר את חלקו של סגן־אלוף (מיל.) ששון בר־צבי, לשעבר מושלו הצבאי של מרחב הנגב, המכהן כיום כמנהל מחלקת הפיקוח והפקחים בעירייה. שאלה זו, ואחרות, ימשיכו מן הסתם להרעיד את אמות־הסיפים בבאר־שבע עוד זמן רב.

נוער

מאשמה ישחרר רק המוות

כאשר נתפסו יוסף פטיה (20) וחברו כשברשותם רכוש גנוב, הודו השניים מייד ו־

בר־צבי, נאווי ודבי
לאחד נתנו, לשני לא —

הביעו חרטה על מעשיהם. הם שוחררו ב־ערבות. ׳גבי פטיה אף ניתן צו שאסור לו לעזוב את ביתו אחרי השעה עשר בלילה. באחת הישיבות, בהמשך משפטם של השניים, הוברר שפטיה הפר את הצו וירד לעבוד על טרקטור באיזור תעלת־סואץ.

כאשר התעורר דיון משפטי סביב הפרת־חוק זו, היה זה דווקא רב־סמל יעקב בן־בסט, מהמדור המרכזי במשטרת תל־אביב, שביקש לאפשר לפטיה להמשיך לעבוד שם, מאחר והאיש הביע חרטה, ועבודה זו תעזור לו להשתלב מחדש כאזרח הגון בחברה.

פטיה חזר לתעלה. השבוע, כשהיה צריך להתייצב למתן גזר־הדין במשפטו, הוא לא הופיע. במקומו הגיע לידי השופט, מקס צ׳ר־נובילסקי, מכתב קצר: „צר לנו למסור ל־כבודו, שיוסף פטיה נורה על־ידי צלפים בעת נהיגת טרקטור בתעלה. הוא מת מפצעיו.”

לשון

הדוקטור המקוצץ

כיצד לכתוב את קיצור המילה „דוקטור” בצורה נכונה? זוהי הבעייה הכבדה שהביאה במבוכה את עורכי הירחון הרפואי איתנים.

השכיח בקיצורים הוא ד״ר. רבים אחרים גורסים דר., והמיעוט גורס דר׳. לאחר שיקולים ממושכים, הגיעו העורכים למסקנות הבאות: הצורה ד״ר אינה נכונה, הואיל וה־גרשיים בעברית מציינות ראשי־תיבות, ו־אילו המילה „דוקטור” היא לכל הדעות תיבה אחת. הצורה דר. מקובלת בלועזית, ואף היא אינה נכונה, הואיל ואין הנקודה מציינת קיצור בעברית. לפיכך נהוג היה לגרוס בשנים האחרונות את הצורה השלישית, דר׳, כרע במיעוטו. אולם לצורה זו קמו עוררין ועתה החליט הירחון על נוסחה רביעית, בה הוא משתמש כיום: דוק׳. ה־נימוק: אם פרופסור בקיצור הוא פרופ׳, יהא דוקטור דוק׳. העיקר שיהיה שלום על ישראל.

דרכי אדם

קורבן־שווא

הקורבן האמיתי שכב שליו בעריסתו. הוא היה רק בן שמונה ימים, ויעברו עוד שנים רבות עד שיגלה שחייו אינם חיים, שהוא לעולם לא יהיה גבר.

בינתיים, התייסרו הוריו במקומו, כמו שיכולים להתייסר רק הורים היודעים שאבר־המין של בנם נחתך.

מוהל במקום מוהל. משפחת נעמן* עלתה ארצה ממראקאש שבמרוקו לפני 14 שנה. הם נשלחו ישר לעיר הנבנית קריית־

קורבן נעמן*
— ומזה לקחו

גת. מאחר שהיו לו כבר תשע בנות, ברוך השם, ייחל אבי־המשפחה, חיים נעמן לבן זכר. מה לא עשה כדי לזכות בו? נתן צד־קה בסתר, הירבה בתפילות, וכיוצא באלה. ואכן, לבסוף שמע אלוהים תחינתו, והעניק לו בן זכר. ובגלל שהאיר לו האל פניו, קרא חיים לבנו: מאיר.

כאשר הגיעה השעה לערוך למאיר את טקס ברית־המילה, גילה חיים שהמוהל לא הופיע. פנה האב המודאג לשכנו, הרב שלום חי בוכריס, מוהל, שוחט, ורב לשעבר ב־טוניס, והפקיד את בנו בידיו.

* השמות הוסוו כדי למנוע זיהוי.

באשקלון הסוערת טוענים: „המנהל ביצע מעשים מגונים בתלמידות!” אבל הוא מכחיש:

הנושא האחד והיחיד המרתק ב־ימים אלה את ליבם, מחשבותיהם ו־פיותיהם של תושבי — ובעיקר תושבות — אשקלון, הוא פרשת מנהל בית־הספר ה־תיכון, שביצע מעשים מגונים בתלמידותיו.

בכך שהוא ביצע בהן מעשים מגונים, אין הולכי־הרכיל מטילים כלל ספק. השאלה ה־יחידה העומדת לדיון, בבתי־המרקחת ובחנויות־המכולת, בגנים העירוניים ועל שפת־

„כאשר הגעתי למשרדו של המנהל ה־מפורסם, מצאתיו שם בפגישה עם קבוצת תלמידות, כשהם דנים בעניינים שוטפים ה־נוגעים לסיום שנת הלימודים. גם כאן נראתה האווירה רגועה ונורמלית.

„לאחר שהתלמידות יצאו, שאלתיו דוגרי מה יש לו לומר על המעשים המגונים. סיפר הוא:

„המיקרה אירע לפני כשלושה חודשים, בשמונה וחצי בבוקר. דלת חדרי היתה פתו־

שלושה חודשים התקבלה תלונה על מעשה מגונה נגד המנהל מצד נערה אחת, לא חמש. התלונה הועברה ליועץ המשפטי כדי שיחווה דעתו אם יש מקום להליכים משפטיים. עד היום לא התקבלה עדיין תשובה מן היועץ.

ראש עיריית אשקלון התערב גם הוא ב־פרשה. ברגע שהגיעו לאוזניו השמועות ה־מכוערות, לא היסס ופנה למשטרה בבקשת אינפורמציה על תוצאות הוקירה, זכה לש־

„רק ליטפתי את כתפה!”

הים, היא: כיצד, מתי ובכמה קורבנות ביצע את מעשהו? האם גם בחורשה, או רק ב־משרדו בבית־הספר? האם רק ביקש ממוריהן של הקורבנות שיסתמו את פיהן של ה־תלמידות, או שגם ניסה לשחד את האומללות בכסף, כדי שלא יתלוננו עליו במשטרה?

★ ★ ★

„אני נשוי ואב”

מאחורי גל־השמועות העכור, מזדקרת עובדה מוזרה אחת: למרות שכל רכילאי אשקלון מתבשלים כבר במיץ השחיתות מזה שלושה חודשים, לא ננקטה נגד המנהל החוטא כל פעולה, והוא ממשיך לכהן בתפקידו כרגיל. מדווח כתב העולם הזה, שביקר במקום:

„ביקרתי בבית־הספר באמצע יום־לימודים רגיל. בהפסקות נראו לי החיים נורמליים בהחלט. הילדים השתוללו בחופשיות. לא הורגשה כל אווירת־מתח או סודיות, לא היו כל הסתודדויות מעיקות. מאומה.

חה, כמו תמיד. היתה אצלי תלמידה בשם נ., בת 15. זוהי נערה בעייתית, מבית הרוס. במהלך השיחה ליטפתי את כתפה בתנועת־עידוד. זו היתה הנגיעה היחידה שנגעתי בה.

„אינני יודע מה קרה לה, ייתכן שנפחדה או ניכנסה להיסטריה. אבל עובדה שהיא ממשיכה עכשיו כאן כאילו לא קרה כלום — ובאמת לא קרה כלום. היתה לנו גם ישיבת מורים ומחנכים בנושא. בירנו את המיקרה, והאמנו שבזאת זה נסתיים.

„תראה, אני נשוי ואב לילדים. הדלתות תמיד פתוחות אצלי. כל אחד יכול לראות כל הזמן את הנעשה. אין לי כל עניין להסתיר את העבודה שליטפתי את כתפה. זוהי זכותו, ואף חובתו, של כל מחנך לעודד את תלמידיו.”

★ ★ ★

„איאלץ להשעות”

מה יש למשטרת אשקלון לומר ב־פרשה? מפקד תחנת משטרת אשקלון, יצחק מלכה, מסר לכתב העולם הזה כי לפני מוע גם הוא שהפרקליטות עוד לא מסרה את תשובתה. „אינני יכול להרחיק מעבודתו אדם רק על־סמך שמועות,” הצהיר הוא בפני כתב העולם הזה. „ובוודאי שלא אדם שהשקיע כל־כך הרבה מאמץ ומרץ בבית־הספר, שאותו הוא עזר לייסד, ואשר בו הוא עובד שנים כה רבות. רק אם יעמידוהו למשפט, איאלץ, בהתאם לחוק, להשעות אותו מתפקידו עד גמר המשפט.”

★ ★ ★

הכל פוליטיקה

כיצד קרה, אם כן, שתלונה בודדת של נערה הפכה למפולת־שמועות הגורפת עיר שלמה? יודעי־רז באשקלון טוענים שזה הכל חלק ממשחק פוליטי. בעיר־הנופש הדרומית שולטת כיום קואליציה של גח״ל והמפד״ל, כשהעבודה באופוזיציה. מאחר שהמנהל שבו אמורים הדברים משתייך לחוגי המפד״ל, עשוייה הקואליציה המקומית להיפגע קשות ממעשיה כזו. להיפגע, אולי, כה קשות — עד שבבחירות הקרובות לעירייה תזכה העבודה ברוב.

מי הישראלי המנהל מלחמה נגד שגריר ישראל בגרמניה?

האף הארוך של ארתור היפה

„אלה הם יורשיו של אדולף היטלר!״ כתב העיתון הגרמני זי־דויטשה צייטונג. „דגנרציה מן הסוג הגרוע ביותר,״ „נאציזם בגילגול שמאלני,״ טענו עיתונים חשובים אחרים בגרמניה.

הגדרות אלה היו מיועדות כלפי אירגון הסטודנטים הגרמני השמאלני אס.דה.אס., שאנשיו, בסיוע קבוצות סטודנטים ערבים ויהודים, פוצצו השבוע שתי אסיפות בהן עמד לנאום שגריר ישראל בגרמניה, אשר („ארתור היפה״) בן־נתן.

התפרעויות הסטודנטים באסיפות הישראליות זכו לכיסוי נרחב בעיתונות הגרמנית ולתגובות שליליות, מעבר לכל יחס למישקלם האמיתי. אי־אפשר היה שלא להרגיש בנימת הצהלה בה נכתבו הדיווחים. לא היתה זו דווקא שמחה לאידו של השגריר הישראלי, כמו השמחה להדביק תו של פאשיסטים לסטודנטים של השמאל החדש בגרמניה באישור של האיש המייצג בעיני הגרמנים את קורבנות הנאציזם — ארתור בן־נתן.

משיב למתפרעים שגריר ישראל בגרמניה, אשר בן־נתן, מחזיק בידו את הרמקול הנייד, באסיפה שפוצצה השבוע בפרנקפורט בידי סטודנטים גרמנים שמאלניים. בן־נתן קיבל את הרמקול מידי מנהיג המתפרעים, קארל וולף, כדי להגיע לעימות. אך הערותיו המעליבות גרמו לפיצוץ האסיפה.

העיתונות הישראלית נגררה אחרי העיתונות הגרמנית, ראתה בהפרעות הסטודנטים הגרמניים לבן־נתן אקט אנטישמי מובהק וסימן לתחיית הנאציזם.

לא היתה שטות יותר גדולה מזו. כי אירגוני הסטודנטים הגרמניים השמאליים הם האלמנטים האנטי־נאציים ביותר הקיימים בגרמניה של היום. הם מנהלים מאבק יומיומי נגד תחיית המיליטריזם הגרמני, נגד המימסד הימני־בורגני, נגד הקאנצלר קיזינגר ונגד רשת עיתוניו של אקסל שפרינגר. אין הם קבוצת שוליים חסרת חשיבות כדוגמת מצפן בישראל. יש להם השפעה עצומה על האינטליגנציה הגרמנית, והשפעה גוברת והולכת על דעת־הקהל הגרמנית בכלל.

בחוסר טאקט וידע דיפלומטי מדהימים, הצליח השגריר בן־נתן לדחוף את אפו למאבק הנטוש בין הסטודנטים לבין המימסד הגרמני, כשהוא מתייצב בגלוי לצידם של קיזינגר ושפרינגר ונותן להם הכשר ישראלי רשמי. האו סיבך לא רק את עצמו, אלא גם את מדינת־ישראל, בסיכסוך פנימי גרמני, וסייע להשניא את ישראל באופן אוטומטי בנקיטת עמדה ובהתייצבות לצד אחד הצדדים.

★ ★ ★

לא להשמיץ — להתווכח

הכל התחיל בהתנגשות שאירעה לפני כשנה בפרנקפורט. הסטודנטים הגרמניים, בהנהגת דניאל כהן־בנדיט וקארל דיטריך וולף, מנהיג האס.דא.אס. בפרנקפורט, התנגשו עם המשטרה בעת אירוע ממלכתי, אליו הוזמנו שגרירים זרים. בן־נתן, שהוזמן אף הוא לאותו אירוע, ניקלע לתוך ההתנגשות, נאלץ לקפוץ מעל מחסום כדי להגיע אל יעדו. הוא עשה אז את השטות הראשונה, הישווה את הסטודנטים המתפרעים לנאצים, נאלץ אחר־כך להתנצל ולתקן את עצמו באמרו שהתכוון בעצם לניאו־נאצים.

זאת היתה בדיוק ההגדרה שהעיתונות של שפרינגר חיכתה לה וידעה לנצל אותה במלחמתה נגד הסטודנטים השמאלניים. מאז נמצא בן־נתן על הכוונת של וולף. הוא רודף אחריו מזה מספר חודשים בנסיון לעימות — ויכוח פומבי בו ייאלץ את בן־נתן לחזור בו מדבריו וכינוייו המעליבים.

ההזדמנות לכך ניתנה השבוע, כאשר בן־נתן הגיע לאוניברסיטה של פרנקפורט לנאום באסיפה של סטודנטים יהודיים. וולף ו־600 מאנשיו מילאו את האולם. קארל וולף עצמו עלה על הדוכן ודרש ברמקול נייד מבן־נתן להתנצל על שכינה אותו פאשיסט. בן־נתן, הידוע בכינוי „ארתור היפה״ אך לא בשם „ארתור החכם״, השיב כי אינו מוכן להתנצל והוא דבק בטענתו כי הסטודנטים הגרמניים מתנהגים כניאו־נאצים. כתוצאה מכך פרצה מהומה שגרמה לפיצוץ האסיפה.

כעבור שלושה ימים חזר אותו מחזה בהמבורג, כששוב נמנע מבן־נתן לנאום באסיפת סטודנטים יהודיים.

אירגוני השמאל החדש בגרמניה אוהדים אומנם בגלוי את אל־פאתח. אולם הם רחוקים מאנטישמיות ושינאת־ישראל לשמה. הדרך היחידה להתמודד עימם היא להגיע לידי עימות רעיוני איתם, להתווכח ולנסות לשכנעם. הדרך בה נקט ארתור בן־נתן, בהשוותו את וולף וחבריו לנאצים, היתה סטירת־לחי ליוקרה של ישראל וכישלון דיפלומטי חרוץ.

★ ★ ★

יועצים בבית־שימוש

אך תוך שערוריית בן־נתן השתרבבה דמות נוספת ש„הופיעה לצידו של קארל וולף באסיפה בפרנקפורט. היה זה הישראלי אלי לבל, שבן־נתן הגדירו בתור בוגד.

לבל הוא סיפור בפני עצמו. הוא עלה בתור נער מפולין לישראל ב־1939, היה חניך השומר הצעיר, הצטרף לפלמ״ח ועלה להתיישבות עם קיבוץ נירים בנגב. באותה תקופה היה לבל ידידו הקרוב של אברהם („ברן״) אדן, כיום מפקד גייסות השריון של צה״ל.

עוד לפני הקמת המדינה נשלח אלי לבל מטעם קיבוצו ללמוד בסורבון, למד שם תיכנון כלכלי אצל הפרופסור הנודע ג׳ורג׳ בטלהיים. כשחזר לארץ, ניקלע לבל לפילוג שחל במפ״ם, הצטרף לקבוצתו של הד״ר משה סנה וגורש מן הקיבוץ. הוא הצטרף למק״י, עבד כפועל בבית־החרושת יצהר, עד שקיבל עבודה באו״ם בתור יועץ כלכלי לממשלת הודו.

לבל, שהוא כיום בן 42, עזב את הארץ בתחילת שנות ה־50׳ ומאז למעשה הוא נמצא במעמד של ישראלי החי בניכר. ב־1952 הצליח להגיע לקאהיר מפאריס, דיווח משם בסידרת כתבות לעל־המישמר על מצרים.

בפאריס אירגן לבל ועד לשלום ישראלי—ערבי, בו השתתפו גם ערבים מעיראק וממצריים. בגלל קשריו עם האף־אל־אן באלג׳יריה נאלץ לברוח מפאריס, קיבל, בהמלצת ידיד מצרי, מישרה של יועץ לתיכנון כלכלי לנשיא מאלי. בתפקיד זה הצליח לקשור קשרים רבים עם ראשי מדינות רבות, הפך תוך זמן קצר למעין משרד־חוץ פרטי, אישיות מבריקה שיש לה מהלכים בהרבה מדינות בעולם.

פרט פיקאנטי: כאשר פורק האיחוד בין מאלי וסנגל, ניהלו ראשי מדינות אלה דיונים כלכליים ולא יכלו להגיע לידי הסדר. היועץ של ראש משלחת סנגל קרץ אז לאלי לבל, שישב מאחורי ראש משלחת מאלי, ואמר לו: „בוא נלך לבית־השימוש.״ בבית־השימוש גמרו השניים על עניינים, שראשי המדינות, להם יעצו, לא יכלו להסכים עליהם. כי היועץ לממשלת סנגל היה לא אחר מאשר הישראלי ג׳ו גולן, חברו לספסל הלימודים של לבל בסורבון.

★ ★ ★

שינוי באיזון הנפשי

כאשר פרש לבל מתפקידו כיועץ כלכלי לממשלת מאלי, חזר לפאריס, התגלה כמומחה בבעיות המארכסיזם, המפרסם מדי פעם מאמרים בכתבי־עת בינלאומיים המוקדשים לנושא זה. אולם בכל השנים פיעמה בו איבה למדינת־ישראל.

בשנים האחרונות, סיפרו ידידיו שפגשוהו, חל שינוי קיצוני באיזון הנפשי שלו. לבל עבר להתגורר בגרמניה. יום אחד, למשל, החליט שעליו להתפטר מכל הגינונים הבורגניים ועבר להתגורר באוהל. הוא התקרב בגרמניה לחוגי הסטודנטים השמאלניים, חסידי תורת מאו, הפך לנציג קבוצת מצפן בגרמניה.

היה זה דווקא ארתור בן־נתן, שבהתנגשות חסרת־הטעם שלו עם קארל וולף, איפשר לדמות כמו אלי לבל, התומך בגלוי באל־פאתח, לזכות במעמד מבזה: להתווכח ולהשמיץ את ישראל דווקא על אדמת גרמניה.

וולף זהו קארל דיטריך וולף, מנהיג אירגון הסטודנטים השמאלניים בפרנקפורט, שהכריז מלחמה על ארתור בן־נתן. הוא נראה בתמונה בין תמונותיהם של היושב־ראש מאו טסה טונג והו צ׳י מין.

נימול מאלוהים. המילה נערכה בצהרים. מייד לאחריה החל הפעוט שותת דם ללא הרף. רק בשעות הערב נלקח הילד לבית־החולים באשקלון. היתה זו ממש שעת־האפס: במאמצים עליונים הצליחו הרופאים להציל את חייו, לאחר עירויי־דם ממושכים ותפרים רבים.

השבוע מסר הדוור לידי בנו של הרב בוכריס — בוכריס עצמו נעדר מביתו — כתב־אשמה נגד אביו, בו הואשם על־ידי משטרת קריית־גת ברשלנות בהתאם לסעיף 244 של החוק הפלילי. המשטרה לא היתה היחידה שהאשימה את המוהל האומלל. טען השבוע אביו של הפעוט: „בני נולד נימול מאלוהים, יעני, ללא ערלה בכלל. הרב בוכריס צריך היה לעשות בו רק סריטה קלה בשביל הברכה, לא יותר. במקום זאת, עשה בו חתך עמוק, ואני אינני יכול לקבל את בכורי שבא לעולם כזכר. עכשיו עלי לקבלו כנקבה, כבת נוספת במשפחה.״

מומחה גדול. מיודעו של הרב בוכריס ידעו לספר שהרב עובד במיקצועו כבר למעלה מ־35 שנים, ואף הוציא מתחת ידיו כמה קורסים של מוהלים, גם בארץ וגם בחו״ל. מכאן, שהוא מומחה ובקי גדול בעשיית ברית־מילה.

מאליה נשאלת השאלה: אם למומחה גדול כרב בוכריס אירעה תקלה כזו, מי יודע אילו וכמה תקלות קורות למומחים קטנים יותר — תקלות שאינן מגיעות לידיעת הציבור? העולם הזה יצא עוד לפני עשר שנים בכתבה שהתריעה על הסכנות הכרוכות בטקס ברית־המילה. האם לא הגיעה השעה, אם לא לבטל כליל את הגזירה החמורה הזו, לפחות למסור את ביצועה לידי חירורגים מומחים?

כיצד ומדוע אירע האסון הנורא הפעם — זאת יכריע בית־המשפט. אולם תהיה הכרעתו כאשר תהיה, למאיר נעמן הפעוט היא כבר לא תעזור.

„הן באות מדניה לעבוד בקיבוץ – עוברות

אולה עולה

עם הידיד הישראלי אולה אגרגרד בתקופת שהותה בישראל, עם שלמה אושרוב, שהעסיק אותה כמדריכה ב־מועדון הבאולינג ליד התחנה המרכזית בתל־אביב. באותה תקופה היתה אולה מרבה ל־התהולל במועדוני־הלילה של תל־אביב ובמסיבות ליליות, מבלי שמצאה בהם כל פסול.

ביום הראשון, ה־1 ביוני השנה, נתדרו מאות רבות של משפחות דניות הגונות. היה זה כאשר הופיע העיתון הדני הנפוץ ביותר אקטואלט, כשבעמודו הראשון כותרת סנסציונית: „זהו חלק מחיי־הלילה של תל־אביב: בחורות דניות הרוצות ללכת לקיבוץ מסיימות בבתי־בושת!"

כיוון שמאות משפחות דניות שלחו את בנותיהן לבלות את הקייץ בקיבוצים בישראל, עוררה הכתבה שהופיעה מתחת לכותרת תדהמה וסערה בדניה.

הכתבה בעיתון, השייך למפלגה הסוציאליסטית בדניה, שטענה כי נערות דניות מתגלגלות לזנות בישראל, לא היתה פרי חקירת כתבי העיתון. היה זה סיפורה של דנית יפהפיה, שבילתה שלוש וחצי שנים בישראל, חזרה לדניה מאוכזבת וסיפרה סיפור מזעזע לעיתון.

„אני באופן אישי מכירה 14 בחורות דניות שהפכו בישראל לזונות," פתחה ה־חוזרת מישראל, אולה אגרגרד, את סיפורה, המוגש להלן כלשונו.

★ ★ ★

גורד־שחקים באילת

„לילה אחד, כשעזרתי לזוג הורים דניים למצוא את בנותיהם האבודות בצישראל, מצאנו ארבע בחורות. הן באו לישראל לקיבוץ, והתדרדרו לזנות. זוג ההורים מצא את בתם בת ה־27 יחד עם שישה מרוקאים, כשהיא נמצאת במסע ל.ס.די. היא היתה עירומה. השיער שלה היה שרוף, והיא היתה מסוממת מסמים משכרים. מסביבה היו שישה בחורים מארוקאים, כשכולם נמצאים במסע ל.ס.די.

„המקום היה דירה בגורד־שחקים ברובע סינג־סינג של עיר הנמל הישראלית אילת במיפרץ עקבה. לא היה זה מיקרה יוצא־דופן. למעלה מ־50% מן הנערות הדניות שהגיעו לישראל בשנתיים־שלוש האחרונות כדי לעבוד בקיבוצים, נשארו בישראל ומצאו את מחייתן כזונות מיקצועיות או בעבודת זנות חלקית."

„כך מספרת אולה אגרגרד (27), כיום מנהלת משק במלון ויקינג בעיר סאייבי בדניה. היא שהתה בישראל שלוש וחצי שנים, מתוכן בילתה 15 חודשים בקיבוץ. מלבד זאת עבדה כדוגמנית־מסלול ודוגמנית־צילום ופתחה את מרכז הבאולינג הראשון בישראל.

„במועדון מאנדי'ס בתל־אביב, השייך למאנדי רייס־דייוויס מפרשת פורפיומו, מצאתי יחד עם החברה שלי ארבע בחורות דניות צעירות שכולן הפכו לזונות. הן לא האמינו שיש דרך לצאת ממצב זה. אבל אנחנו הצלחנו לשכנע אותן לצאת מזה. כיום הן בבית בדניה והן מאוד מאושרות שהצליחו להיחלץ מזה. אבל היו גם אחרות שאי־אפשר היה לשכנע אותן.

„פגשנו סטודנטית לתיאולוגיה שכדי להרויח למימון לימודיה עסקה בערבים בזנות. היא למדה בירושלים ועבדה במאנדי'ס.

„אני חושבת שכ־20% מהצעירות הדניות ההולכות לקיבוצים בישראל אינן יודעות מה הן מחפשות ולמה הן נכנסות לזה. משום כך, כשנערי־השעשועים קוראים

הכתבה שזיעזעה את ד

„אני מכירה ארבע־עשרה בחורות דניות, אשר עב

להן — הן משתפות פעולה איתם עד מהרה."

★ ★ ★

משרד־החוץ

העיתון אקטואליסט לא הסתפק רק בסיפורה ש יפה. הוא פנה גם לאירגון דקיב, השולח צעירים לעבודה בקיבוצים, ולמשרד־החוץ הדני. ואלה תגו

„דקיב, אירגון ידידי הקיבוצים בדניה, שולח מדי צעירים לעבודה בישראל. איש־העסקים פיטר מורטנ

דוגמנית עירום זוהי אנטה אולסן בת ה־20, צעירה דנית ש־נחלצה מזוג סוטי־מין, עסקה אחר־כך בדוגמנות־עירום.

הכוהנת החשופה זוהי אולה סנדבק, שלמדה תיאו־לוגיה באוניברסיטה בירושלים, הכינה עצמה לתפקיד כוהנת־דת, אך לא היססה להצטלם גם בעירום.

עוזרת־בית בביקיני אולה אגרגרד, ש הכתבה המשמיצ אל, עסקה בארץ בעבודות שונות, בין השאר כעוזרת־ב

"לחיי־הלילה בתל־אביב ומתגלגלות לזנות!"

על ישראל

Ulla Agergård: – En aften fandt vi fire i Mandy Rices' natklub

Hun hjalp forældrene med at

MØDTE 14 DANSK

DER VAR HAVNET

זוהי הכתבה בעיתון הדני **אקטואלט** שמעליה מתנוססת תמונתה של אולה. הכותרת אומרת: ...בקיבוצים שונים בישראל, וסיימו את השהות בזנות."

„את אחד המיקרים שאולה מספרת עליהם אני מכיר. אני מתכוון למיקרה של הבחורה בת ה־27 ששלחנו לישראל. אבל אנחנו גם עשינו הכל כדי להחזירה הביתה.

„אנחנו גם סידרנו את הנסיעה של ההורים שלה לישראל. אבל אני חייב לומר שאנחנו בוחרים בקפדנות את האנשים שאנחנו שולחים לישראל.

„זה נכון שיש בחורות שאנחנו שולחים אותן ל־3 חודשים והן נשארות בקיבוצים. אם הן מצטרפות אחר־כך לחברה של היפים ומעשני־סמים, אין לנו אפשרות לעשות הרבה. רק אם הן עושות משהו פלילי אפשר לגרש אותן ולשלוח אותן הביתה."

אמר מנהל משרד־החוץ הדני: „כמובן שיש אחדות מן הבחורות הנוסעות לישראל, שניקלעות לחברה רעה. אבל זה יכול לקרות בכל מקום אחר בעולם. אפשרי מאוד שזה נכון מה שאולה אגרגרד מספרת. אם יש לה הוכחות, רצוי שתתקשר איתנו. אנחנו מעוניינים בחומר כזה. אבל אם אנשים אינם מבקשים את עזרתנו, אנחנו לא יכולים לעשות כלום."

★ ★ ★

עוזרת־בית עירומה

עד כאן הכתבה באקטואלט. מה האמת בסיפורה של אולה אגרגרד? האומנם מתדרדרות מחצית הנערות הדניות המגיעות לישראל לזנות? האם יש לישראל השפעה משחיתה על בני־הנוער הדני?

כדי להשיב על שאלות אלה יש להכיר קודם את האשה שחוללה את כל הסערה הזאת, את אולה אגרגרד עצמה. אולה, יפהפיה בלתי רגילה, בלונדית וגבוהת קומה, הגיעה לישראל כדי לעבוד בקיבוץ. אולם כשסיימה את תקופת שירותה בהתנדבות, לא חזרה עם חברותיה לדניה. היא טענה כי הארץ מוצאת־חן בעיניה, עברה לאילת, שם הסתובבה במשך שבועות רבים בחברת הביטניקים על החוף.

כשאזל כספה ואולה רצתה להרוויח כסף, היא לא נאלצה לעשות זאת דווקא בזנות. היא מצאה לעצמה עבודה כעוזרת־בית בבית משפחה אילתית. איזה משפחה היתה מזהירה את האורחים מהצפון שבאו להתאכסן בביתה: „תזהרו כשאתם קמים בבוקר! יש לנו עוזרת יפהפיה העושה ספונג'ה כשהיא עירומה!"

באותה תקופה התאהבה אולה בצעיר אילתי שרצה לפתוח מועדון־לילה והועיד את אולה לתפקיד המארחת במועדון. העניין לא יצא לפועל כיוון שכעבור זמן קצר התאהבה אולהב ישראלי אחר, שלקח אותה לתל־אביב. במשך יותר משנה היתה אולה פילגשו של אותו ישראלי. הוא אומנם פירנס אותה, אבל איש לא הכריח אותה לשהות במחיצתו. להיפך, אולה, שחונכה לפי המסורת הדנית של אהבה חופשית ומין ללא כבלים, היתה מסתובבת בביתו עירומה למחצה, לא נראתה מוטרדת מדי ממבטיהם של האורחים הישראליים.

הידיד הישראלי מאס בה לבסוף, והיה צריך לעמול קשה על־מנת להיפטר ממנה.

נראה שהאהבה הניכזבת שלה היא שהותירה באולה רגשות מרירות כלפי ישראל. כשרצתה לעזוב את הארץ ולחזור לדניה, התברר שהוצא נגדה צו־עיכוב יציאה. אולה היתה חייבת כספים לאנשים רבים, ולא ניתן לה לצאת מהארץ עד שתחזיר את הכספים שלוותה.

את נקמתה נקמה אולה החודש, כשפירסמה את הכתבה המשמיצה בעיתון הדני הנפוץ.

★ ★ ★

כוהנת־הדת הצטלמה בעירום

יתכן שבתקופת שהותה בישראל נתקלה אולה בכמה דניות שחיו חיי אהבה חופשית בישראל. יתכן גם שכמה מדניות אלה קיבלו כספים ממאהביהן הישראליים כדי שיוכלו להתקיים. אולם המרחק מכאן ועד לזנות מיקצועית ולתעסוקה בבתי־בושת, כפי שתיארה אולה, רחוק מאוד.

פה ושם היו מיקרים יוצאי־דופן. כך, למשל, קרה לאנטה אולסן (18), שהגיעה לבדה מדניה, פגשה כבר בנמל חיפה בזוג רמת־גני שהציע לה להתאכסן בביתו וניסה לגרור אותה לאורגיית־מין. אנטה הצליחה להיחלץ מידיהם, עברה להתגורר בירושלים, שם לא היססה כלל לשמש כדוגמנית עירום, הצטלמה על רקע המקומות הקדושים, כולל

תמונת העירום בקברות־הנביאים, המתפרסמת בעמודים אלה.

אפילו הדנית המפורסמת ביותר שביקרה בישראל, אולה סנדבק, שהכינה את עצמה בלימודי תיאולוגיה לשמש ככוהנת־דת בדניה, לא מצאה כל פסול להצטלם בעירום כדוגמנית לשמלות שקופות. היא הסתובבה אמנם בחוגי הבוהימה הישראלית וניהלה חיי אהבה חופשיים, אך הרמזים בכתבתה של אולה אגרגרד, כאילו עסקה בזנות, אינם

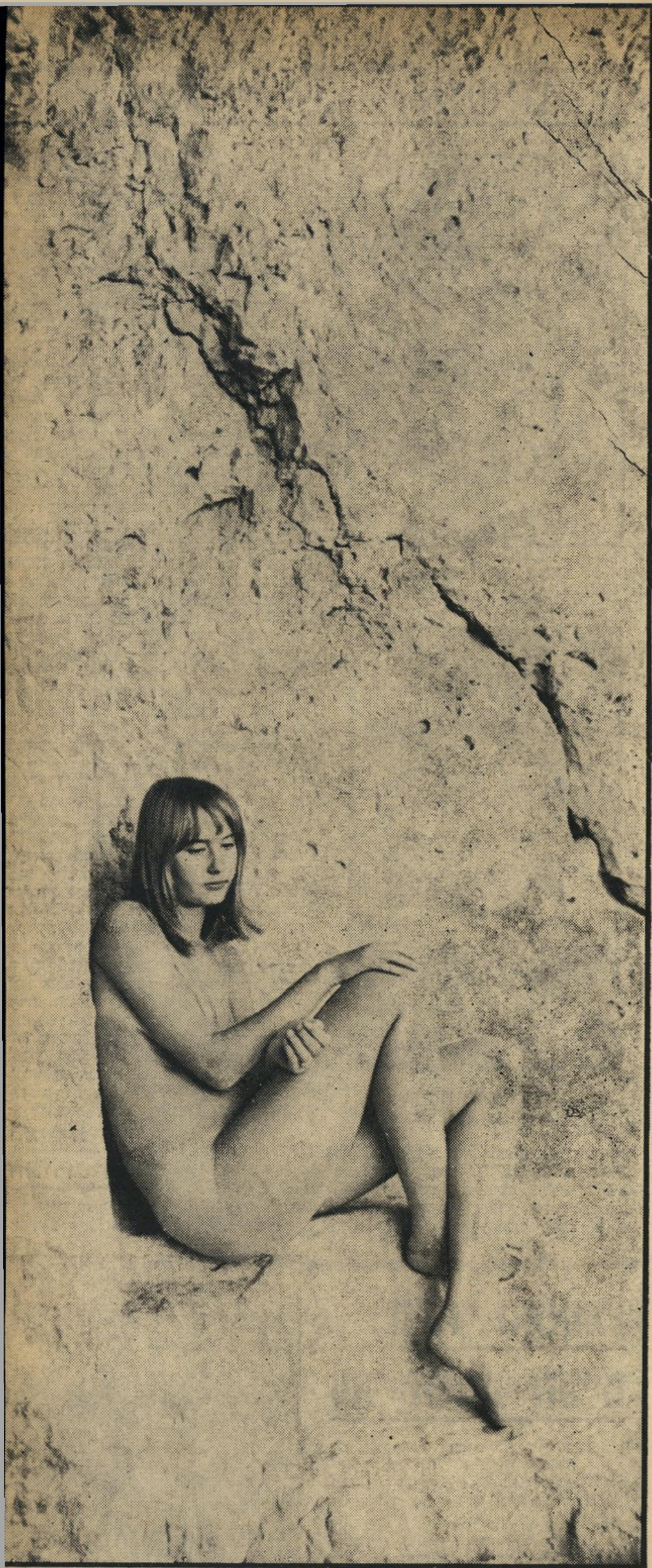

ההתחלה וההמשך

בתמונה מימין נראית הצעירה הדנית אנטה אולסן, כפי שהגיעה לישראל. אנטה, שחיתה תקופה ממושכת בחברת ביטניקים עוד בעת שהותה בחו"ל, הירבתה להצטלם בעירום על רקע המקומות הקדושים בירושלים. בתמונה למעלה היא נראית מצטלמת בקברי־הנביאים בירושלים.

אלא השמצה.

הגיבו אנשי השגרירות הדנית בתל־אביב על השמצותיה של אולה: „הכותרת הסנסציונית של העיתון הרחיקה לכת ואינה תואמת את תוכן הכתבה. הכתבה עצמה היא עניינית ומאופקת ואין בהגורם מסית.

למערכת אקטואלט הדני הגיעו אחרי פירסום הכתבה מאות מכתבים של דנים ששהו בישראל, שהכחישו את סיפוריה של אולה היפה. כתבה אחת מהן, אנה מריה בונסן, במכתב שהתפרסם בעיתון:

„הנני מדברת כעובדת־קיבוץ לשעבר, שלא הספיקה להיתפס על־ידי הפלייבויים המרשימים של ישראל, כדי שאוכל להיתפס למיקצוע העתיק ביותר של האשה.

„אני, יחד עם עוד 34 צעירים, שמרביתם היו בנות, ניהלתי אורח חיים בורגני ביותר בזמן שהותי בישראל. נראה לי שחבל על הבחורות הצעירות שהיו רוצות לבלות זמן מה בקיבוץ, שהן והוריהן ייבהלו בצורה כזאת. איפה שיש מעשים — יש גם כישלונות, וזה נכון גם ביחס לבנות הנוסעות לישראל. אך אם לוקחים בחשבון את מספר הצעירים הנוסעים מדי שנה לישראל, שמחציתם לפחות היא בנות, אז המספר המוזכר בכתבה של אולה אינו מהווה פרופורציה רצינית. אף אחד לא יכול לשמש כמטפלת לצעירות הדניות הרבות המבקרות בישראל."

עניין

...לה ה־
...ינביים
...יהם:
...כ־500
...אמר:

...ומה את
...ת ישר־
...באילת.

אנשים

הח"כ
כנציג הקידמה

קבוצה של חברי־כנסת ביקרה ביישוב החדש של הבדואים בעמק יזרעאל, כדי לעמוד אחר הקידמה שהכניסה מדינת־ישראל אל חיי הבדואים. משום מה סברו ה־מארחים הבדואים כי ח"כ אגודת־ישראל **מנחם פורוש** הוא הנכבד שבקבוצת ה־מבקרים והיפנו את דבריהם בעיקר אליו. דוברת הכפר היתה צעירה בדואית, שניגשה אל פורוש בהתלהבות, הושיטה לו יד ב־גאווה כדי להפגין את השתחררותה של האשה הערביה מעול המסורת. פורוש הז־דעזע, הסתיר את ידיו מאחורי גבו וסירב ללחוץ את יד המארחת. אולם זו לא הת־יאשה, התפארה בפני המשלחת על התקד־מות החינוך אצל הערבים, המוצא את בי־טויו בחינוך משותף של בנים ובנות. פו־רוש הזדעזע עוד יותר. ● בדיון על מש־רד־התיירות בכנסת, התפארה ח"כ מפ"ם **אמה תלמי**, על כך שהאדם הישראלי אינו אוהב לשרת בני־אדם, והסבירה בכך את המחסור החמור בכוח־אדם בבתי־מלון. שיסע אותה שר־התיירות **משה קול**: „האם זה יותר מכובד לשרת פרות?" ● **עדי יפה**, מי שהיה יועץ מדיני ללוי **אשכול** ז"ל ואחר־כך **לגולדה מאיר**, לא יסתפק במקום ברשימת המערך לכנסת השביעית. בחוגי המערך כבר מדברים על כך שהוא יתמנה כסגנו של שר־החוץ. ● **לדויד בן־גוריון** עומד להיולד בקרוב הנין או הנינה הראשונים שלו. נכדו, **יריב בן־אליעזר** מצפה ללידה של אשתו **דלי־יה** בחודש דצמבר הקרוב. ● סולידאריות מיקצועית למופת הפגין השבוע העיתונאי **דן מרגלית**, מפעילי התנועה למען־משה־דיין־לראשות־הממשלה. מרגלית הוזמן להנ־חות ערב ראיונות במועדון צוותא בחולון, בו עמד להופיע המזכיר המדיני של מפ"ם, **דב זכין**. מרגלית הופתע מהפנייה אליו, התעניין מדוע לא פנו מזמיניו לחבר אחר של מערכת הארץ, **יגאל לביב**, המקורב יותר למפ"ם. הרעיון נראה תחילה למזמי־נים, אולם אחרי שעתיים טיפלנו שוב למר־גלית, הודיעו לו כי אינם יכולים להזמין את לביב. מרגלית שידע כי סיבת הסירוב היא שלביב נמנה על שוללי המערך במפ"ם, הודיע למזמיניו: „אם אתם רוצים שעי־תונאי זעיר־בורגני כמוני יופיע אצלכם ב־עוד שאתם מחרימים קולגה שלי בעיתון בגלל השקפותיו — אז גם אני לא מופיע."

הציירת
האירוטית

הציירת הצעירה **שרה אסף** (21) מרבה לצייר ציורים אירוטיים מובהקים. יום אחד

„המדונה" של אסף
הרבנים נבהלו

ציירת שרה אסף
מה יגידו הנוצרים ?

החליטה שרה שעליה להנציח את יצירותיה, הזמינה את הצלם **יהושע** („יוש") **צפ־ריר** כדי שיעשה שקופיות ציבעוניות מה־תמונות. בא הצלם לביתה, ראה שאין שם מספיק אור לצילום והחליט לצלם אותם ברחוב, ליד ביתה של שרה. רק כשהוריד את התמונות הבחין בעובדה ששרה מתגו־ררת בשדרות דויד המלך בתל־אביב, בדיוק מול בית הרבנות הראשית. הרחוב היה מלא רבנים שבדיוק יצאו להפסקת הצה־ריים שלהם. שרה ויוש לא רצו לגרום שע־רורייה, החליטו להפוך את התמונות, כדי שהרבנים לא יבחינו בנושא הציורים. כע־בור דקות מעטות כבר הצטופפו הרבנים מסביב לצלם, התווכחו על הציורים המודר־ניים שאי־אפשר להבין בהם דבר. אבל כע־בור זמן קצר גילה אחד מהם כי התמונות בעצם הפוכות והזדעזע. הרבנים הקימו שע־רורייה, דרשו לסלק את התמונות ממול בית הרבנות ואף איימו להזמין את המשטרה. שרה נאלצה לאסוף את תמונותיה ולהחזירן לביתה מבלי שיצולמו אותו יום. „אני לא מבינה," היא אמרה, „הרי אני מציירת על נושאים דתיים." ולהוכחה הציגה את ציור המדונה שלה, שהוא קולאג' של ציור עירום בצירוף תמונות של מדונה. „המזל שלה," אמר אחד הנוכחים בשערורייה, „הוא ש־אנשי־הדת האלה לא היו נוצרים." ● בתוכ־נית הרדיו הפופולארית עד חצות, ראיין המנחה **אהוד מנור** את השחקן **יוסי ידין**. תוך כדי ראיון שאל מנור את ידין מה דעתו על המשקה טרופיקולה שבחסות החברה המייצרת אותו משודרת התוכנית. ידין, שהופתע מן השאלה, לא התבלבל, השיב: „אינני יודע. אם ישלחו לי לנסות — אשמח לחוות את דעתי." תוך 24 שעות קיבל ידין ארגז של בקבוקי טרופיקולה לביתו שברמת־גן. ● כוכבת הקולנוע הב־ריטית **ונסה רדגרייב** התנסתה הש־בוע בנסיון מעציב. היה זה כשימדה לע־לות על מטוס אליטליה בנמל התעופה של לונדון בדרכה לרומא. אנשי החברה שהב־חינו בה הורידוה מהמטוס. הסיבה: ונסה נמצאת בחודש השישי להריונה. אנשי ה־חברה לא רצו להסתכן באפשרות שהיא תלד במטוס, למרות שאבי התינוק שייוולד הוא האיטלקי **פרנקו נרו**. ונסה פרצה בהיסטריה של בכי בנמל התעופה, עד ש־אנשי חברת התעופה הבריטית בי.אי.איי. ריחמו עליה, הטיסו אותה במטוס של חב־רתם לרומא. ● בגלל שביתת הדוורים קיבל שחקן הבימה **שמואליק סגל** את ההזמ־נה לתערוכת ציוריו של הצייר הבדואי **בשיר אבו־רביע** באיחור. הוא לא שם לב לתאריך המופיע על ההזמנה, ובא ה־שבת לביתה של **מירי זכרוני**, שם נער־כה התערוכה לפני שבוע. סגל הופתע למ־צוא את עצמו לבד בדירה שהתמונות כבר לא הוצגו בה. אולם הוא זכה לתערוכת־יחיד. התמונות הוצאו לכבודו מאריזות ה־מישלוח שלהן, וסגל רכש שתיים מתמונו־תיו של הצייר הבדואי. ● מועדון־הלילה מאנדי'ס עומד לקום לתחייה. אחרי שהמש־טרה ועיריית תל־אביב סגרו את המועדון, רכש **רפי שאולי**, בעלה של **מאנדי רייס־דייוויס**, את הדיסקוטק פרדריקה. עתה עוסקים בשיפוץ המקום לקראת פתי־חתו בימים הקרובים. ● שופט הכדורגל **אייזיק כהן** שעלה לאחרונה מברית־המו־עצות ושפט השבוע במישחק־השערורייה בין הפועל תל־אביב לבין בית"ר ירושלים, שרוי עדיין בהלם אחרי המישחק. זה שהיה עד למחזה חסר־תקדים, בו התפרצו מאות אוהדי כדורגל למיגרש, שרפו את הדגלים, וניסו לעקור את השערים, לא השפיע עליו כמו העלבונות האישיים שהוטחו כנגדו. המתפרעים לא יכלו לסלוח לאייזיק שאישר שערים לזכות הפועל תל־אביב, צעקו לעב־רו „קומוניסט!" ו„חזור למוסקבה". אחד המתפרעים אף הפך את הסיסמא של משרד הקליטה וצעק לעבר השופט־העולה: „מ־עולה לעולה — כוחנו יורד!"

פסוקי השבוע

● **מנכ"ל כור אלוף (מיל.) מאיר עמית**: „חיפה היא מיטה חולה והמשקיע בה עושה שטות."

● **מנהיג מפ"ם לשעבר, יעקב („קובה") ריפתין**: „המערך הוא אי־חוד של מנגנונים ולא של מפלגות פוע־לים."

● **דויד בן־גוריון** בהשיחו לשאלה כיצד הרגיש בשמעו את הידיעה על התוכ־נית של חבלנים ערבים להתנקש בחייו: „חשבתי בנסיעה הזאת רק על חינוך ועלייה. מה איכפת לי הטירוריסטים?"

● **הזמרת יפה ירקוני**, בהופיעה במוצב צה"ל בתעלת־סואץ: „אם זה יעזור לשלום אני מוכנה אפילו לשיר בערבית יחד עם הזמרת אום־כולתום."

הילד המאומץ
של מלכת המיים

טלי פרידמן היפהפייה, היוצאת בימים אלה לטיול לארצות־הברית, מוכרת לזאבי דיזנגוף כמלכת־המים. אולם ישנו ילד אחד בארץ, ילד־קטן, בן שמונה, שבשבילו טלי היפה היא קצת אלוהים, אם לא למעלה מזה.

השניים נפגשו לראשונה לפני קרוב ל־שנה. לאחר שזכתה בתואר מלכת־המים, החליטה טלי היפה ללמוד בבית־הספר ל־מורות־מלאכה בגבעתיים. המנהלת ביקשה מ־מנה, כמו משאר התלמידות, להתנדב לפעו־לות עזרה שונות. פעולת העזרה של טלי היה ילד בכיתה ג', עולה חדש מאנגליה, שהגיע לארץ עם משפחתו רק לפני שלושה חודשים — וכעבור ימים ספורים נהרג אביו, שהיה רופא, בפעולת צה"ל נגד מס־תננים בסיני. האם נותרה ללא בעל ומפרנס, הילד נותר ללא אב, בארץ נוכריה. כשפגשה בו טלי לראשונה, ראתה לפניה רק זוג עיניים גדולות ועצובות.

במקום שעתיים בשבוע, כפי שהתחייבה, הקדישה לו טלי, תוך זמן קצר, הרבה יותר, הפכה אותו לבן־בית בבית הוריה. „זה הפך ממש לאימוץ," היא מספרת בחיוך של טי־פוק.

לבסוף, לאחר חודשי־עמל ממושכים, באה טלי על שכרה: לראשונה מאז פגשה בו עלה חיוך על שפתי הילד.

טלי פרידמן

במדים היסטוריים

אמור זאת בפרחים

סקוטית מודרנית

ממטוס נעצר. הכבש הורכב. הנוסעים החלו יורדים, ורק בתיה בנדיקס עדיין לא יצאה מבית־השימוש.

היא נכנסה לשם ביוון, היא נשארה שם כל קפריסין, והים, ורצועת־החוף, וכשה־מטוס החל לנחות, וכל הנוסעים התבקשו להדק את חגורותיהם, ולא לעשן, ובתיה

בתיה באה לביקור

עוד היתה בבית־השימוש, התחילו לדאוג לה. מי יודע מה יכול היה לקרות לה שם? הרי כל מיני סכנות אורבות לאדם במקום כזה. הדיילות דפקו בדלת. אין קול ואין עונה. ביקשו אותה לצאת משם, שום ונשו־בה לא באה.

המטוס נחת, לאט־לאט. וכשהוא הגיע ל־קרקע, ניסו עוד פעם להוציא את בתיה מ־בית־השימוש, ובתיה לא יצאה. הנוסעים החלו לאסוף את חפציהם, התחילו להתקדם לעבר הפתח, ובתיה עוד בבית־השימוש.

הוחלט לפרוץ את הדלת, ובדיוק כאשר החלו בהכנות לשם כך, נפתחה הדלת כאילו מעצמה, ומי יצאה משם אם לא בתיה בנ־דיקט בכבודה ובעצמה. אותה בתיה שנכנסה לשם, אולי עם קצת יותר ריסים ועיניים.

„אצלי זה פרינציפ,” היא אומרת, ואפשר לחשוב שהיא מתכוונת למי יודע מה. אבל לא. אצלה זה פרינציפ לא לרדת בארץ חד־שה מבלי לחדש לחלוטין את האיפור, וכל מה שקשור בזה.

ושזה לא יהיה פשוט בעיניכם, משום ש־כדי לחדש כל־כך הרבה איפור, צריך קודם כל להוריד את כל מה שהיה על הפרצוף מקודם. אחר־כך מורחים על זה שנשאר קרם בסיס. על זה שמים שכבה של מייק־אפ, וכדי להיות בטוחים, מוסיפים עוד מין מישחה. אחר־כך שמים אדום על הלחיים, ו־קצת על המצח, ועל זה מפדרים את הפוד־רה, ואז מתחילה העבודה על העיניים. קודם הפס השחור על העפעף העליון ואחר־כך ה־פס השחור על העפעף התחתון, ואחר־כך ירוק למעלה וירוק למטה, ואחר־כך ריסים, ועוד ריסים, ועוד ריסים. אז מה הפלא שזה אורך מיתן עד לוד ותופס את בית־השימוש לכולם?

★ ★ ★

במיקצועה היא דוגמנית, ולכן היא הגיעה ארצה עם שמונה מזוודות, 150 כובעים, 80 זוגות נעליים, 65 חליפות מ־מיטב הכלבויים בעולם, וכל זה כדי להוריד אותם וללבוש מגבות לצרכי פירסומת.

חברות־הפירסום בארץ עוד לא יודעות שהיא הגיעה, אבל הדבר יובא לתשומת־ליבן במהירות האפשרית. קודם כל היא תצא ל־כסית עם חליפת אלן קסיני, אחר־כך היא תחזור הביתה וקצת לקליפורניה עם שמלת לורד אנד טיילור. היא תוריד את זה ותלך לפייב אוקלוק בשרתון עם חצאית סייקס, ואם כל זה לא יביא אותה לידיעת הציבור, יש לה עוד שיטות, אבל היא לא רוצה ל־גלות. „בחורה כמוני,” היא מסבירה, „צרי־כה כל הזמן להיות בהדשות. כל הזמן ל־היראות. אסור לה לתת שישכחו אותה.”

וכן, חשוב מאוד, שהיא לא תשכח, היא מעוניינת להיפגש עם דיין. היא מוכנה להצ־היר זאת בפומבי, כי שמעה שזה מה ש־מצהירה כל יפהפיה שמגיעה ארצה, והיא לא רוצה שיחשבו שהיא חס וחלילה לא יפהפיה, או שהיא לא באה ארצה.

עין החוק פקוחה

בשעה שבתיה ירדה לבריכת תל־אביב (גורדון). המונים נדהמים ונלהבים סובבו אותה, והיה צורך בהתערבותו של שוטר זה כדי להבטיח את שלומה של בתיה מפני ההמונים המשולהבים.

סימני ההיכר של דוגמנית צמרת, מיקצועית ומושלמת: מעבר ממצב־רוח אחד אל השני תוך שניות אחדות

אחרי שמנדי׳ס והאורדום הלכו בדרך כל הארץ, זה באש וזה בידי החוק, לקחו חיי-הלילה של תל-אביב שבוע חופש. ★ בעלי-יוזמה ניסו להרחיק עד ירו-שלים, אך בינתיים בואו נראה מה נותר עוד לפליטה בתל-אביב — מי הולך לאן ומתי

ג׳קי: אבטיח עם שחר

ירדנה הדר, רן אלירן, חיים חפר: אצל ג׳קי

ג׳קי רונן מג׳קי מסתובב כבר שבוע חיוור ועייף, ועיניו אדומות מחוסר שי-נה, כיוון שמאז שמנדי״ס והאורדום נסגרו, באה הבוהימה הרעבה לאכול אצלו לא רק בצהריים, כרגיל, אלא גם בשעות הקטנות של הלילה.

תוכלו למצוא שם את פולי וגברי מ־הגששים, אחרי חזרה על הקנטטה לשוואר־מה שלהם. לכל מי ששואל איפה שייקה, הגשש השלישי, מספר פולי ששייקה הלך לזמר קנטטה לאשתו החדשה ממכסיקו. ובכלל, מאז שהתחתן, אוכל שייקה רק אוכל מכסיקני — בבית.

אשתו של גברי בנאי נמצאת כבר בחו־דש התשיעי. עוד מעט ישירו גם לו קנטטות בבית.

חיים חפר ורן אלירן מחפשים על יד הדלפק חומר לתוכנית־יחיד בסיגנון הגל ה־חדש באירופה. לרן יש מנגינות מיכנות עוד מחו״ל.

האמרגן מרקו תורג׳מן מאכיל כמה יפה־פיות באבטיח.

מול ג׳קי, באמצע הכביש, נעצרת כל רגע מכונית, ואיזה ראש סקרני מציץ ממנה לראות מי ישנו, או להגיד משהו לחברה.

בשעה שתיים לפנות בוקר נגמרים הסל־טים. בשתיים וחצי נגמר גם האבטיח וסם אבנרי, שותפו של ג׳קי, הולך להחליף חולצה בפעם העשירית.

בשלוש ג׳קי מחליט שזהו זה, ושמספיק לו להיום, ימשרך דרכו אל המכונית. ככה זה כשהעסקים פורחים.

הרי הסוס: בינלאומי

הזוג אבן והזוג סיגבהאן: גם הם בדיסקוטק

מי שרואה את נערות הגוגו השב־דיות רוקדות בדיסקוטק **הארי ה־סוס**, מבין מייד **שהארי הסוס** זה לא רק דיסקוטק, אלא גם דוגמה בולטת לשיתוף־פעולה בין שבדיה וישראל.

השגריר השבדי, מר סיגבהאן, פגש את אבא אבן ואת אשתו סוזי במסיבה בשגרירות הבריט·ת, ומייד סיפר להם על שיתוף־הפעולה הנ״ל. הוא גם הזמין אותם לבוא ולראות במו־עיניהם איך העניין מתבצע.

סוזי אבן אמרה: למה לא? והשר נכנע ללחץ.

הגיעו למועדון, ישבו להם והס־תכלו על נערות הגוגו שרוקדות עם הישראלים, וגם על שאר ההתרחשו־יות. עד שהשגריר החליט ששיתוף־הפעולה צריך להתבצע בדרג גבוה יותר, והזמין את הגברת אבן לר־קוד אתו.

בסוף הערב הגיעה האחווה הבינ־לאומית לשיאים בלתי־רגילים, כאשר בתו של השגריר פיזזה לה בחברת סתם ישראלים, וכשבעל־הבית העניק לאבא אבן כרטיס־חבר של המועדון.

נערת-הגוגו: שיתוף שבדי

רמת אביב: באוויר הצח

אלה שאוהבים לנשום אוויר צח דווקא ביום שישי בלילה, עושים זאת בדיסקוטק של יאנוש, במלון **רמת־אביב.**

חובבי הטבע יושבים בקבוצות גדולות, כל אחד על יד החברה שלו, ומתלוצצים בצוותא בין השולחנות. כשנגמרות להם ה־בדיחות, הם הולכים לרקוד קצת, וחוזר חלילה, וטוב להם וחם להם.

הערב מגיע לשיאו עם הופעתה של הז־מרת גילה אדרי, חביבת הקהל. ואחרי ש־היא גומרת לשיר, הולכים כל ארבע־מאות הצעירים לישון, כדי להספיק להגיע לים בבוקר.

יום שישי ברמת-אביב: גומרים מוקדם

מרבד הקסמים:

צפוף = צפוף

כל יום חמישי בערב לוקחים בני הטובים את החברות שלהם למועדון־הלילה מרבד הקסמים במלון שרתון, בשביל לעשות הרצה לקראת המסיבה של ערב שבת.

השבוע הגיעו הקליינטים כרגיל, אבל נשאר להם רק חצי מרבד בערך, ובממו־צע מרצפת וחצי לזוג על רחבת הריקודים.

הכל בגלל דליה הראל.

לא שדליה הראל כל כך שמנה שהיא תופסת לבד את כל המקום. היא דווקא רזה ובלונדית וחתיכה פצצה. מי שעזר לה לת־פוס את כל השטח ולשתות הרבה שמפניה היו כל החברים שלה, בניצוחו של המיל־יונר השווייצי ורנר שטראוב, זה שהשקיע הרבה דולרים בדיסקוטק טיפאני שייפתח ב־קרוב במלון דן.

דליה חתמה על חוזה לעשות סרט בש־ביל הטלוויזיה האיטלקית, סיבה מצויינת לשתות שמפניה לכל הדיעות, כולל דעתו של וורנר, אפילו שבינתיים הוא עושה את זה אצל הקונקורנציה.

דליה הראל: פצצה ב״שרתון״

עינבר: בשביל רקוד

הרקדנים המובהקים עברו לדיסקיטק עינבר, והם ממשיכים לעשות שם מה שעשו קודם במנדי׳ס, באותו מרץ ובאותו סיגנון.

מה שמפר את החדגוניות זו בניס מרשל, דרום־אפריקאית בת 19, עם ש־ער בלונדי ארוך ולב ציוני חם.

בגלל הלב החם שלה היא האכילה חודש־וחצי תרנגולות בקיבוץ ברקאי, והיא עכשיו מומחית בענף הלול, ויודעת אפילו להגיד פס... פס... כמו שהתרנגולות אוהבות שיגידו להם.

אם תראו איך בניס אומרת את הפס... פס... הנ״ל, תיכף תצטערו שאתם לא אפרוחים בלול שלה, ואל תידחו את העסק לשבוע הבא, כי בניס נוסעת לקנדה ואחר־כך לאירופה. היא מבטיחה שתחזור, אבל מי יודע איזה אפרוחים תמצא בדרך?

בניס: גם לב ציוני

לאן הלכו החבריה לשמוע שירים רוסים?

חנה רובינא: שירי המהפכה

האופנה שהציפה את פאריס והכניסה מיליון לכיסה של ריקה זראי מגיעה גם אלינו. דרורה חבקין ובן־ציון מוניץ מביימים ערב שירי־עם רוסיים, מלאי נוסטלגיה ונשמה שייקרא „הלוך הלכה החבריה".

השבוע ערכו חזרה אצל זמירה חן, שהפכה מהר למסיבה בלתי־נשכחת.

זה התחיל מזה שהזמינו את נחמה ליפשיץ כדי שתייעץ להם, אחר־כך הזמינו עוד כמה אורחים שהביאו אתם עוד אורחים. ליאור ייני ודרורה שרו שיר אחד, ונחמה ליפשיץ ענתה להם באחר, בסוף אפילו חנה רובינא שרה שירים ממהפכת 1905, שאף אחד חוץ ממנה כבר לא זוכר.

נחמה ליפשיץ: ערב של נוסטלגיה

בית התה

סוף־סוף יש גם לנו בית־תה. כמו שיש ליפאנים ביפאן, ולחיפושיות בלונדון. בית־התה שלנו הוא חדר קטן, הנקרא שה שו. תוכלו לשתות שמה תה מ־51 סוגים.

ובין לגימה ללגימה — לקרוא עיתוני־מחתרת היפיים, לצ׳ל׳ל׳ תקליטים היפיים, ולהתבשם בריח קטורת הודית אמיתית.

לבעלת־הבית קוראים שולמית. חוץ מבית־תה יש לשו הרבה ידידים ונשמה אמנותית.

כשפתחה לפני חודש ושביע את בית־התה שלה, הביא כל אחד מהידידים מתנה. אחד הביא שעון עתיק שלא הילך; שני — פלקטים פסיכודליים בצבעים זרחניים, וחברה שיש לה דוכן בשוק הפישפשים בלונדון — שלחה בגדים משומשים לפי צו האופנה האחרון. חברים מהקירקס היפאני הביאו לה תה יפאני. וכן הלאה וכן הלאה.

את כל המטלטלים תלתה שו על הקירות, למכירה. כך תתחדש התפאורה באופן ריווחי.

אל תחשבו אפילו לרגע ששו פתחה את בית־התה בשביל ביזנס. לא איכפת לה מזה. איכפת לה רק תיאטרון אוונגארדי, נסיונות באמנות בצבעים פסיכודליים, ובעיקר סירטי מחתרת.

אל תתחילו לרוץ כבר. עוד לא הזמינו אתכם. שו רוצה שחוץ מהחברים שלה יבואו אליה רק אנשים יוצרים, שיש להם מה לתרום. כי שה שו הוא לא סתם מקום לבילוי, אלא זה כמו הבית שלכם.

אז, או שתיצרו מהר משהו, או שתמשיכו לשתות תה משקיות.

[illegible]

מה זה צמרת?

ליפתח עינב מלאו, ברוך השם, שלושה שבועות. בעיני האב המעריץ, מוליק, זאת סיבה מספקת לערוך הילולה גדולה. לשחוט כמה כבשים, ועגל או שניים.

כדי לאכול את הכל, הזמינו העינבים את כל שמנה־וסלתה של הבוהמה התל־אביבית, פלוס כמה אנשי צבא, כמו האלופים אברהם יפה ואריק שרון, ואורחים מחוץ־לארץ.

וכדי לרוות את צימאונם אחרי הכבשים והעגלים, הביא מוליק שני בקבוקי ענק של ויסקי.

כטוב ליבם ביין, הראו האורחים את האופי האמיתי שלהם. בעלה של מריה של חיזר אחרי כל יפהפיה שפגש על הדשא, ולחש לה כל מיני דברים באוזן, בעברית שלמד במשך השבועיים שהוא פה.

דידי מנוסי סיפר לכולם שצמרת זה המקום ממנו הציפורים עושות לנו על הראש.

ועוד כל מיני אימרות־כנף.

כשבעלה של מריה גמר, סוף־סוף, להגיד מה שיש לו בלב, נחה עליו פיתאום המוזה, בלי הודעה מוקדמת, והוא התיישב לצייר.

העיתונאית זיוה יריב, בשימלת־מיני כחולה, סיפרה שדפקו לה את היגואר שלה, וקימטו את כל הכנף. כולם השתתפו בצערה.

בתוך כל זה ריחף לו מוליק באושר בעולמות עליונים. כנראה עוד לא ירד משם מאז ברית־המילה.

יפה ועינב: גאוות אב

[illegible]

רחל מרחלת על כל העולם

הדירה המאוי̇ורת

הווילה המפורסמת בצהלה כבר שבעה ימים ומעשים ומאורעות, והיא עייפה מרוב מראות־עיניים ומשמע־אוזניים, ועם כל הנסיון שהיא רכשה לה, וכל היידע הממלא אותה, וכל אוצרות האמנות שנערמו בה, היא עומדת להפוך מוזיאון.

אחת המתחרות שלה, דירת גג מפוארת שהיתה שייכת לכנסייה הארמנית ונמכרה תמורת דירת־גג לחברת „יפו גרנד הוטל בע"מ" המכינה את עצמה עכשיו כדי למלא את מקום הווילה בהרצליה, ולשכן בתוכה את המשפחה המלכותית, משפחת **דיין**.

וזה לא תפקיד קל כל־כך. היא כבר התחילה להתקשט, ולהתרגש, ולהתגנדר ולהשוויץ, למרות שדיין רק מנהל את המשא־ומתן על קנייתה.

במשך שנים היא לא חלמה שיועד לה גורל כל־כך חשוב. היא היתה שייכת לחברת המלונות, וחיכתה שמישהו יגאל אותה, בלי הרבה תקוות.

ואז יום אחד החליטה החברה לבנות מלון גדול ביפו, שיהיה מורכב ממיטות וארוחות־בוקר, ולשם כך היא קנתה מגרש מ**ארשה דרדיאן** הארמני, וכתמורה שילמה לו גם כסף וגם שתי דירות־גג, שאל אחת מהן יעבור, אם ירצה השם, השר דיין.

מאריה הקדושה

בעלה של **מריה של** נראה לגמרי נורמלי. בתמונות הוא נראה קצת נשי מדי, ובחיים היא נראה קצת גברי מדי, אבל באופן ממוצע הוא לגמרי נורמלי.

לכן, כשהוא ניגש לאשתו של אחד מאנשי־הצבא שלנו, לחץ לה את היד בחיבה, ואמר לה בנימוס ייקי מעודן: „נעים לי מאוד, גבירתי, אני מאושר לפגוש אותך. הייתי רוצה לשכב איתך," היא לא הבינה אותו בדיוק.

לכן הוא עזב אותה ופנה לאישיות נשית אחרת וניסה שוב: „נעים לי מאוד, גבירתי באנגלית), הייתי רוצה לשכב איתך (בעברית)," האישיות הזאת גילתה יותר הבנה, ושאלה אותו מדוע דווקא היא מכולן, והוא אמר לה שהוא אומר את זה מתוך נימוס, וזה היה מוזר מאוד, כי היא כבר שמעה כל מיני דברים על הנימוס הייקי, אבל לא את זה.

ממנה הוא עבר לנערת־זוהר, והביע בפניה את אותה מישאלה, ונערת־הזוהר הסבירה לו שאין לה זמן היום, אולי בפעם אחרת.

והיו עוד שתי בחורות שזכו, שתיהן בבת־אחת, לאותה הצעה, והוחלט שהיא כנראה מניאק, או שהוא סתם אוהב את זה, עד שהוא ניגש ל**יצחק קולקר**.

„הלו, יצחק," הוא אמר לו באנגלית, „מה נשמע," עדיין באנגלית, „הייתי רוצה לשכב איתך" (בעברית).

טוב, כולם הבינו שהוא אוהב את זה, אבל הרי גם לאהבה יש גבולת, לכן שאל אותו קולקר למה בדיוק הוא מתכוון, והוא אמר לו שהוא מתכוון בדיוק למה שהוא אומר, הצרה היא שהוא לא ידע מה הוא בדיוק אומר.

כי לפני המסיבה לכבוד ברית־המילה של בנו של **שמוליק עינב**, הצטייד האדון מריה של בכל מיני אביזרים מתאימים לאירוע כזה. הוא לבש גלימה מכסיקנית, הכין תיק לבן גדול, שעד רגע מסויים איש לא ידע למה הוא נועד, לקח את אשתו, ובירר אצל אחד מהישראלים שבסביבה איך אומרים בעברית: „אני אוהב אותך."

האיש שהיה בסביבה היה במיקרה איש עם הומור, והוא אמר לו שבעברית, כשרוצים להגיד „אני אוהב יותך", אומרים: „אני רוצה לשכב איתך."

„אני רוצה לשכב איתך, פירושו איי לאב יו?" הוא חקר כדי להיות בטוח, והידיד הבטיח לו שזה בדיוק מה שזה, והוא רשם את המילים על פיסת־נייר, ולמד אותן על־פה, ואת התוצאה אפשר היה לראות במשך המסיבה.

איציק קולקר ריחם עליו והסביר לו את הטעות שלו, והאדון מריה של לא התרגש. „איך אומרים את זה? אני אוהב אותך?" הוא ניסה ללמוד את המשפט החדש הזה, ואחר־כך התברר לו שזה קשה יותר מדי, ושעד שהוא למד את הקודם לא כדאי לו להתחיל ללמוד דברים חדשים, והוא החליט להשתמש כבר בקודם.

„אפשר לשכב איתך?" הוא פנה לנערת־זוהר חדשה, שנכנסה זה עתה למסיבה. „אפשר לשכב איתך?" הוא פנה מייד לחברתה שהגיעה איתה. וכדי שלא יחשבו שאולי הוא טועה, ואולי הוא רוצה להגיד רק אני אוהב אותך, ופשוט לא יודע איך אומרים את זה, הוא גם לקח מייד את שתיהן לחדר־השינה של הזוג עינב, ואמר להן שעכשיו הוא יצייר אותן.

הן יצאו משם עם ציורים ביד, ושיער קצת פרוע, וחולצות קצת פתוחות, ומר של לקח את התיק הלבן, והלך לחפש חברות חדשות.

עכשיו, כשהוא כבר הבין מה הוא אומר, הוא יכול היה גם להשתמש בזה.

ובינתיים ישבה לה הגברת מריה של על כיסא נוח, ומסביבה אוסף של נערי־חמד צעירים, שדאגו לה בכל השפות.

„מריה, תכסי את הרגליים, את תתקררי," „מריה, אולי את רוצה בשר," „מריה, הבאתי לך מיץ," „מריה אל תשבי כאן, זה רטוב," „מריה, לא קר לך?"

ומריה חייכה אל דוברי כל השפות הללו בחיוך הבינלאומי שלה, כיסתה את הרגליים שלה בצעיף כדי שלא יראו לה אותן, משום שהן לא כל־כך מתאימות לאשה במעמדה, קיבלה את כל המיץ והבשר שהביאו לה, וביקשה ג׳יגולו קטן אחד, שבא מאוחר וכבר לא נשאר לו מה להציע לה, והוא הציע לה אולי היא רוצה עוד בשר. היא ביקשה ממנו שבמקום בשר יביא לה את בעלה.

הוא הלך לחפש את הבעל, וחזר ואמר לה שבעלה עסוק עכשיו. הוא עובד. הוא מצייר.

זה לא מצא חן בעיני הגברת מריה, כי היא יודעת מה הבעל שלה עושה כשהוא מצייר. לכן היא שלחה עוד ג׳יגולו אחד, ג׳יגולו של מיץ, במקום ההוא של הבשר, שיביא מייד את הבעל. אבל הבעל היה עוד עסוק, הוא עוד לא גמר לצייר.

בסוף הצליחו להוציא אותו מחדר הציור, ומריה שאלה אותו בקול זועם אם הוא כבר גמר לצייר, והוא אמר לה שעוד לא, שיש עוד הרבה עבודה שם, ואז היא אמרה לו שהוא יכול לצייר כמה שהוא רוצה, אבל היא הולכת הביתה, והיא אספה את כל הג׳יגולוס שמסביב, ולו לא נותרה שום ברירה, והוא אסף את כל הציורים שלו, וכל הכבודה עזבה את המסיבה והלכה הביתה.

אורחים וקרואים

אריה וזיווה אבנרי עם שמעון פרס והחותנת

בחתונה של **אריה אבנרי** עם בח"לתו **זיוה פינטוב** השתתפו המון מיברקים. הופיע שם השר **מנחם בגין**, בתור מיברק, והשר **פינחס ספיר**, בתור מיברק, והשר **משה קול**, ועוד ועוד.

וכל המיברקים איחלו מזל טוב לחתן ולכלה, והמון שנות אושר ועושר, והצטערו שהם לא יכולים להביא גם את שולחיהם, כדי ליהנות מהחתונה היפה הזאת.

נוסף להם היה שם גם **מרדכי מקלף**, ו**חיים לסקוב**, ו**יעקב דורי**, לא בתור מיברקים, אלא בתור רמטכ"לים לשעבר, ומלבדם השתתפו בחתונה העליזה הזאת המון מתנות.

היה שם זוג עליז של פמוטים מ**איסר הראל**, והיתה שם מזוזה אחת מ**ברוך עוזיאל** מגח"ל, ולצידם הגיעה גם צפרדע אחת, מחזיקת מכתבים, מ**יגאל לב**. וחוץ מזה באו המון צ׳קים.

כולם היו שמחים ועליזים, ובירכו את השגריר השוודי, שבא עם **זיוה יריב**, ואת **אהרון בקר**, שלא זכור כרגע אם הוא הגיע בצורת מיברק, או בצורת מתנה, או בצורת בן־אדם, והרב **יזהר פרנקל**, שיום קודם נולדו לו תאומים, השתדל לזרז את החתונה וללכת הביתה, ואביו, הרב **ידידיה פרנקל** בא בסוף לקחת אותו משם, ואחרי זה כל הצ׳קים וכל השאר התפזרו איש לביתו.

החתולה

„אני דומה לאותה חתולה," אומרת **אורה הלוי**.

„לאיזה חתולה?"

מסתבר שהיתה לה פעם בניו־יורק חתולה קטנה, והחתולה נפלה מהקומה השישית, ושכבה שלושה ימים המומה וחולה, ואחר כך התנערה פתאום יום אחד, קמה, והתחילה לחיות מחדש כאילו שום דבר לא קרה.

בנפילה האחרונה שלה היא התגרשה מבעלה, שהיה צעיר ממנה בשמונה שנים, וכבר עכשיו, כמה חודשים לאחר מכן, הדבר לא נראה עליה.

היא נמצאת עכשיו עם גבר מבוגר, בסביבות החמישים, שהתגרש מאשתו לאחר שלושים שנות נשואין. היא בנתה לעצמה בית באפקה, והיא מתכוננת לפתוח את מועדון **השעות הקטנות**.

השמועות אומרות שאותו גבר, תעשיין במיקצועו, מממן לה את ההשקעות שלה, אבל היא טוענת את ההיפך. „אני בסך הכל כלה למכירה," היא אומרת, „עם אלפי לירות חובות. יש לי ידיד, אבל הוא לא נתן לי שום כסף. הוא לא התגרש בגללי מאשתו, וגם אין לי שום כוונה להתחתן איתו, ולא עם אף אחד אחר."

אל הפסטיבל

ביום השני הבא נוסעת הזמרת **עליזה עזיקרי** לפסטיבל באתונה, ועימה שיירה שלימה של עיתונאים, שדרי רדיו, אנשי פירסומת ופירסום, ומלווים סתם.

היא הגיעה ארצה, באמצע סיור הופעות באירופה, משום שבתה הקטנה מ**אריס סאן** חלתה לפתע, נתקפה עוויתות, והיה צורך לקחת אותה לבית־החולים.

הבת הבריאה בינתיים, ועליזה עומדת לצאת לפסטיבל עם כל המלווים שלה.

את הכבוד להופיע בפסטיבל היא השיגה בכוחות עצמה, בעזרת הקול שלה והקשרים שלה עם **ג׳ורג׳ אקונומינס**, מארגן הפסטיבל, שהוא זמר קומיקאי. אבל את כל המלווים שלה סידר לה **ששון רג׳ואן**, המטפל בה כבר מזה שנה.

למרות כל זה, הם עוד לא מתחתנים, היא אומרת, „לעת עתה אנחנו רק ידידים."

עזיקרי וג׳ורג׳ מיקו אקונומיס

בעייה של גיל

הם התחתנו לפני שנים. היא היתה מבוגרת ממנו בהרבה שנים, ובשיא ההצלחה והפירסום שלה, והוא היה נער צעיר, מתחיל, לא־ידוע, לא־מפורסם.

עבר זמן. הוא ילדה שני ילדים, התרחקה מהקריירה, הסתגרה בבית, והוא החל מפתח לו קריירה במקומה. הוא התחיל להצליח, להיות מדובר, מפורסם, נערץ.

ואז הוא התחיל לבגוד בה. ולהיראות פעם פה פעם שם, פעם עם זאת ופעם עם אחרת.

עכשיו הוא התפרסם עוד יותר. כל הארץ מכירה אותו. הוא ממלא תמיד מקום מרכזי בחברה, וימים שלמים הוא לא חוזר הביתה, ולילות שלמים הוא מסתובב פעם פה פעם שם פעם עם זאת ופעם עם אחרת.

קולנוע

ישראל

עצות

מפיק יקר. אם אתה רוצה להביא סרט לפסטיבל ואתה מעוניין שהוא לא ייקרע בדיוק באמצע ההקרנה לעיתונאים, או ל־שופטים, ואתה מעוניין שישמעו את פס ה־קול, עשה דבר פשוט: שלם דמי־שתייה למקרין.

מי אמר זאת? יענקלה אגמון. הוא לא רק אומר, אלא גם עושה, ובימים אלה תצא חוברת מפרי עטו ובה עצות למפיקי ישראל, איך להציג בהצלחה סרטים ישרא־ליים בפסטיבל.

„את העצה הפשוטה הזאת נתן לי המ־פיק של מטריות שרבורג, סיפר יענקלה, „הוא אמר לי: אני אתן לך עצה שעולה שלושים דולאר ושווה מיליון. ואכן בחשבון ההוצאות שלו מהפסטיבל רשומים כך וכך דולארים על הסעיף: שוחד.

והעצה האחרונה... יש עוד עצות, לא פחות חשובות. למשל: כל מפיק יודע שכדאי להוציא לוח טלפונים מעוטר בשם הסרט שלו, ובשמות ותמונות שחקניו, ול־הפיץ אותו בין באי ועיתונאי הפסטיבל. אבל העצה של יענקלה מפתחת את הנושא: הלוח צריך להיות במידות של כיס בחלי־פת פראק, כך שהאדם יוכל להשתמש בו ולהיזכר בסרט גם בערב, בהקרנות, כש־הוא פוגש אנשים וקובע איתם פגישות.

והפלקט שתולים בפסטיבל צריך לעסוק בנושא אחד. אם מראים את התמונה של גילה אז שיהיה רק גילה, בכל הפלקטים, בכל הפסטיבל, אחרת זה מבלבל את ה־אנשים.

ואם רוצים לקבל פרס צריך לברר איזה סוג של סרטים הולכים השנה בעולם. אם הולכים סרטים שמטפלים במימסד אין מה לשלוח לפסטיבל סירטי אהבה או מין, כי השופטים הולכים תמיד עם הזרם.

ויש עוד ועוד ועוד.

השאלה היא מדוע מחלק יענקלה אגמון בקלות כזאת עצות שיכול היה לשמור לעצמו. התשובה: הוא סומך על כך שה־עצות יכולות לעזור רק למי שממילא יודע להסתדר, ונוסף לזה הוא סומך על העצה האחרונה שלו: „להביא סרט טוב.״

יומן החדשות

אין חדש

תחת...

בזמן האחרון קשה לפגוש בעולם אנשים. רואים רק סרטים מהלכים על שניים. ארתור

במאי נוימן בפעולה

אם מותר לפיקאסו...

רובינשטיין זה כבר סרט. פיקאסו כבר מז־מן. שאגאל מוסרט בימים אלה, ואם הם אז מדוע יהודה נוימן לא?

טוב. אז עכשיו גם יהודה נוימן סרט.

(המשך בעמוד 28)

„ידיעות אחרונות" סירב לפרסם

מודעה זו

אילו הייתי מלכת־יופי...

...היה הכל אחרת

האומנם?

אם את סבורה כך, חובה עליך לקרוא את:

זירת היופי

* הספר שיחשוף בפניך מציאות שונה מזו של הכותרות הראשיות ו־מדורי הרכילות
* הספר שיגרום לך ל־חשוב פעמיים לפני שתחליטי על עתידך.

זירת היופי

מאת א. בן חנן

להשיג בכל חנויות הספרים

הוצאת ספרים „א.ד.מ.״, ת.ד. 2811, ת״א

קולנוע

(המשך מעמוד 27)
הגודל שלו שלושים וחמישה מילימטר, והוא ציבעוני, ורואים אותו בעבודה, מצלם אברים שונים של נערות, ומחבר אותם ביחד לכל מיני דברים אבסטרקטים, ומה שיוצא מזה.

הצרה היא שיהודה נוימן מתרכז בעיקר בדברים שהציבעה יפה להם; ולכן הסרט שנעשה בתקציב גדול, על ידי במאי לא ידוע, באורך של חצי שעה, יצא קצת פורנוגרפי, פורנוגרפי אפילו בשביל המושגים הגיאוגרפים שהשתנו כל כך בשנים האחרונות.

הוא צולם בפאריז, עיר מגוריו של הצייר־צלם והוא יועבר ארצה, אם כי לא ברור אם מישהו יהיה מוכן להקרינו.

בתור פיצוי מתכונן עכשיו יהודה נ״ימן להפוך בעצמו לבמאי. הוא יביים סרט ב־אורך חצי מלא על הנושא ארוטיקה. בניגוד לסרט הקודם זה לא יהיה סרט עליז. הוא רק יהיה הגיבור, ויראו אותו בעבודה, מצלם אברים שונים של נערות, ומחבר אותם יחד לכל מיני דברים אבסטרקטים.

התוצאה
...גם נוימן יכול

סרטים

מלחמת הכפתורים

מאה רובים (תל־אביב, תל־אביב; ארצות הברית) מי שרוצה לראות איך רחל וולש מנצחת את צבא מקסיקו בעזרת כפתורי החולצה שלה, שלא יחמיץ את הסרט הזה.

כי זה דבר לא יאומן, מה שכמה כפתורים יכולים לעשות. הנה, היא יושבת במאסר, בתור מורדת אינדיאנית. היא מתקרבת אל הקצין השומר, פותחת קצת את החולצה, מתקרבת עוד יותר, הוא נמס כדונג, ואז היא פשוט הורגת אותו, והוא כורע ונופל.

ועם הנסיון הזה היא לוקחת את החזה שלה, והולכת להתקיף רכבת שלימה של הצבא המקסיקאי. היא מגיעה לפסי הברזל. נעמדת בפוזה המתאימה, הרכבת עוברת, כל החיילים מסתכלים עליה, וגם נהג הקטר, וגם המפקדים, ובינתיים האינדיאנים מתנפלים עליהם והורגים איתם אחד אחד.

חוץ מרחל וולש משתתפים במערבון זה אלפי הרוגים, ולא פחות גנראלים, חלקם מייצגים את האינדיאנים המורדים, וחלקם את הצבא המקסיקני המדכא את המרידה, וכדי שרחל וולש תקבל שכר על כל מעשיה יש גם שריף אמריקאי, כושי, שבא כדי לגלות מי שדד את הבנק האמריקאי וקנה בכסף מאה רובים למען המורדים, ומשתכנע בסוף במטרה הצודקת של האינדיינים, ומצטרף למרד ולרחל וולש, ה־מאמצת אותו בסוף אל חיקה, ומלינה אותו בין שני הדברים הללו הכתובים בשיר השירים, וזה גם קצת מכסה לה אותם.

O.K. Advertising • Davni

רעננות נפלאה

עם ICE BLUE DEODORANT מתוצרת WILLIAMS.
ICE BLUE DEODORANT מרחיק ריח זיעה, ומציף אותך בהרגשה קרירה ורעננה למשך כל היום.

ICE BLUE DEODORANT להשיג במיכל ספריי או בצורת מקלון.

ICE BLUE DEODORANT

מיוצר בישראל ע״י בלמון בע״מ. המפיצים: חב׳ נורית בע״מ.

סרטי „המאה השלושים" / הסתדרות הסטודנטים מציגים:

סרטו הנועז של דוד אבידן

הכול אפשרי

בהקרנות־ללא־הפסק בשטח הקאמפוס הירושלמי, עם תשובות אבידן לשאלות הצופים, גם השבוע:

✶ ביום ה׳, **19** ביוני, בשעות 11—3 בצוהריים, באולם וייז, האוניברסיטה העברית, קריית האוניברסיטה, ירושלים.

דמי־כניסה (לכיסוי ההוצאות בלבד): **1** ל״י, (כל ההכנסות מוקדשות למימון עותקים לפסטיבלים בינלאומיים).

הכניסה מותרת גם ללא־סטודנטים, בתנאי שגילם עולה על 16 (הצנזורה).

✶ ✶ ✶

בקרוב יתחדש מסע־ההקרנות של „הכול אפשרי" במקומות שונים בארץ:

✶ המחיר לארבע הקרנות רצופות, בלי נוכחות אבידן, אך כולל מקרין ומקרן) **150** ל״י (בתל־אביב וסביבתה אין תוספת הוצאות־תחבורה).

✶ המחיר לארבע הקרנות רצופות, כולל נוכחות אבידן ותשובות לשאלות — **250** ל״י.

✶ המחיר לשתי הקרנות בלבד (בלי נוכחות אבידן, אך כולל מקרין ומקרן) — **100** ל״י.

✶ ✶ ✶

מספר מוגבל של עותקים, לגופים וליחידים, במחיר 500 ל״י העותק (בלי העברת זכויות — מוצע למכירה.

✶ ✶ ✶

פרטים: סרטי „המאה השלושים", רחוב שמשון 11, תל־אביב, טלפון 231777.

חשוב לשחקנים ולדוגמניות

אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג׳ז

הרקדן־והכוריאוגרף **שמעון לוי,** בוגר אולפני־מחול בניו־יורק ובלונדון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר־תנועה־ומיקצב.

קורסי־בוקר וקורסי־ערב

(2 שיעורים בשבוע בכל קורס)

פרטים: טל. 25 17 13 (8.00—10.00 לפנה״צ; 17.00—20.00 בערב).

ת מ נ ו י

קיבלת
חשבונך,
פרע נא
אותו בהקדם.

כתב וכתבת „עולם האשה" עברו חווייה נדירה: הם הורשו להיות נוכחים בטיפול פסיכיאטרי קבוצתי, בו חשפו את נשמתם בעל ואשה שהגיעו אל סף הפירוד. השיחה שרשמו מהווה מיסמך חסר־תקדים בעיתונות הישראלית — אשר חובה לכל אשה וגבר לקרוא אותו בעיון.

שינאה בחדר המיטות

ספה. אשה שוכבת על הגב ומדברת. הפסיכיאטר מקשיב לה. כך זה בקריקטורות — וכך זה גם, בדרך כלל, בחיים.

אבל יש גם סוג אחר של טיפול פסיכולוגי. קוראים לו פסיכותיראפיה קבוצתית• בטיפול הקבוצתי משוחח הפסיכולוג עם ק ב ו צ ת מטופלים. לרוב, אין זה גם מטפל יחיד, אלא צוות של שניים או שלושה. הפסיכולוג הראשון נפגש עם הקבוצה ביום א׳, השני ביום ג׳, וכן הלאה.

הרעיון המרכזי בטיפול זה הוא, שהקבוצה מייצגת, כלפי המטופל, את העולם החיצון, את החברה, או את דמות־האם, שבפניהם הוא מתקשה לעמוד. לאט לאט הוא לומד, תוך הטיפול, שהקבוצה בנוייה מאנשים כמוהו, מלאי־בעיות כמוהו. הוא למד שאין הוא נחות מאחרים ושאין לו מה להתבייש בבעיותיו.

צוות „עולם האשה" קיבל רשות ממנהל „המכון לפסיכותראפיה אנאליסטית" ברמת־השרון להיות נוכח בטיפול כזה. הפגישה היתה מטעה מאוד מבחינת הרושם החיצוני. לאט־לאט התכנסו, בחדר הענקי, המרוהט בחדר־אורחים רגיל בבית־מגורים, שבעה גברים. הם התיישבו להם בניחותא בפינות שונות של החדר, החלו משוחחים על דברים שונים של ענייני היום־יום. הפסיכולוג המנחה הציג את הכתב בשמו הפרטי, ללא הסברים נוספים. הם קיבלו את נוכחותו בשלווה, שהיתה מדהימה בהתחשב בדברים שעליהם הם עמדו לשוחח.

ה רקע לשיחה שהושמעה בפגישה: גד וליזה* התחתנו לפני 14 שנים. הנדוניה שהם הביאו איתם לחיי־הנישואין היתה כזו: ליזה היתה מופרעת קשה — למרות שאיש לא ידע זאת: לא איש ממכריה, לא גד, ואף לא היא עצמה. אחד ה־סימנים למצבה היה: היא לא היתה מסוגלת לתת מאומה — לאף אחד. היא היתה גננת במיקצועה — אך לא עבר שבוע מבלי שתהיה חולה יום־יומיים. בכך התבטא סירובה לתת משל עצמה לילדים. היא לא ידעה כמובן שהמחלות הללו היו ת ו צ א ה של מצבה, לא סיבה.

היא לא היתה מסוגלת לנקות את הבית לבשל, שום דבר — רק כשגד היה עוזר לה. כאשר היתה צריכה לעשות דברים אלו לבדה, חשה עצמה כמשרתת — והיא לא יכלה לשרת. וכך, במשך שנים ארוכות, היה גד קונה, מבשל, מנקה, מגיש לשולחן ומדיח כלים — יחד עם אשתו.

לאחר שבע שנות נישואין הסתבכה ליזה בצרה נוספת: היא התאהבה בקרוב־משפחה של גד. היא סירבה לוותר על שני הגברים — ונכנסה למשבר עמוק, שבעיקבותיו פנתה לטיפול פסיכולוגי.

לאחר כשלוש שנות טיפול אישי, השתפר מצבה והיא עברה לטיפול קבוצתי. זמן מה לאחר מכן הצטרף גם גד לקבוצה טיפולית — אחרת, לא זו של אשתו, אך אצל אותו צוות־מטפלים. כעבור שנה, הצליח להבין שאין זו חובתו לסבול את כל שיגעונותיה של אשתו.

הוא התחיל דורש ממנה להתנהג כבן־אדם. היתה זו דרישה קשה. ליזה הגיבה עליה בכך שהיא מצאה לה ידידה, שאיתה החלה מבלה את רוב זמנה. בכך, היא העבירה את תלותה מבעלה לידידתה.

גד החל חש עצמו מיותר בבית — מכל הבחינות. הוא קם ועזב את הבית — את ליזה, ואת הבן היחיד בן החמש.

שבועיים לאחר מכן הוקדשה פגישת ה־קבוצה הטיפולית לגד וליזה — כל אחד בקבוצתו כמובן. היתה זו הפגישה בה השתתפו כתבי עולם האשה.**

* כל השמות, וכן כל פרט מזהה אחר, הוסוו כמובן.

** בהתאם לשיקולי הרופא, הוחלט ש־כתב עולם האשה לא ישתתף בקבוצת ה־נשים, שכן נוכחותו של גבר זר עלולה להפריע. לקבוצה זו צורפה משום כך כת־בת.

סיפורו של גד

ל מה עזבתי את הבית? עקרונית, אני חושב, יודעים כולכם למה. אנחנו יושבים כאן יחד כימעט שנה, ולא פעם שאלתם אותי למה אני לא מת־גרש מליזה, בעצם.

תמיד האמנתי שזה בגלל הילד. אולם כיום אחרי שעזבתי את הבית, וסיפרתי את זה לדוקטור בטלפון, הוא שאל אותי אם אני מתכונן גם להתגרש ממנה. אמרתי לו שאני לא יודע, עוד לא חשבתי על זה. אם הילד לא היה, הייתי מתגרש מחר. אבל ככה, אני לא בטוח.

ואז אמר לי הדוקטור: „אני יכול לנחם אותך. גם אם לא היה הילד, לא היית מתגרש מליזה. יש ביניכם קישרי־תלות ואנטיפטיה חזקים מדי מכדי שתוכלו לוותר אחד על השני."

שאלתי אותו: „אז זה העתיד שאתה חוזה לי? להיות כל ימי קשור לאשה שאני חש כלפיה אנטיפטיה?"

ואז הוא השיב: „כמובן. ממה אתה חושב מורכבים רוב הנישואים? להיפך, אתה צריך עוד לשמוח בחלקך. חלק גדול מה־זוגות הנשואים שונאים זה את זה מאוד."

לא הסכמתי איתו. אך עכשיו, כשהתקררתי קצת, אני מפקפק. אינני בטוח. אני עדיין מאמין שאם לא הילד, כבר הייתי היום ברבנות. אבל הנסיון הראה לי שה־דוקטור צדק יותר מדי פעמים בעבר, מכ־די שלא להתחשב בדעתו.

נימאס, נימאס

כ די לנסות ולהבהיר לעצמי את רג־שותי, הייתי אולי עורך סיכום קטן, מה בעצם יש לי נגד ליזה — למרות ש־לעסנו את זה כאן כבר עשרות פעמים.

הטענה העיקרית שלי נגדה, בעצם, היא שאני קיים בשבילה רק כמכשיר: מכשיר להביא כסף, מכשיר לעזור לה להתגבר על הפחדים והבעיות שלה, מכשיר שישמש אבא לילדה. בעבר, הייתי גם מכשיר לסיפוק־מיני. לאחרונה, אפילו זה לא. עמדנו גם על זה לא מעט.

כל חיינו הסתובבו רק סביב מה שליזה רוצה, מה שליזה צריכה, מה שליזה יכולה או לא יכולה. לי היתה זכות לרצות ולעשות בבית — רק אם זה התאים לליזה.

ככה זה הלך מיום נישואינו הראשון. תודות לטיפול, התחלתי להבין, בעזרת הדוקטור ובעזרתכם שלכם, שאני לא חייב לסבול את זה.

כתוצאה מכך, התחיל להימאס לי שהיא מעולם לא מתחשבת בי. התחיל להימאס לי שהיא כל הימים רק מודיעה לי, במקום ל ד ב ר אלי, כמו בן־אדם. התחיל להימאס לי שהיא תולה לי תמיד את הבגדים אחרי הכביסה, על דלת ארון־הבגדים, מבחוץ, וממתינה רק שאשאל אותה למה היא לא תלתה אותם במקום, כדי שאז היא תוכל לענות לי: „מה יש? אם אני יכולה לכבס אותם, אתה לא יכול לשים אותם בארון?" אז הפסקתי לשאול אותה. אז מה? אז אתם חושבים שזה לא ממשיך להרגיז אותי?

נימאס לי לבקש ממנה עשר פעמים לת־

(המשך מעבר לדף)

שינאה בחדר, המיטות

(המשך מעמוד 29)

פור כפתור, עד שהיא מואילה לעשות לי את הטובה — ובאיזה פרצוף חמוץ.

בלי יחסי-מין

נמאס לי לבקש ממנה מאות פעמים להשאיר לי את העיתון אחרי שהיא גומרת אותו, באיזו פינה קבועה, כדי ש־אמצא אותו כשאני בא מהעבודה. 14 שנים שאני מבקש ממנה את זה — ומעולם לא מצאתי את העיתון כשבאתי הביתה. תמיד אני צריך לחפש אותו בכל הבית. נישבר לי. הרי רק מדבר כזה אפשר להשתגע.

נימאס לי שהיא מסרבת לתת לי ולחברים שלי אוכל כשהם באים ללמוד אצלנו. מה אני, בן תורג? כשאני בא ללמוד אצלם, מתייחסים אלי כמו אל מלך. בשביל מה לי את הבושות האלה?

ואל תחשבו שלא נימאס לי גם היחס שלה למין. שמענו פה מהדוקטור, שהיא התלוננה שאני לא מקיים איתה יחסי־מין. בטח, אבל היא לא סיפרה למה. מפני שתמיד כשאני רוצה להתקרב אליה, היא נותנת לי להבין שהיא לא רוצה בי. בזמן האחרון היא עשתה לה מינהג חדש. אחרי 14 שנות נישואין, היא התחילה פיתאום להתבייש ממני: כשהיא מתפשטת לישון, היא מפנה אלי את הגב, לובשת קודם חלוק־לילה, ורק אחר־כך מסירה את התחתונים. ימים טובים הגיעו. אז אם היא לא רוצה, לא צריך. בלי טובות.

נימאס לי גם העסק האחרון הזה עם דפנה, החברה שלה. כולכם יודעים את הפרשה החדשה עם דפנה. היא נדבקת ל־דפנה זאת כמו קרציה, ומבלה איתה את כל הזמן. הדוקטור טוען שזו תגובה של ליזה על שהתחלתי לדרוש ממנה להפסיק להשתולל ולהתחיל להתנהג כמו בן־אדם מבוגר, לא תינוקת. אולי. אבל זה בטח לא עזר להרגשתי, שאני מיותר בשבילה. אני לא יודע אם הן רק מקשקשות כל היום ביחד, או שהן גם שוכבות אחת עם השנייה — ולהגיד את האמת, זה אפילו לא מעניין אותי.

„הילד לא ימות"

הקש ששבר את גב־הגמל, בשבילי, קרה ביום רביעי לפני שבועיים. היא צילצלה אלי למשרד וסיפרה לי שיש לה שני כרטיסים לתיאטרון לאותו ערב, ואם אני רוצה לבוא. מהטון שלה היה ברור שהיא לא מצפה ממני שאבוא. עניתי לה שאם זה הטון שלה, אז אני לא מעוניין.

„תיארתי לעצמי," ענתה לי. „אז אני אלך עם אחותי, ואתה תיתן לילד ארוחת־ערב ותשכיב אותו כבר."

בערב הגעתי הביתה. ליזה כבר לא הי־תה, ואני שאלתי את הילד מה הוא רוצה לארוחת־ערב. הוא ענה שחתיכת בשר. הת־פלאתי. „מה פיתאום בשר בערב?" שאלתי אותו. „אני נורא רעב," ענה. „לא אכלת בשר בצהריים?" „לא, כשבאתי מבית־הספר, אמא לקחה אותי, ונסענו לדפנה, ושם רק אכלנו קצת עוגיות ושתיתי חלב."

איך אני הצלחתי להתאפק שלא לרוץ לתיאטרון, למצוא שם את ליזה, ולשבור לה את כל העצמות — אינני יודע. הכנתי לילד ארוחת־צהריים והשכבתי אותו לישון. ישבתי ורתחתי שעתיים תמימות, ואתם יכולים לתאר לכם איך עליתי עליה ברגע שהיא ניכנסה

אבל היא לא התרגשה בכלל: „אולי לא תעשה לי כאן סצינות," ענתה לי, ככה בקור־רוח. „הילד לא ימות מרעב אם הוא לא אכל פעם צהריים."

היא סירבה להמשיך לדבר על העניין. התפשטה, התקלחה וניכנסה למיטה. „ליזה, זה לא ילך לך הפעם," הודעתי לה. היא רק הסתכלה בי, במצב כזה מלמעלה למ־טה, לקחה לה ספר, והתחילה לקרוא בו בלי לענות מילה. תפסתי את הספר וזרקתי אותו. הרגשתי שאני עומד להפליק לה עוד שנייה. „בבקשה, דבר כמה שמתחשק לך," הודיעה לי בקרירות. „אתה הלא איהב מונולוגים — בייחוד כשהם שלך."

וזהו. זה היה הרגע.

סיפורה של ליזה

כשגדי קם ועזב את הבית באמצע ה־לילה, תפסה אותי פניקה איומה. חשב־תי שהעולם מתמוטט מסביבי. עד השנייה שהדלת נסגרה אחריו, לא האמנתי שהוא יעשה את זה. זינקתי לטלפון וצילצלתי לדוקטור. המיסכן, הערתי לו שם את כל המשפחה. הוא לא היה בבית. ביקשתי ש־הוא יתקשר אלי מייד ברגע שהוא יחזור, לא חשוב באיזו שעה. הרגשתי שזה הסוף שלי, באותו רגע.

טוב, מה קרה אחר־כך כבר שמעתם. ה־דוקטור סירב לעזור לי. הוא אמר שזה טוב מאוד שגדי עזב אותי, שהוא היה צריך לעשות את זה כבר מזמן. שרק ככה אני אבין שהוא מדבר ברצינות, כשהוא דורש ממני לשנות את התנהגותי. הדוקטור טען שאני כבר מספיק חזקה כיום כדי לפתור את הבעייה בכוחות עצמי.

אני חושבת שהוא טועה. אני לא מספיק חזקה. אני לא מבינה לא הוא לא רוצה לעזור לי. אני בעצמי מסוגלת להחזיר אלי את גדי? מה פיתאום?

„אני רוצה את בעלי"

הדוקטור ביקש ממני, לקראת הפ־גישה הזאת, לנסות לחשוב למה גדי עשה את מעשהו. למה הבחור הזה, שבמשך 14 שנה שירת אותי כמו עבד — ככה הוא התבטא, הדוקטור, — קם פיתאום והלך לו. אז חשבתי וחשבתי — ואני יכולה להגיד לכם שאינני יודעת. אין לי שמץ מושג. דבר שיגעוני יותר לא ראיתי. מה יש, על מה הוא מתלונן? שלא שמתי לו את העיתון במקום? אז מה, אני יכולה לז־כור איפה העיתון המחורבן הזה? מה זה משנה בכלל? ומה יש אם לא עניתי לו, בלילה ההוא? כשוט לא רציתי להיכנס איתו לויכוח. מה אני אענה לו? למה לא נתתי לילד צהריים? אפשר לחשוב שאני אף פעם לא נותנת לו צהריים, באמת.

בקיצור, אני לא רואה שום סיבה מדוע הוא עזב את הבית. לא יודעת, ולא רוצה לדעת. אני לא פסיכולוגית. כל מה שאני יודעת זה, שהכל התמוטט עלי. במשך 14 שנה היה לי בעל שבו היה תלוי כל עולמי. פיתאום, לאחר שהתרגלתי לחיות ככה, הוא התחיל לנסות לחנך אותי מחדש, להעמיד אותי על שתי רגלי. הרי זה כאילו לוקחים צמח טפיל ומנסים להכריח אותו לגדול בכוחות עצמו.

ואם זה לא היה מספיק — אז הוא קם פיתאום ועוזב אותי. ואם זה לא מספיק — אז עוד בא לי הדוקטור כאן ומסרב לעזור לי, בטענה שאני כבר מספיק חזקה להתגבר על זה לבד. אינני יודעת. אני חושבת שהדוקטור טועה. אינני חזקה, ואי־נני רוצה להיות חזקה. כל מה שאני רוצה זה את בעלי בחזרה. אני יודעת רק דבר אחד: כפי שאני מרגישה היום, אני לא אתפלא אם אתאבד.

•

ליזה טעתה. עבר רק חודש ימים, וגד חזר הביתה — ללא התערבות מב־חוץ. היתה זו ליזה שהחזירה אותו, שמצאה בתוככי־תוכה את הכוח להת־גבר על עצמה, לרוץ אחריו, ולשכנע או־תו שהיא תנסה לשנות את התנהגותה.

אין זה סוף מאבקם. עוד נכונו להם משברים. אבל ייתכן שזוהי תחילת חיי־הם החדשים — יחד.

אושר לכל החיים...

מושג שכל אחד מאתנו מבקש להפכו למציאות — בעידננו אפשרי הדבר בהחלט
מחקרים, מסקנות וממצאים מדעיים מקרבים את האושר לטווח השגתו של כל אחד.

תכשירי ארוס מהווים מקור ללימוד, פתרון והבנת בעיות השרויות במחלוקת בחיי המין.

תכשירי ארוס הם תוצאה של מחקר מקיף, וסטטיסטיקה בדוקה הוכיחה שלהם חייבים מליוני זוגות ברחבי העולם את אושרם.

תכשירי ארוס עוזרים לך לתכנן בקפדנות את חיי המין הבריאים שלך.

תכשירי ארוס מגוונים את חיי הנשואים. ועוזרים להתגבר על חולשות ומחדלים הקיימים בחיי היום יום.

תכשירי ארוס מייצבים והופכים אותך לאדם שבעיתו נפתרה.

תכשירי ארוס מוצרי עזר והיגיינה לחיי מין מושלמים ובריאים.

דרוש קטלוג חינם

ש.צ.מ. בע"מ, מפיצים לארוס בישראל
רח' המישנה 9·ת"א·טלפון:445882.
שמי ___________
כתובת ___________
עיר ___________

ארוס · EROS

תכשירי עזר והיגיינה לחיי מין מושלמים

המראה לקייץ

○ אופנאית ישראלית פלשה אל עולם ○ האופנה האיטלקי ופתחה בוטיק-של-צמרת ברומא

שימלת־קוקטיל עם שכמייה מבד שיפון עם אורגנזה, עם הדפסות אוריגינליות, תוצרת קומו, איטליה. הצבעים — כתום, ירוק וכחול עם עיטור ממשי סטין בצבע ירוק דשא. השימלה גזורה כקומבניזון ומאוד חשופה. החלק העליון שקוף, עם ביטנה מן המותן כלפי מטה. המחיר — 220 ל״י.

חליפת־מכנסיים מבד קרפ רקום. חלק עליון ללא שרוולים, עם כפתור־חרוזים בצבע שחור מחליף־צבעים. מכנסיים לפי האופנה האחרונה, גזורים בקו ישר ומתרחבים מעט למטה כדוגמא סן לורן. החידוש בהן: המנג׳טים לפי אופנת־הגברים מלפני 15 שנה. המחיר: החליפה 250 ל״י; החולצה 80 ל״י.

שקוף וקל

שימלה שחורה קטנה ברוח הזמן. הגב חשוף, והיא נלבשת — על־ידי אלו שיכולות כמובן — בלי חזייה. החגורה הרחבה נותנת תמיכת־מח לחזה, פסיכולוגית בעיקר. את החגורה ניתן לקשט בריקמה ציבעונית או בתכשיטים. בדגם ניכרת השפעה אנגלית, בעיקר החגורה הרחבה. החצאית היא קלוש, והאורך מיקרו־מיני. הבד — קרפ שחור. אפשר ללבוש אותה כשימלת־ערב ולמסיבות. המחיר — 180 ל״י.

המאורע לו ציפו יפיפיות החברה־הגבוהה ברומא זה עידן ועידנים — קם והיה: סוף־סוף לאחר אלפיים שנה, תהיה להן מעצבת־אופנה ישראלית.

הביאה להן את הגאולה אופנאית־הצמרת התל־אביבית אלה גפסר, העומדת להיכנס בימים אלה כשותפת לסלון־אופנה מפורסם ברומא, הסלון של סילבנה מטינה.

מטינה, לידיעת אותן ישראליות שאינן כל־כך בעניינים, הינה אשת־עסקים ידועה בעולם הקולנוע והאופנה באיטליה. בין לקוחותיה נמנות נסיכות, שחקניות מפורסמות, וכל מי שחושבת את עצמה למשהו באירופה.

השבוע, כאשר חזרה גפסר מרומא, ניתן היה לראות מה תועלת תיצמח — לישראליות לפחות — משותפות זו: היא הביאה איתה ארצה כמה דוגמאות מהצעקה האחרונה ביבשת.

אופנאית גפסר

אובייקט מיני — גם לזרים

הצעקה האחרונה של האופנה באירופה היא המראה־העירום. הוא מתבטא במחשופים עמוקים, גב חשוף, והעיקר — חלק הלבוש העליון שקוף. דגמים אלה נלבשים בלי חזייה, או, לצנועות, עם חזייה שקופה. בארץ היססו תחילה היפיפיות המקומיות לאמץ לעצמן את האופנה החדשה, אבל לאחרונה אפשר כבר לראות בדיזנגוף בתל־אביב חתיכות משגעות, המטריפות את דעתם של הזאבים, שאינם רגילים עדיין לכך, בשמלותיהן החשופות והשקופות. דגמים אלה שימושיים גם כדי לעורר סקנדל קטן במשפחה. לא יזיק דווקא שהבעל הישראלי השמרני והמשעמם יראה את אשתו כאובייקט מיני מושך, גם בעיני זרים. הכל תלוי באומץ־חזן של הנשים.

כלה חסודה — במחשוף נדיב

חידושי האופנה, אותם חזו כבר בסתיו השנה שעברה, הם השחור והלבן. אלה הביאה מאיטליה בדים מקרפ שחור, חלקם חלקים וחלקם רקומים. מבדים אלה היא תופרת חליפות־מכנסיים, שמלות קוקטייל, ושמלות־ערב. מביקורה בשווייצריה היא הביאה תחרה לבנה ושיפונים, עבור שמלות לכלות ושמלות־ערב.

בדים משיפון, עם הדפסות בשלל־צבעים, הביאה אלה מהעיר קומו באיטליה. בדים אלה יוצרים מראה מרענן, עליז וצעיר.

גם שמלות הכלה חורגות השנה מן השיגרה. לפי מיטב המסורת המקובלת, נועדה שימלת החופה, בעבר, להשוות לגברת מראה של כלה חסודה וצנועה. הדגמים החדשים, אללי, כוללים גיזרה חשופה וחצאית מיני־מיני. לא פלא שהרב, המשיא את הזוג הצעיר, מסתכל יותר על המחשוף מאשר על הכתובה.

דגמים אוריגינליים ישר לישראל

בבוטיק שלה בדיזינגוף מתכוננת עתה אלה גפסר לקחת שותפת, כדי שתוכל לחלק את זמנה בין העסק התל־אביבי לזה שבוויה־ונטו: „אני רוצה ליצור שיתוף־פעולה הדוק בין שני המקומות,״ היא אומרת. „את הדגמים מאיטליה, האוריגינלים הכי אחרונים שלנו, אני אעביר ישר לארץ.״

אדרבא.

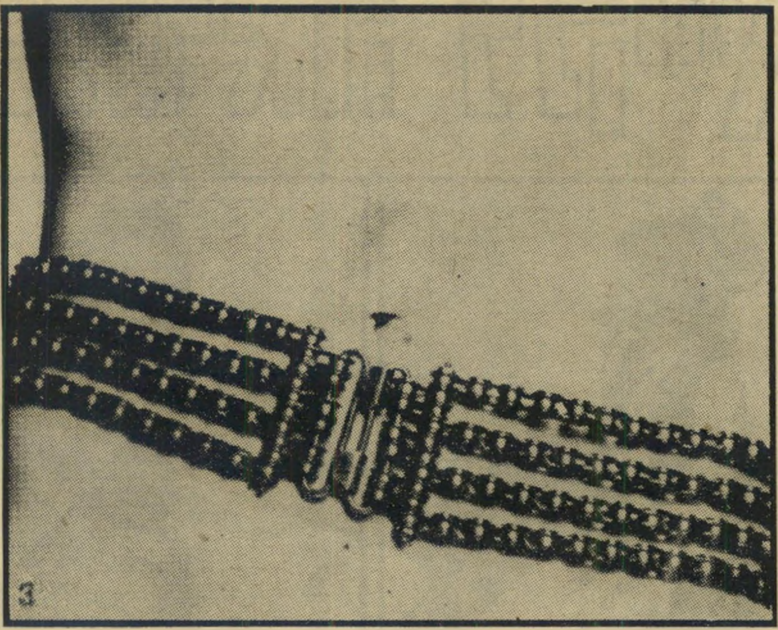

3

שרשרות אופניים למותנייך

כן, גם לזה כבר הגיעו: חגורה עשוייה משרשרות־אופניים מעשה ידיו של בונס הידוע מלונדון. את ההשראה לכך הוא שאב מהחוליגנים הצעירים בפרברי לונדון, המשתמשים בשרשרות־אופניים ככלי־נשק, קטלני למדי, במלחמות־הכנופיות שלהם. יצירתו של בונס אינה פחות קטלנית: ליפיפייה שתצא לרחוב חמושה בחגורתו — כמובן, לא רק בה — מובטחת תשומת־לב מירבית. בונס ממליץ לכל המעוניין לחגור את חגורתו לא רק על בגדי־רחוב, אלא גם בתור קישוט — עם ביקיני למשל.

המיפלצות שלי

מעניין, מי כאן זקוק לחינוך מיני?

ברשותכן, אקדיש היום את המדור למפלצת זרה, לא שלי. סיפרה לי אימו:

תמיד היה ברור לי שחינוך־מיני הוא דבר עדין, וצריך לעשות את זה בזהירות. אז כשמלאו לקטן שלי חמש, החלטתי עם בעלי שהשיטה הכי טובה תהיה, שהילד יראה את כל התורה במו עיניו, בעולם החי. הלך בעלי והביא הביתה אקוואריום ענק מלא דגים. בעלי אמר שהמוכר אמר לו שהם זוגות, זכר ונקבה, וצריך רק להתרגל אליהם כדי להכיר מי הוא מי.

הוא צדק. אחרי כמה שבועות כבר היכרנו את כל האוכלוסייה שם בצורה די אינטימית. הדגים עסקו במיצוות פרו־ורבו, ואנחנו צפינו בהם: בעלי ואני בריתוק — זה היה כל־כך מעניין — והילד בקור־רוח, כאילו הוא רגיל לדברים כאלו.

ראיתי שהילד שותק, אין לו שום שאלות, אז החלטתי לעודד אותו: „נו, מה דעתך על הדגים?” שאלתי יום אחד, בעדינות רבה.

„או, הם די נחמדים,” קבע.

„אני מתכוונת, שמת לב לזכר ולנקבה?” אזרתי־עוז בנפשי. „ראית איך נולדים הקטנים? אתה מבין מה התפקיד של האמא?”

„כן, בטח,” השיב בביטחון. „וזה באמת מזכיר לי, אמא: כשאני והאחים שלי נולדנו, אז איך ידעת לבלוע דווקא אותם, ואותי להשאיר בחיים?”

★

ראינו שכך, הלך בעלי והביא שני זוגות של סוסי־ים. את הדגים הוא החזיר למוכר. באמת, איזה מן חינוך שאפשר ללמוד מהם. גועל־נפש.

סוסי־הים היו חמודים. „אני רוצה שתשים־לב לנקבה במיוחד,” הסבר לבן. „לאט־לאט אתה תראה איך שהיא משמינה, ואולי אפילו יהיה לנו מזל ונראה איך היא יולדת ממש.”

„הנקבה לא יודעת, אמא,” השיב זה כשהוא מקלף לעצמו בשלווה בננה.

חייכתי חיוך מלא־עליונות: „שטויות, בן. רק הנקבה יולדת.”

סוס־הים הזכר התחיל משמין. מה זה משמין — היה נדמה לי שאני רואה אפילו איך הקרסוליים שלו תופחות. הוא נהיה לאמא, במזל טוב, ב־23 לחודש.

„מעניין מאוד,” קבע בני. „אני רק מקווה שכשיגיע הזמן שלי להיות אמא, זה יהיה ביבשה. אני לא יכול להחזיק את הנשימה מתחת למים כל־כך הרבה זמן.”

ניצה

שם הולך -
ושם בא -
SABA
לעולם נשאר

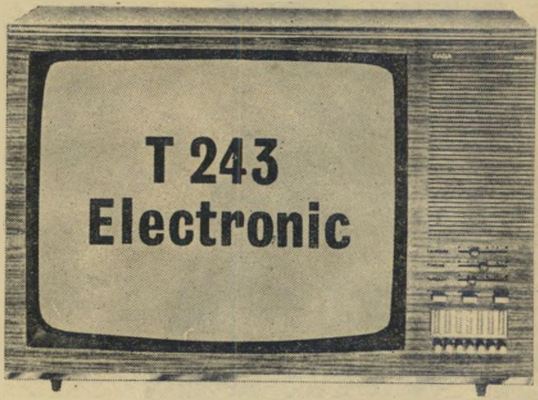

3 סיבות מדוע לקנות רק SABA
* במקלט SABA מושקע מיטב הידע העולמי
* ייצור SABA עומד על רמה גבוהה במיוחד
* מקלט SABA הוכיח את עצמו בארץ.
— דגם חדש —
T243 SABA ELECTRONIC מצטיין:
* בתמונה מושלמת * בצליל הי־פי * בעיצוב חדיש * בנוסף לעשרות היתרונות המיוחדים המאפיינים מקלטי SABA
להשיג בכל חנויות הטלביזיה המובחרות
השרות
לכל מכשיר מלווה שרות מקצועי מהיר ומסור עם התחייבות של „שירותי סאבא בישראל” להספקת חלקי חילוף אוריגינליים מינימום שבע שנים.
טלפונים: 246513 — 239715.
פרסום אתגר
SABA סאבא

האם את סקסית?

האם את סקסית בכלל?

סקסיות, כידוע לך, היא מתת־אל. את יכולה להיות יפיפייה לא־נורמלית — וסקסית כמו חתיכת דיקט. ואת יכולה להיות מכוערת — ולגרום לגברים לרוץ אחרייך כשהריר נוזל מפיהם. האם מעניין אותך לגלות עד כמה את סקסית — אם בכלל? הירחון האמריקאי „קוסמופוליטן" הכין בשבילך שאלון מיוחד לדבר בתנאי, כמובן, שאת רווקה.

סמני את התשובה המתאימה לכל אחת השאלות. אם אינך מסכימה עם אף תשובה, סמני את זו שלה את הכי פחות מתנגדת. אף אחד לא מציץ מעבר לכתפך, כך שאת יכולה להרשות לעצמך לא לבלף.

1. הצלחת סוף־סוף לקנות לעצמך את שמלת־הערב המפוארת שעליה חלמת כל־כך הרבה. זה עתה יצאת איתה מהחנות. הדבר הראשון שאת כעת עושה הוא:
א) קונה מיתלה מרופד מיוחד כדי לשמור עליה; ב) מטלפנת ל־11 ידידות־נפשך הקרובות ביותר, כדי לעורר את קניאתן; ג) נחפזת הביתה, מתפשטת ערומה לפני הראי, ולובשת את השמלה המקסימה, הצמודה, לגופך העירום.

2. ידיד צילצל זה הרגע במפתיע והודיע שהוא אצלך עוד רבע שעה. את:
א) עושה לעצמך אמבט קצף בן שלוש דקות; ב) מסדרת את חדר־האורחים ומסלקת את שרידי הסנדוויץ'; ג) מסדרת את חדר המיטות, ובודקת אם התאורה היא רומנטית מספיק.

3. איזה מן המאכלים הבאים הכי קרוב לטעמך:
א) אבטיח קר כקרח; ב) עוגת שוקולד דובדבנים עם המון קצפת; ג) פיצה חריפה ומתובלת עד כדי דמעות.

4. כששמעת על נישואיהם של ג'קלין ואֹרי, היתה תגובתך המיידית:
א) היא לא נורמלית; ב) הוא כנראה סקסי, משהו לא רגיל; ג) הוא כנראה עשיר כקורח.

5. את והחבר שלך מגיעים, תוך טיול במכוניתו, לחוף בודד ורומנטי. ביוצאך מן המכונית, את:
א) מסירה את נעלייך והולכת לשכשך במים; ב) מתחשק לך לחבק אותו ולנשק אותו; ג) תוהה אם הוא ינסה לשכב איתך.

6. הזמנת גבר למעונך הצנוע. הכינות ארוחת־מלכים מקסימה. אבל כשהאביר מופיע, מתברר שהדבר היחידי שהוא מעוניין לבלוע — זו את:
א) את מצטערת על שטרחת כל־כך בהכנת הארוחה, אך משלימה בלית־ברירה עם הרעיון שלא על הלחם לבדו יחיה הגבר; ב) את מתעקשת שהוא מוכרח לפחות לטעום קודם מהספציאליטה דה לה מיזון; ג) את נדבקת מייד בהתלהבותו לדבר־עבירה, ושוכחת מהארוחה הארורה.

7. גבר מושך מפשיט אותך בעיניו. את מכירה הלא את הסצינה. באותו רגע, את מרגישה:
א) חלומית ונהדרת; ב) אנוסה ומלוכלכת; ג) הנאה — מלווה ברגשי־אשמה על שאת נהנית.

8. מכשפה טובת־לב מציעה לך להתחלף עם מי שאת רוצה, למשך חצי שנה. את בוחרת ב — :
א) נסיכה, כמו מרגרט או גרייס ממונקו; ב) נערת־טלפון הכי יקרה בעולם; ג) אלילת־אהבה כמו ליז טיילון או ג'יין פונדה.

9. מהו הבד האהוב עלייך ביותר?
א) שיפון; ב) ויניל; ג) קטיפה.

10. את פוגשת במסיבה גבר פנטסטי, שמעלה אצלך את הטמפרטורה לדרגת רתיחה. זה הדדי. הוא לוחש לך, בדחיפות: „בואי נסתלק מכאן." ואת — :
א) קובעת איתו פגישה לעוד שלושה ימים; ב) מסתלקת איתו, בלי בושה; ג) מסכימה רק לקבוע איתו למחר, לארוחת־צהריים.

11. מה מושך אותך יותר, בהופעתו של גבר?
א) זקן לא מגולח בן יומיים; ב) צבע עיניו; ג) צורת כפות־ידיו.

12. מה את הכי שונאת בהופעתו של גבר?
א) זיפי זקן בן יומיים; ב) בגדים רשלניים ובלתי מגוהבים; ג) ציפורניים מלוכלכות.

13. עם איזה מסרטי־האהבה הבאים הזדהית הכי הרבה?
א) רחל, רחל; ב) גבר ואשה; ג) אינטרליוד.

14. איזו מתנה את מעדיפה לקבל מגבר?
א) צ'ק, כדי שתוכלי לבחור בעצמך; ב) תיק משגע או תכשיט מקסים; ג) מעיל פרווה, או איזה לבוש פנטסטי אחר.

15. את שומעת על השכנה העשירה ה־היא בת ה־38 שהתחילה עם המציל בן ה־22, או על האמא לשלושה ילדים שמתעסקת עם הבחור שגוזם את הדשא. אינסטינקטיבית, את:
א) מקנאה בהן על תאוותן הבוערת; ב) מגלה השתתפות והערצה נוכח מעשה, שלך לא יהיה האומץ לעשות; ג) לא מצליחה להבין, כיצד מישהו יכול להיכנס ליחסים מכוערים כאלו.

16. יחסך לפלירטים במסיבות:
א) כשאת עם גבר אחד, את סבורה שזה לא הוגן לשחק אפילו משחקי־חברה תמימים, עם גברים אחרים; ב) פלירט הוא כמו שמפניה בשבילך. הוא מביא את הברק הזדוני לעינייך, וסומק לוהט ללחייך; ג) פלירטים מביאים אותך במבוכה, אם אינך חושבת להמשיך ברצינות עם המפלרטט.

17. הדמות השנואה עלייך ביותר היא:
א) ג'יין אייר; ב) אמה בוברי; ג) מולי בלום.

18. דעתך על ספרים כמו קנדי וסרטים כמו ברברלה:
א) מקסימים, אבל שובבים; ב) מצחיקים; ג) מביכים במיקצת.

19. הגבר הינו די מושך, פיזית, אבל משאר הבחינות, די חלש. ואת:
א) ממשיכה להיפגש איתו, ושונאת את עצמך; ב) מפסיקה איתו; ג) ממשיכה להיפגש איתו — ושונאת אותו.

20. את בוחרת את בגדייך, איפורך ותסרוקתך כדי למצוא־חן בעיני:
א) גברים; ב) נשים אחרות; ג) עצמך.

21. שילוב הצבעים החביב עלייך הוא:
א) בז'—חום—שחור; ב) צהוב—כחול—ירוק; ג) תפוז—ארגמן—אדום.

22. האם את ישנה:
א) ערומה; ב) בכותנות קלאסיות; ג) בבייבי־דול.

23. הגבר מתעלס איתך וממשיך לעשן באותו זמן. היית רוצה שהוא יכבה את הסיגריה, כי:
א) את מודאגת שלא ישרוף חורים בספה; ב) את מודאגת שלא ישרוף חורים בבגדים שלך — אלה, כלומר, שנותרו עלייך; ג) את שונאת להתחרות בסיגריה.

24. עשית רושם כביר על הגבר הזה בידיעותייך העמוקות באמנות, מדעי־החלל וכו' וכו'. והוא, במקום להלל ולשבח את האינטליגנציה העמוקה שלך, מתעניין, במקום זאת, רק בגופך הלוהט. את:
א) מאושרת להפסיק את הקישקושים ולגשת לעניינים; ב) מעדיפה שיאהבו אותך בגלל מוחך המבריק ואישיותך העמוקה; ג) מאוכזבת שהוא אינו מתנהג כמו האבירים ברומנים, אבל מבינה שזה מה שניתן לצפות מבני הדור שלנו.

לוח התוצאות

1......	א—1	ב—2	ג—3
2......	א—3	ב—1	ג—2
3......	א—3	ב—1	ג—2
4......	א—1	ב—3	ג—2
5......	א—3	ב—2	ג—1
6......	א—2	ב—1	ג—3
7......	א—2	ב—1	ג—3
8......	א—1	ב—3	ג—2
9......	א—1	ב—2	ג—3
10.....	א—2	ב—3	ג—1
11.....	א—3	ב—2	ג—1
12.....	א—2	ב—1	ג—3
13.....	א—1	ב—2	ג—3
14.....	א—2	ב—1	ג—3
15.....	א—3	ב—2	ג—1
16.....	א—1	ב—3	ג—2
17.....	א—1	ב—2	ג—3
18.....	א—2	ב—3	ג—1
19.....	א—1	ב—3	ג—2
20.....	א—3	ב—1	ג—2
21.....	א—2	ב—1	ג—3
22.....	א—3	ב—2	ג—1
23.....	א—2	ב—3	ג—1
24.....	א—3	ב—1	ג—2

●

סכמי את הנקודות לפי הטבלה מימין, וראי מה יוצא ממך:

★ 24—36 נקודות:

ראשך שולט על ליבך, ועל שאר אברייך החיוניים. לדעתך יהיה מספיק זמן לעסקי־המיטה לכשתתחתני. עד אז, עד מתפתה לגברים רק בגלל עודף שמפניה או משהו כזה.

★ 37—48 נקודות:

יחסך למין מלא סתירות, מפתיע אפילו אותך לפעמים (בני לווייתך כבר רגילים להפתעות האלו). יש גברים שאת כובשת אותם בסערה, לא מאפשרת להם אפילו להוריד את החולצה. ויש כאלו שדווקא ברגע הקריטי, הם פתאום דוחים אותך. הסיבה: את מתייחסת למין בהסתייגות וברגשי־אשמה ובושה, אך יצרייך הבריאים מצליחים להתגבר על זה מדי פעם.

★ 49—60 נקודות:

ברת־מזל. לא רק שאין לך שום דבר נגד המין, אלא את גם מחבבת גברים, בדרך כלל, ומסוגלת למצוא בכל אחד איזו מעלה. כשמישהו מגלה בך עניין מיני, זה גורם לך הנאה, לא דחייה — ואת לא מהססת גם להבהיר לו זאת.

★ 61—72 נקודות:

את הינך האידיאל האידיאלי לכל גבר שדם גברים זורם בעורקיו. אלילת האהבה הקלאסית. את כל־כך מוצלחת במשחקי־האהבה (לא פלא, את מבלה כל־כך הרבה זמן בזה) שאת שוכחת לפעמים שיש גם דברים אחרים בחיים. את הינך אחת מאלו שיש לה 98 חברים — ובקושי חצי חברה שכבר לא ראית אותה חצי שנה. למה לא תנסי פעם — נניח לילה בחודש — משהו שונה, כגון סריגה או מישחק־קלפים?

במדינה

צנזורה

הצינזרת וגם ירשת?

אחד הדברים הפוגעים ביותר בחוש־הצדק הפרלמנטרי של כל אדם הוא המצב המאופיין בפסוק הרצחת וגם ירשת.

האדם למד כבר, עם הדורות, להשלים עם מעשי־רצח. אבל שהקורבן עוד יעזור לרוצח ליהנות ממעשהו? זה כבר יותר מדי.

השבוע, גילה תכונה אנושית יסודית זו הד״ר אריה זקס, מרצה בחוג לאנגלית באוניברסיטה העברית בירושלים. היה זה כאשר נידרש על־ידי הצנזורה לספק לה כרטיסי־חינם להצגתו כל־אדם — כדי שיוכלו לצנזר אותה כראות עיניהם.

שיקנו כרטיסים. כתב הד״ר המתמרד למזכיר המועצה לביקורת סרטים ומחזות:

תודה לך על מכתבך בו אני נתבע לשלוח כרטיסי־הזמנה של הצגת כלאדם לחברי הצנזורה ולבנות־זוגם. הנני מסרב. וזאת, מן הטעמים דבאים:

א. לדעתי הצנזורה בכללותה היא מוסד בלתי־נחוץ, טפיל ומזיק.

ב. מנית כמכתבך 11 חברי צנזורה הזכאים לדבריך לכרטיסי־חינם. יחד עם בנות־זוגם הכבודות, שאף הן, כנראה, מוזכרות בחוק פקודת ההצגות הציבוריות (ביקורת), מדובר ב־22 כרטיסים. מחיר 22 כרטיסים להצגה כלאדם (במרכז האולם) הוא 154 ל״י. מאחר שהצגת כלאדם אינה עסק ריווחי של אמרגן או מפיק, אלא בנוייה על התנדבותם של אנשי תיאטרון ואוניברסיטה, יצא סכום זה, בסיכומו של עניין, מכיסו של פועל־הבמה או החשמלאי. אם רוצים חברי הצנזורה בכרטיסי־חינם, מוטב שיבואו ויעזרו לנו בהקמת־התפאורה ובכיוון־האורות לפני ההצגה.

ג. מצד שני, נועדה הצגת כלאדם לקהל הירושלמי כולו, ללא הבדל דת, מין או גזע, ומכאן שנועדה גם לחברי הצנזורה ולבנות זוגם. הנני מקווה, על כן, שילכו חברי־הוועדה לסוכנות־כרטיסים ויקנו לעצמם כרטיסים במרכז (7 ל״י) או בצד (5 ל״י), ויחזו כהצגה לתועלת כולנו. אם הם סטודנטים, ובעלי פנקס המעיד על כך, יזכו בהנחה ניכרת. אם משרתים הם בצה״ל, ויופיעו במדיהם בקופת החאן, יזכו בכרטיסי־חינם.

ברכה רבתי,

ד״ר אריה זקס.

אמנות

מאנה כץ: לא מזוייפות?

בתחילת ינואר 1968 ניסו נילי אימברמן ואמה, אדית קלינג, למכור מיספר תמונות שהיו ברשותן, מעשה ידיו של הצייר המפורסם מאנה כץ.

הן גילו חיש קל שעסקי־האמנות עשויים להיות מסוכנים למדי: את התמונות הן לא הצליחו למכור, אך במקום זאת מצאו עצמן על ספסל־הנאשמים. משטרת־ישראל טענה שהתמונות היו מזוייפות.

בשבוע שעבר, לאחר שנה וחצי של צרות וטרדות, פסק שופט־השלום הראשי יעקב סגל, בפניו נידונו השתיים, שהן חפות מפשע.

המומחה פסק: למשטרה. הפרשה החלה בעיקבות תלונתו במשטרה של מפכ״ל־המשטרה לשעבר, יחזקאל סחר. סחר, חובב אמנות מושבע, היה במשך שנים רבות ידידו של מאנה כץ, נחשב למומחה ליצירותיו. כאשר הציעה נילי שתי תמונות־שמן של כץ לבעלת־הגלריה אידה קמחי, ביקשה זו את חוות־דעתו של סחר. זה זרק בתמונות הצצה חטופה, הציע מייד לאידה קמחי למסור אותן למשטרה לחקירה.

„אינני רוצה לזלזל...” בית־המשפט שמע הרבה מומחים ידועים, הגיע למסקנה שמרוב מומחים אין רואים את היער.

לגבי תמונה אחת, קבע מומחה אחד — יחזקאל סחר — שהיא מזוייפת. כל המומחים האחרים טענו, לעומת זאת, שהיא מקורית. אחד מהם, ז׳אן תירוש, אף הציע בו במקום לקנותה ב־4,500 ל״י — כדי למוכרה ב־7,000. לגבי תמונות אחרות, היתה קצת יותר הסכמה בין מומחי־התביעה, אולם גם זה לא הצליח להרשים את השופט. קבע הוא בפסק־הדין:

„אשר לציורים, נראית לי דעתו של גרשון קניספל, היחידי מבין המומחים שרכש השכלה יסודית בשטח זה, שיש לו מוניטין כבעל־רמה, ואשר עוד ב־1956 נזכר שמו באנציקלופדיה־העברית כאמן בשטח היודאיקה. ואכן, הוא הוכיח יסודיות רבה בבית־המשפט. מומחי־הטביעה — החל מסחר ואחריו תירוש ושטייגליץ — לקחו על עצמם אחריות רבה וניסו להוכיח מומחיות בלתי־מעורערת — מה שלא נראה בעיני. אינני רוצה לזלזל בכושר של כל אחד מהם, אך מכאן ועד למתן חוות־דעת החלטית יש מרחק.”

התמונה — לא מזוייפת. גורלם של המומחים לחתימות — מנהלת־המעבדה לבדיקת־מיסמכים במשטרת־ישראל ורדה תמיר, מומחית־התביעה, ואברהם לוי, מומחה הסניגוריה — לא היה שפיר יותר. קבע השופט: „לא אוכל לסמוך על מומחיותה של הגברת תמיר, ואיני מסתפק גם בדעתו של מר לוי.”

התוצאה: לגבי אחת התמונות, קבע השופט ללא היסוס שהיא מקורית. לגבי האחרות, קבע שלא ניקבע שהן מזוייפות. ולגבי הנאשמות, קבע שהוא מזכה אותן מכל אשמה.

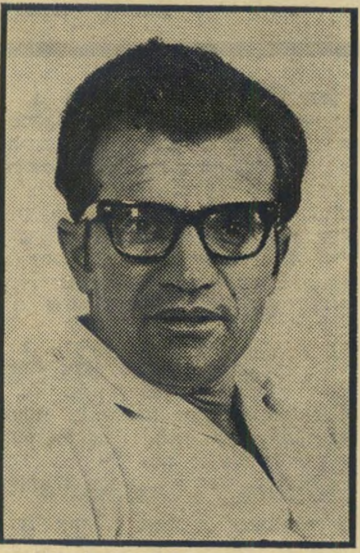

סופר להב

„אין להם מצפון”

פשעים

ללא חרטה

„אין להם מצפון.”

זאת היתה קביעתה החד־משמעית של קצינת־המיבחן, ביחס לשני הרוצחים הצעירים שרצחו את מנהלת בית־הספר שלווה. השבוע, כאשר נסתיים משפטם של השניים, ובית־המשפט שלח אותם לחמש שנות מאסר, יכולה היתה להישאל השאלה: „כן, אבל מדוע? כיצד גדלים שני נערים להיות חסרי־מצפון?”

שרף חתול. קשה לדעת אם תיתכן לזאת תשובה חד־משמעית. „שוחחתי איתם בכלא,” מדווח העיתונאי יוחנן להב. „הם מאוד סימפטיים ומלאי־קסם. משכילים ומעניינים הרבה יותר משניתן לצפות בגילם.”

מה שלא הפריע לאחד מהם לשרוף פעם חתול חי, ילגנוב אצל קרובת־משפחה שלו — כפי הנראה, רק מתוך קינאה בבעלה.

נראה שבאיזה שהוא־מקום בתודעתם, יש לנערים נקודה מתה. הם אינם תופסים כלל את פשר מעשם. לפחות, כך הם מתנהגים. „אנחנו לא פושעים,” הם טוענים.

הרוצח — לצבא־קבע. השבוע יצא לאור סיפרו של יוחנן להב על הפרשה, דבר המזכיר את סיפרו המפורסם של טרומן קפוטה, בדם קר. להב כתב את סיפרו כרומן, תוך הסוואת דמויותיהם של שני הרוצחים כדי שלא ניתן יהיה לזהותם, דבר האסור לפי החוק. בסיום עבודת־המחקר הממושכת שערך לקראת כתיבת הספר, הגיע להב בדיוק לאותה מסקנה אליה הגיעה קצינת־המיבחן — וזאת, אף לפני ששמע אותה: השניים כלל אינם מתחרטים על מעשם. כאשר שאלם להב, באחת הפגישות בכלא, מה יעשו אחרי שישתחררו, השיב אחד: „אלך להיות קצין בצבא־קבע.”

„כאשר שמעתי מפיו את המשפט הזה,” סיפר להם, „החלטתי לקרוא לספר ללא חרטה.”

„טיסו PR 516 אלקטרוניק” — שעון ספורט לא־קונבנציונלי, עם תאריכון. הגנה כפולה מפני כל זעזוע. עמיד בפני מים. צמיד פלדה, אל־חלד. אחריות לפעולה תקינה במשך 12 חודש — ללא צורך בדריכה ומתיחה, גם במצב של חוסר תנועה.

ITT SCHAUB-LORENZ

בספוק רב אנו מודיעים ל־לקוחותינו הנכבדים כי השרות הטכני שלנו הגיע לדרגת שלמות כזו, שכל קלקול במקלט הטלויזיה שלנו אנו מתקנים תוך 24 שעות, בתל־אביב וברוב חלקי הארץ.

לשלמות שכזו יכולנו להגיע גם בשל האחוז המינימלי של קלקולים אפשריים במקלטי הטלויזיה „שאוב־לורנץ”.

כנורי בע״מ הסוכן הבלעדי בישראל של ITT SCHAUB־LORENZ לטלוויזיות, לרדיו ולרשמי־קול.

שירות ידיעות אזרחי

בהנהלת: יהודה טיננבוים

חקירות • בילוש •

איתור כתובות מבוקשים

גבית חובות, עקובים

דיזנגוף 155 טלפון 240292.

העולם הזה
לוהט ולהיט

קליף ריצ'רד
בעקבות ישו

קליף בירושלים

„בני אנוש הם, מטיבעם, חוטאים. אין פירושו של דבר שבני־אדם רעים כולם. או שכולם רשעים. אבל כימעט כל בני־התמותה מסרכים את דרכם, ומניחים ליצרם להובילם בדרך החטא — תחת ללכת בדרך אותה היתוה לנו האלוהים...”

מי אמר זאת? אחד הנשיאים? רב יהודי בדרשתו בבית־הכנסת? או אולי כומר קא־תולי בפני אנשי קהילתו? לא תאמינו: הד־ברים יצאו מפיו של קליף ריצ'ארד, כוכב הפופ הבריטי, מי שסימל, עד לפני זמן לא רב, בעיני מעריצים רבים, את חיי הזוהר וההוללות.

מה קרה לקליף ריצ'ארד, הצעיר צחור השיניים, שסיפור הצלחתו הוא אחד הבול־טים בעולם הפיזמונים בעשור האחרון? כדי לעקוב אחר השינוי שחל בו ובהשקפת עולמו, עלינו לחזור למעלה משנתיים אחו־רנית, או, אולי, לשם הבהרה, לתחילת הקאריירה שלו, בקייץ 1958.

תדמית של טדי-בוי

קליף ריצ'ארד נולד בהודו, להורים אנגליים, שהתגוררו בארץ זו לרגל עבודתו של ראש המשפחה. שנים אחדות לאחר הולדתו, חזר יחד עם הוריו לאנגליה, שם קיבל את חינוכו בבית־ספר תיכון ל־נערים שאינם דווקא מן המוכשרים ביותר. כאשר סיים את בית־הספר, קיבל עבודה כפקיד בחברה מסחרית.

באותה תקופה החל לומד לפרוט על גיטרה, והקים לעצמו להקה, לה קרא הדריפטרס. הוא היה הזמר הסולן שלה וליוו אותו שני נערים, האחד על גיטרה והשני על תופים. תוך זמן קצר התפרסמה הלהקה באולמות הריקודים של עיר מגו־ריו הקטנה, והוא קיבל חוזה עבודה באחד ממועדוני הלילה של רובע סוהו.

שם גם הרכיב קליף את להקת הליווי המקורית שלו, הצלליות, בה היו חברים הנק מארווין, ג'ט האריס, ברוס וולש וטוני מיהאן.

כאשר החל את הקאריירה המסחררת שלו, החליטו אנשי יחסי הציבור שלו להעניק לו תדמית של טדי־בויס. הוא גידל רעמת שיער, והקפיד ללבוש מעילי עור ומכנסי ג'ינס צרים ושחוקים. גם בסרט הראשון בו השתתף, גילם דמות של נער פרברים קשוח.

★ ★ ★

אולם השנים עשו את שלהם. קליף התבגר, ויחד עם זאת השתנתה תד־מיתו. אם מקום חליפות העור תפסו חלי־פות צד מגוהצות, ורעמת השיער קוצצה והפכה לתיסרוקת רומאית קצרה. הוא הס־סיק אפילו להתבייש בקוצר ראייתו, והחל מרכיב מישקפי קרן עבים.

כל זה היה שינוי חיצוני בלבד. השינוי הנפשי הגדול חל בקליף לפני קצת יותר משנתיים, זמן לא רב לאחר פטירת אביו. (אגב, אמו של קליף התחתנה שנית עם נהגו הפרטי, שהוא בן גילו של קליף ריי־צ'ארד, והמוצא כיום את פרנסתו כנהג מכו־נית־קבורה). הוא גילה את הנצרות.

סיפוק בחיים עם אלוהים

תגלית זו יצרה משבר חמור בחייו של קליף. תחילה חשב לוותר כליל על הכנס־תו — הנאמדת ב־100 אלף לירות סטרלינג לשנה! — לעזוב את עיסקי הפיזמונים, וללמוד בבית־הספר למורי־דת. הוא דיבר על כך ברצינות גמורה, ואף קבע תאריך מדוייק לפרישתו מעולם הפיזמונים.

אולם לאחר מכן חזר בו. „הגעתי למס־קנה כי אם ברצוני להפיץ את רעיון הנצ־רות, אצליח לעשות זאת טוב יותר כאמן, מאשר כאדם פרטי,” אמר.

את מעמדו להפצת השקפותיו הדתיות. הוא הקליט מיזמורי־דת ואף נשא דרשות ב־כנסיות.

לא עבר זמן רב וקליף הכיר את בילי גראהאם, מטיף אמריקאי ידוע, המסתובב בעולם ונושא את דרשותיו התיאטרליות באולמות ציבוריים. בילי ראה את האפש־רויות העצומות הגלומות בקליף, כמדיום להפצת דיעותיו דרך עולם השעשועים, וכך נולד הסרט הראשון איתו ניסה קליף למ־לא שליחות מיסיונרית.

שם הסרט היה שניים בפרוטה, והוא סיפר, רחמנא ליצלן, על נער המבקש מנע־רתו לשכב איתו לפני הנשואין. הוא מו־תר על דרישתו זו לאחר שהוא מגלה כי החיים עם אלוהים, גורמים סיפוק הרבה יותר גדול מאשר החיים עם נערה.

קליף היה כל־כך עסוק בדתו של ישו, עד שמעריציו הלכו והשתכחו מליבו. החוזה עם חברת התקליטים חייב אותו להמשיך ולהקליט פיזמונים חדשים, אולם לא היה לו ראש לזה. התוצאה היתה בלתי נמנעת — הפופולאריות שלו ירדה פלאים.

כל מי שלא האמין עד עכשיו שאופנת ההיפים וילדי־הפרחים נגמרה, יכול לשמוע את זה ישר מפיו של רן אלירן, שחזר לא מכבר מארצות־הברית. כאשר עזב את הארץ, זמן קצר לאחר מלחמת־ששת־הימים, הוא נסע ישר לסאן פרנציסקו, כדי לראות בדיוק מה נעשה שם, איך שרים ההיפים, כיצד הם חיים ואיך הם מעשנים עלים של בננות.

הצלחותיו של רן בחו"ל

רן אלירן

הוא הגיע לחוף המערבי של ארצות־הב־רית בדיוק בשיא הפריחה של ילדי־הפר־חים, והיה עד ראייה אישי לקמילתה של התנועה. „היום נגמרו כל שירי המחאה,” הוא מבשר לנו. „אנשים חזרו לכתוב על נושאים אישיים. על חוויות פנימיות.”

רן אלירן הוא אחד הזמרים הישראליים הבודדים שקשה לעמוד על אישיותו מתוך שיריו. צריך לראות אותו מופיע, כדי ל התרשם מרמתו המיקצועית הגבוהה, ומ־הדרך בה הוא מבצע את הפיזמונים שהוא בוחר לשיר. רק מי שראה אותו בהופעה אישית, יכול להבין מדוע כותבים עליו מבקרי הבידור בחו"ל כי „הוא מסוגל לכ־בוש את קהל **האלברט הול** בהרמת גבה,” ואחרים מכנים אותו בשם „תום ג'ונס ה־ישראלי”.

אז למה — אם הוא כל־כך מצליח שם — הוא חזר לכאן? „אני לא יכול לשבת בחוץ יותר מדי זמן,” הוא אומר. „ברגע שאנ מרגיש שחוט הקשר עם ישראל מתדופף — אני חוזר ארצה. הרבה אנשים חושבים שב־חוץ־לארץ הכל נוצץ. שטויות. יש שלושה מרכזים בעולם השעשועים: הוליווד, ניו־יורק ולונדון. כל שאר המקומות הם אפו־רים ומשעממים...”

עתה, כשהוא שוב איתנו, מתכוון רן אלירן לקחת את הקהל הישראלי יותר ברצינות.

„התברר לי שמה שרחוק מן העין — רחוק מן האוזן, ואנשים כימעט שכחו אות־כאן,” הוא קובל. „אני מכין כעת תוכנית יחיד חדשה, עם תיזמורת ליווי של שבעה אנשים. הבאתי שירים חדשים, ואני מקווה שהם ילכו...”

חוץ מהשירים שהוא סחב מזמרים אח־רים, יש לו הפעם גם שירים מקוריים שלו. „אף פעם לא כתבתי פיזמונים,” הוא מס־ביר. „תמיד חשבתי: מי אני, ליד עגנון וביאליק? אבל באמריקה התחלתי פיתאום לכתוב. בהתחלה חרוזים לבנים ואחר־כך חרוזים ממש...”

אז בואו ונחזיק לו אצבעות.

יהיו לך בעיות במקום עבודתך עד תחיקום עבודך עד תחי־ סובבים אותך הם עקשנים וקשה להסתדר עימם, אבל השתדל להיות גמיש עד כמה שאפשר. השתדל ולא לנקוט בצעדים בטרם זמן, הוצא את עצמך ממריבותיהם של אחרים ואל תצ־ ע עצמך לשום תפקיד שאינו מחובתך.

★ ★ ★

הקסם האישי שלך והמשיכה שבאישיותך נמצאים בקו עליה עד ה־5 ביולי. היה חביב וחם לאחרים, וזה יעלה את הפופולאריות שלך. אם אתם הורים — ילדיכם יהוו לכם מקור לא אכזב של נחת. לקראת סוף השבוע יהיה עליכם להיות זהירים בעניינים כספיים. מכתבים שהתעכבו בדרך, יגיעו בשבוע הזה.

★ ★ ★

פקפוקים אישיים הנוגעים למטרותיך יתבהרו בשבוע זה. התחייבויות קודמות שלך יציקו לך עד לסוף השבוע, אולם רווח הקלה יופיעו במפתיע. צפה לכך שתופיע אצלך אי־הסכמה עם שותפיך בעבודה או בחברה. יהיה עליך להבליג ולהקפיד על אורך־רוח, כדי לא לבוא לידי ריב.

★ ★ ★

יהיה עליך לגלות כושר מנהיגות בחברה הסובבת אותך. מצפים ממך שתגלה יותר יוזמה ושתתרום מכשרונותיך לעניין החשוב לא רק לך. משהו הקשור בבית־חולים יופיע בסדר יומך. אם אינך מבינה את רגשותייך בתקופה זו, מוטב לך לשפוך את ליבך בפני חברות. התבודדות בין ארבעה כתלים לא תועיל לך.

★ ★ ★

תיווכח לדעת שאלה שהסמכות בידם יאירו לך פנים בשבוע זה. הטיפול בענייניך יהיה מהיר ואדיב יותר מכפי שציפית. פגישות עם ידידים ותיקים יעוררו בך רצונות שנדחקו וכימעט ושכחת מהם. יהיה לך הרבה זמן חופשי. אם אתה נשוי הקדש אותו למשפחתך. הרבי בקריאה.

★ ★ ★

יציאתך מן המסלול השיגרתי של חייך מטעינה מחדש את כוחות הנפש שלך ומפרה את חשיבתך העצמית יהיו. לך השבוע הרבה שיחות מעניינות. השתדל שלא להסתנוור מהמחמאות שמחלקים לך אחרים. אהבתך העצמית משבשת את כושר השיפוט האובייקטיבי שלך. השתדלי מאוד שלא לפגוע באחרים.

★ ★ ★

כושר השיפוט הפינאנסי שלך יהיה בשיאו בשבוע זה. אל תקבל את עצותיהם של אחרים, אם אינן תואמות את הדרך שקבעת לעצמך. יחסיך עם אשה מבוגרת ממך יובילו אותך לנקודת הכרעה בה תצטרך לחתום דברים. הקפד לברור את ארוחותיך. ההפרזה תהיה בעוכריך.

★ ★ ★

הסתבכות, והדרך היחידה היא לבקש את עזרתם של אחרים. נסה להתגבר על אי־הנעימות הכרוכה בדבר ולתקן את מה שניתן עוד להציל. אתה מייחס חשיבות יתר לפעילות הפיזיולוגית שלך ומזניח את פעילותך הרוחנית. חופשה מחוץ לעיר היא הדבר הטוב ביותר עבורך בתקופה זו, אבל לא ביחידות. השיעמום הוא בעייתך העיקרית בעונה זו. השתדלי להפנות את מרצך לפעילות יצירתית, ולהירגע באמצעות המוסיקה.

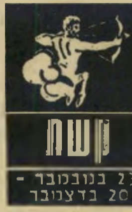

יהיו לך כל הסיבות להיות שמח בחלקך השבוע. הרמוניה תשרור בכל מעשיך ופעילותך. גם הבעיות שהיו לך במשפחתך יפתרו על הצד היותר טוב. לעומת זאת ייתכן וקריאה למילואים תשבש את תוכניותיך לשבועות הבאים. אם אומנם תיקרא למילואים, השתדל לסיים את כל שהיה עליך להשלים ולא לדחות דבר למועד מאוחר יותר. כי תקופה מצליחה כזו לא תחזור כבר השנה.

היאזר בסבלנות בנוגע לבעיות תעסוקה ובקשר לתפקידי היום־יום שלך. תיווכח לדעת כי ידידות שקשרת לאחרונה היא רבת תועלת והשראה. אופקיך מתרחבים והשקפתך לעתיד חייבת להיות אופטימית. משהו קיצוני יתחולל בחיים הרומנטיים שלך עד ה־16 בחודש. החשדות שהתעוררו בקירבך לאחרונה בקשר לאחד האנשים הקרובים אליך יתבדו. אל תייסרי את עצמך ביסורי־מצפון והישמרי בחלומות בהקיץ.

★ ★ ★

חיי המשפחה שלך עומדים בתקופה זו במרכז התעניינותך. לפעמים אתה תמה אם אין החיים עוברים על פניך ואתה מתבזבז, אולם עליך ללמוד להפיק את מירב ההנאה דווקא ממשפחתך. הימנעו בהחלט ממריבות על עניינים של מה־בכך בחיי האהבה וחיי העבודה שלכם. תצטרכי לגייס את כל קסמייך הנשיים כדי להסב את תשומת־ליבו של הגבר שאת מעוניינת בו.

★ ★ ★

הרבה נסיעות, הרבה התרוצצויות, הרבה כאב ראש. נדמה לך שלא תוכל לעמוד בלחץ התפקידים המוטלים עליך. העייפות, כך נראה לך, תגרום לך לכרוע באמצע הדרך. הצרה איתך שאתה מקדיש את אותה מידת זמן ומרץ לעניינים חשובים ודברים של מה בכך. אינך יכול לתכנן את פעילותך — בקש מאחרים שיעזרו לך בכך. במישור הרומנטי צפויים לך חיכוכים ואי־הבנות. ייתכן שהקייץ ותופעותיו הם הגורמים לכך. הרבי להתרחץ בים.

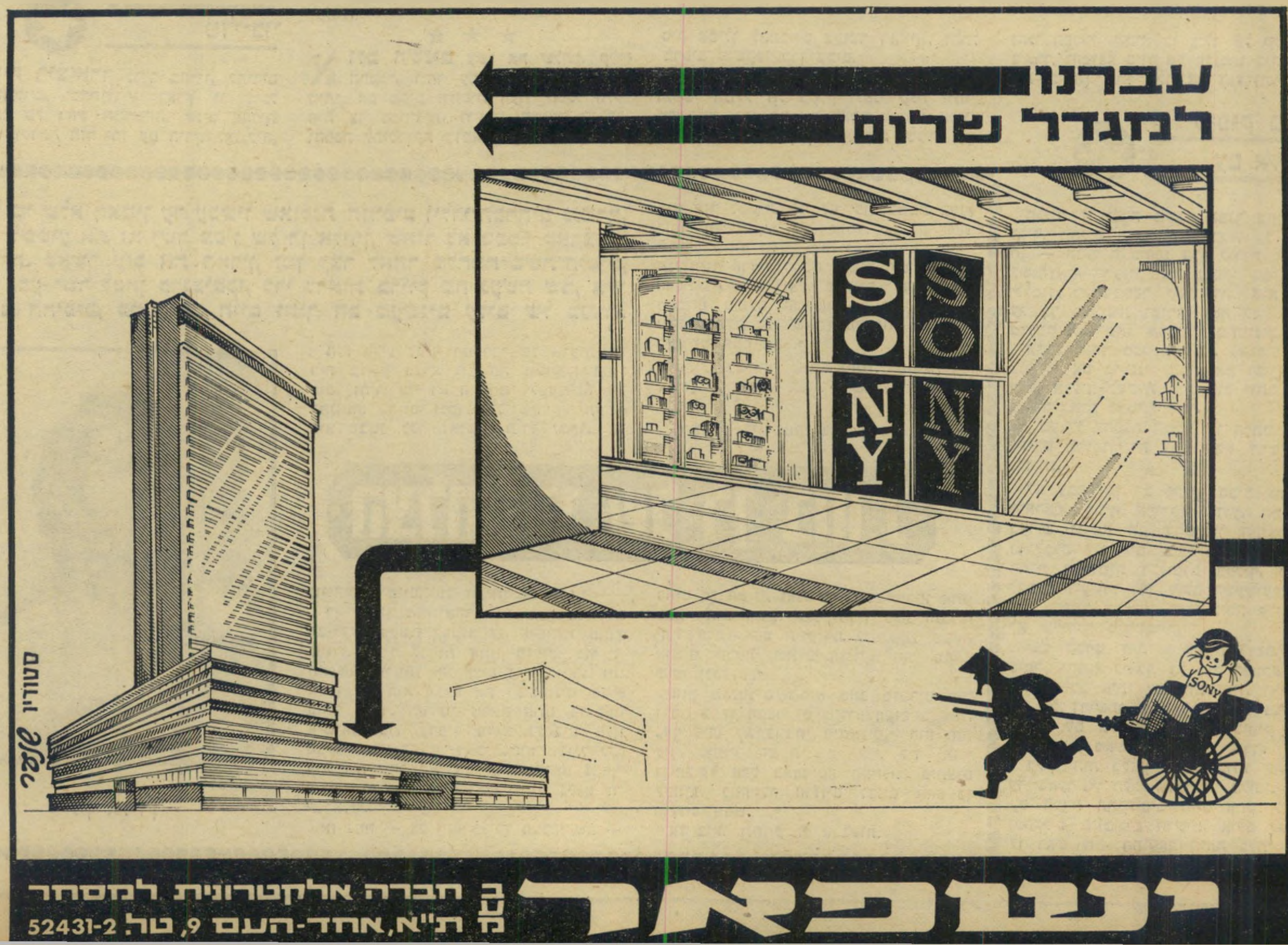

הנסיך והנסיכה של ישראל
לשנת 1969

מטעם מערכת **העולם הזה** ויצרני קוקה־קולה בישראל

ובחסותו האדיבה של
מר אברהם קריניצי
ראש עיריית רמת־גן

דני גורטלר
בן 4, מרח' ירושלים 33, רמת־גן

ברכה פדידה
בת 5, רח' אפלטון 8, יפו

אורלי מזן
בת 3, מאילת

ארדט
חברה לבטוח בע״מ

תעניק לנסיך ולנסיכה במתנה פוליסה בסך 1000 ל״י כל אחת.

ארדט דואגת לעתיד משפחתך ומעניקה לך שירות אישי.

חברת „עלית", יצרני הממתקים המובחרים, תעניק שי מתוק לכל ילד שיבוא לנשף־הבחירה הגדול, וחבילות־שי מיוחדות למועמדים הסופיים.

עלית
העילית בשוקולד

גם לך יש בבית צבר או צברית – לא פחות מקסימים. שילחי את תמונותיהם בציון השם, הכתובת והגיל אל מערכת „העולם הזה", ת.ד. 136, תל־אביב (עבור תחרות הנסיך והנסיכה). עדיפות תמונות בשחור־לבן. התחרות פתוחה לכל ילד וילדה מגיל שלוש עד שש בלבד.

Coca-Cola TRADE MARK REG

טוב יותר עם קוקה-קולה

האולפן ללימודי הטלוויזיה
בימוי • צילום • הפקה
כתיבה • איפור • הגשה

מודיע על פתיחת ההרשמה למחזור ב'

קורס הכנה במקצועות הטלוויזיה

הקורס מושתת על מתכונת לימודי מבוא בתחומים כדלהלן: הפקה, בימוי, כתיבה, צילום, תסריטאות, איפור (בחסות חברת „רבלון", יצרני תכשירי איפור לקולנוע ולטלוויזיה), הגשה טלוויזיונית. צוות המורים והמדריכים מורכב מאנשי טלוויזיה שהוכשרו בחו"ל והעוסקים כיום בטלוויזיה.

במסגרת הקורס יתורגלו התלמידים בעבודה מעשית במערכת טלוויזיה במעגל סגור של ביה"ס. לקורס יתקבלו מועמדים בעלי השכלה תיכונית לפחות, מכיון שמספר המקומות מוגבל, שומרת לעצמה ועדת הקבלה של ביה"ס את הזכות להעדיף מועמדים שהם גם בעלי נסיון או זיקה מקצועית כלשהי לאחד התחומים האלה: עתונאות, הוראה אודיו־ויזואלית, תיאטרון, רדיו, קולנוע. הלימודים יתקיימו בשני מחזורים מקבילים, האחד בתל־אביב והאחד בירושלים, במשך 6 חדשים בשעות הערב.

ההרשמה: בתל־אביב החל מהיום בבית בני ברית, רחוב קפלן 10, טל. 257235, 16—19 אחה"צ. בירושלים — החל ממחר, בית העתונאים ע"ש אגרון, רחוב הלל 37, טל. 27351, 16—19 אחה"צ.

שינוי כתובת —

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על־כך שבועיים מראש, על־מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

תדריך

●	לא כדאי לראות
★	לא חשוב לראות
★★	אפשר לראות
★★★	רצוי לראות
★★★★	חובה לראות

קולנוע

סרטים חדשים

אוטלי (גת, תל־אביב) המרגל הוא שלומיאל, והמפתה שלו היא בעצם המרגלת האמיתית, בסרט־ריגול מעשה ידיו של **קארל פורמן**, בהשתתפות **טום קורטני** ו**רומי שניידר**.

גברת הסרת בושה (גורדון, תל־אביב) **סילבי** הזקנה הגיעה לגיל שבעים והיא מחליטה שהגיע הזמן להתחיל לחיות. סרט שלפי הביקורת העולמית, המהללת אותו כבר חמש שנים, הוא אנושי ימלא הומור ורגש. הסיפור היה של **ברכט**, הבמאי היה ינה אליו, והשחקנית, כאמור, סילבי.

ערב טוב גברת קמבל (איפיר, תל־אביב) שלושה גברים חוזרים לראות את **ג'ינה לולובריג'ידה** ואת בתם שנולדה לה מהם, ושתמכו בה בכספם במשך שנים. הבת, לפי חוקי הטבע המקובלים עוד בימינו, יכולה להיות רק של אחד מהם, ומכאן מקור ההומור בקומדיה מלאת משתתפים: **ג'ינה לולובריג'ידה, שלי ווינטרס, ז'נט מרגולין, טלי סאבאלאס** ו**פיטר לאופורד**.

תענוגות אסורים (מוגרבי, תל־אביב) גם לנה טרנר, גם ל.ס.ד. — יש כאלה היכולים לחשוב שזה קצת יותר מדי בשביל נפש אנושית בפעם אחת. למי שאינו סבור כך: הבמאי — פיטר דייוידסון. המשתתפים מלבד שני הגורמים המרגשים הנ"ל הם: **ריצ'ארד איגן** ו**ג'ורג' צ'אקירים**.

סרטים אחרים

★ **עם בוא החורף** (חן, תל־אביב) הוכחה לכך שאפשר לקחת סיפור מעניין על פליטים במחנה מעבר, דמויות מעניינות של קצינים הצריכים לגזור דינם של אנשים מבלי שהם רוצים או מוכשרים לכך, שחקנים מצויינים: **חיים טופול** בתור מתורגמן מלא פיקחות וחיים, **דייויד ניבן**, **אנה קארינה**, צלם טוב, ולעשות מזה סרט שיטחי מלא התחכמויות ושיעמום.

★★★ **הקירקס** (מקסים, תל־אביב) להומור של צ'רלי צ'פלין עדיין אין מתחרים. כדאי לראות ולהיווכח בזה, בסרט ישן שלו על הצלחתו הזמנית של נוד בקירקס.

טלוויזיה

למי שמתעניין ב**חקלאות**, ויודע ערבית, מיועדת התוכנית שתפתח את משדרי יום חמישי 19.6.69 בשעה 18.30. ב־19.15, **חדשות** בערבים ו־25 דקות לאחר מכן, תוכנית באנגלית, במיסגרת **ארין לא נודעת**, בה יעסקו הפעם באבן הדרך הרומית על רשת הדרכים של הרומאים. ב־20.00 טילחז הוזר של **אולפן עגול** עם אריק לביא, שושיק שני, להקת ג'או פלוס ואלכס וויס ותיזמורתו. ב־20.40 — תאור בעיות מדרך שיבתם לחיים סדירים של נכי צ.ה.ל. תביא התוכנית **בחזרה**.

ב־21.00 מבטיחים לנו משדר דרמאטי בשם **שאלה של זמן**, בו ייחלצו טייסי הליקופטר, במזג־אויר סוער, להצלת ילד חולה בכפר נידח, וב־21.30 ניתן יהיה להביט ל**חדשות**, בתקווה שתהיינה פוסטגניות.

תיאטרון

★★ **הזמיר** (תיאטרון יובל — לילדים) עיבוד מצומצם, דל, יבש וחסר הומור של איש הרדיו והעיתונות **מיכאל אוהד**, לאגדתו המקסימה של **האנס כריסטיאן אנדרסן**, על קיסר סין, שלמד מאוחר מדי על ההבדלים בין זמיר חי ל־חמות וחוסר תכליתן.

הצגה חי שה

★★ **סרג'נט מסגרייב** (במת השחקנים) את היסוד לתפיסת הבימוי של **אמנון מסקין**, למחזהו של **ג'ון ארדן**, ניתן לגלות בהשמטת שתי המילים: „מחול של" לפני שם היצירה דלעיל. המחול הוא משחר הימים תופעה פולחנית. ואת מסגרייב יש להציג כפולחן.

מעשה בסרג'נט ובשלושה מפיקודיו המגיעים בסוף המאה הקודמת, אל עיר מיכרות קטנה, המנותקת וחסומה מן העולם בשל שלגים, רשעה שתושביה הכורים עסוקים בשביתה. הם מציגים עצמם כגייסים שבאו לצרף חיילים חדשים לצבא הוד־מלכותה. אך במהרה מסתבר כי הסרג'נט וחייליו הינם עריקים ששליחותם המטורפת היא לשכנע את התושבים באכזריות המלחמות וחוסר תכליתן.

הם בחרו דווקא במקום נידח זה, כי חייל מחבריהם שנרצח בארץ הכיבוש בה שירתו, היה בן המקום, ואת שילדו יניף הסמל המשולהב, כדגל בלהט מחולו.

ארדן בחר, ובצדק, להציג את יצירתו בדרך הניכור הברכטי. אך יש לקבוע שהוא איננו ברט לד ברכט. זוהי יצירה רעיונית־סוציאלית חשובה, אך מבחינה בימתית־תיאטרלית בלתי מגובשת, וטומנת בחובה מוקשי־בימוי רבים. לעומת זאת דווקא משום כך זו יצירה המזמינה בימוי רב־מעוף, יוצר ימעמיק העשוי לפתח את רעיונות המחבר,ו לחפות על מחדלי הקונסטרוקציה הבלתי מושלמת של המחזה.

ארדן עסק אומנם בארכיטקטורה אך הקשר לתיאטרון אינו בהכרח ישיר. המחזה כולל שירים רבים, בהם מגיע מוסר־ההשכל הארדני לידי מיצוי מירבי. למרבית ה־

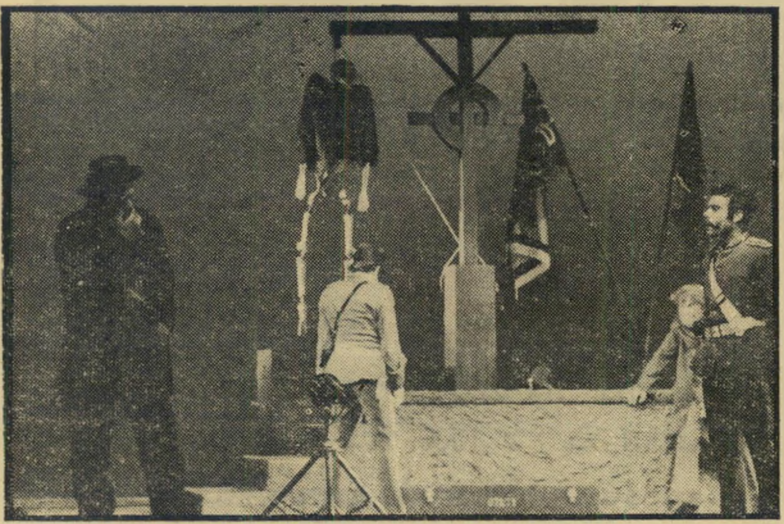

תורן וכפיר ב„סרג'נט מסגרייב"

תדריך

מלאכותי, הפך בבימויו הבכור להצגה בתו־לית, בלתי מזיקה אך בלתי מרתקת כמצו־פה. העיצוב הוויזואלי של **אריק סמית** נאה (רק חבל שלא נמצא פיתרון מוצלח יותר להצגת הזמיר החי מאשר פותלץ מסירבל, שלא יזכה לאימוץ הילדים). ביצו־עם של שלושת השחקנים: (**אבנר חז־קיהו**) אנמי, (**יוסי גרבר**) מצועצע, (**עליזה יצחקי**) בלתי תואם לדמות.

★★★ **כלאדם** (בחאן הירושלמי) הצ־גה יפהפיה המושתתת על מחזה־מוסר מאת

קלצ'קין ב„וולפונה"

מחבר אנונימי מן המאה ה־15, שרקח ואפה ד״ר **אריה זקס**, איש האוניברסיטה העב־רית בירושלים, שחיזק את להקת השחק־נים החובבים שלו במיספר מיקצוענים, ור־אה זה פלא: נוצר אנסאמבל מגיבש הראיי לפרס, העושה את מלאכתו שלא על מנת לקבל פרס. התפאורה, התלבושות, התאורה, הניהול המוזיקאלי, הדרכת הסייף, וכמובן, **ז'אק כהן, ליאור ייני** ו**עליזה רוזן**, מצדיקים נסיעה מיוחדת לירושלים, של כל חובב תיאטרון בארץ.

צער קיצר מסקין חלק מן השירים (מאלה שלא השמיט לחלוטין), לא התייחס אליהם כאל גרעין היצירה, וכנקודת־מוצא לתפיסת הבימוי כולו, ולא הצליח למצ א פיתרונות בימתיים (אפילו טכניים) יסודיים להצגת פולחנו המטורף של הסרג'נט.

בשל הדרכת השחקנים הבלתי קולעת, במיוחד של **אילן תורן** בתפקיד המרכזי, לא משכנעת שליחותו המוזרה־המטורפת של הסמל. לא מובן מדוע חייליו הולכים עימו לאורך כל הדרך. מערכת היחסים בי־נם לבין עצמם אינה ברורה די צורכה. האווירה של עיר חסומת־שלגים אינה מור־גשת ושביתת הכורים כאילו איננה קיימת.

שיא המחזה: מחולו של הסרג'נט בכיכר העיר, בה הוא מטיף לפני התושבים, מת־בזבז ואינו מגיע לכל שיא. התפאורה של **ארתור גולדרייך** אינה עוזרת (החילו־פים בין תמונה לתמונה על־ידי השחקנים עצמם מעוררי רחמים), התלבושות והתאו־רה מפריעים יבלתי הולמים. דמוא חיה של רפסודאי עירום המצטרף אל מסגרייב, ובי־אותה מידה נוטש אותו, מגלם **איצקו רהמימוב**, במידה רבה של חיוניות מלאת הומור. **עדה לייאן** כאנני, המלצרית העלובה, המוכנה לשכב עם כל חייל, אמו של תינוקו המת של החייל שנרצח, היא שחקנית בעלת קול ואישיות בימתית משכ־נעת.

אהרון אלמוג, וילי קריים ו**אלכס אנסקי**, כשלושת פיקודיו של הסרג'נט היוו צוות מאומן, שלא נהנה מהדרכה נכו־נה של הבמאי. תפקיד הכומר במחזה זה רב־חשיבות, אך **דוד זינדר** אינו מצליח להתמודד עימו, ויוצר דמות חיוורת למדי. ראש־העיר של **שמואל וולף** פחות מדי ערמומי. מבין הכורים בולטים **מיכאל כפיר** בשל גובהו, קולו והריש הגרונית שלו, ו**יוסף שילוח** המצליח לדלות מכמה שורות, דמות מלאת להט של כורה שהש־ביתה והופעת הגייסים לא הותירו אותו אדיש.

בסיכומו של דבר זוהי הצגה מעוררת מחשבה, המחזירה את **בימת השחקנים** אל רפרטואר בו היא חייבת לעסוק.

★★ **וולפונה** (הבימה) **סטפן צוויג** (עם **ז'ול רומן**) עיבדו את מחזהו של **בן (בנימין) ג'ונסון**, בן תקופתו של שק־ספיר, שחיבר את השועל (**וולפונה**) שלו לפני כ־369 שנה. **דויד ויליאמס** (מנה־לה האמנותי והמיובא של הבאמה) ביים ללא כל השראה והצדקה בימתיים, קומדיה מיו־שנת זו על פני תפאורעה פרובינציאלית של אחד **אדריאן ווקס**, אף הוא, כמובן, אנגלי. **מישא אשרוב** מח־ספס, צעקני ווולגארי. **ישראל בקר** מגוחך. **נחום בוכמן** מעורר רחמים. **ציפורה קרנר** בלתי משכנעת. **נסים עזיקרי** מנהל את העניינים לא כ(**מוסקה**) **זבוב** אלא כשו־על אמית. **רפאל קלצ'קין** כ(**קורבצ'־יו**) עורב ערמומי, יוצר דמות בלתי־רגילה, של כילי, בשל מישחק מחושב־מלוטש וש־ליטה מופלאה בקולו ורמ״ח אבריו.

★★ **ליזיסטרטה** (הקאמרי) **אריס־טופאנס** המיסכן. **עודד קוטלר** עיבד וביים ללא כל התחשב ת את יצירתו הק־לאסית (לפיה מכריזות הנשים על מרד מינ כדי לשכנע את הגברים לשים קץ למלחמות) וכימעט שלא הותיר ממנה זכר. הכוונה היתה ליצור מחזמר אך לא היה לכך כל כיסוי. המוסיקה אומללה. הכוריאוגרפיה לא קיינת. המישחק בלתי מהוקצע ומבולגן. הופעתה של **אורנה פורת** בתפקי ד ה־מרכזי מזכירה (להבדיל) **ליזה דוליטל** (גיבורת גבירתי הנאווה) שאינה יודעת לשיר ולרקד, לכן אחרות עושות זאת במקומה.

★ **אבק הארגמן** (התיאטרון הקאמ־רי) למחזאי האירי **שון אוקייסי** יש מח־זות טובים מזה, אך גם בהם לא חסר הר־בה אבק. כדי לביים ללא כל השראה וב־חוסר אונים משווע, יצירה לאומנ ת כמו־פיוטית זו, לא היה צריך להטריח מאנגליה את **ג'פרי ריבס**. וכדי לא להתייחס בכו־בד ראש אל התרגום המיוחד במינו, חבל היה להטריח מתרגם כ**ניסים אלוני**. **אבנר חיזקיהו** חוזר על עצמו במיק־צ־עיות שיגרתית. **זאב רווה** נשמע מדוק־לם. **אברהם מור** מתמודד בגבורה אך לריק, עם דמות פוחלצית. **אלברט כהן** מוקיוני מדי. **יוסי גרבר** מפריז. **שולמית ירון** ו**יעל דרזיאנוב** בלתי משכ־נעות מכל המובנים.

בידור

★★★ **קטשופ** (מרתף קולנוע פאריס, תל־אביב) „המלחמה האחרונה, המלחמה ה־אחרונה, / מפני שכבר לא יכולים; / אז עוד מלחמה אחרונה בהחלט, / ומי שימות בה יידע למה מת, / ומי שיחיה בה יחיה כבר לעד, / אז עוד מלחמה אחת בלבד". שרים **תיקי דיין, שמעון לב־ארי** ו־**קובי רכט** בקאברט סאטירי שחסרונו הורגש, מאת **חנוך לוין** בבימויו של אחיו **דויד**. ההומור המחוספס והב צוע העסיסי מצליפים בהיסוס מה בישראל, בערבים וב־מתחכים למיניהם, כדוגמת **גונאר יארינג**.

★ **שא, שא, דער שלום גייט...** (התיאטרון הסאטירי ביידיש) **שמעון דז'יגאן** אינו מצליח לטב ע בחומר ה־מימי הרדוד של תוכניתו האחרונה; כיש־רונו וחיוניותו עומד ם הרבה מעליו. הקו־מיקאי **זיגמונד סאווייך** (במיוחד בקטע יידישע געשעפטן) והשחקנית היפה **אנ־בלה**, כעוזרת המדברת יידיש מזרחית, מהחים עזר כנגדו. עב דתו של **אברהם ניניו** (כבמאי) הסתכמה בכיוון התנועה על הבמה כדי שאחד לא יתנגש בשני.

★★★ **אין אהבות שמחות** (בהפ־קת בימות) **יוסי בנאי** מצטיין בהגשת פיזמונים, לא בזכות קולו כזמר, אלא במ־יוחד בשל מ דה בלתי מבוטלת של כיש־רון, חוש הומור, פרשנות והגשה של חו־מר מעולה כשאנסוניו של **ג'ורג' בראסנס**, שתורגמו היטב לעברית, ומ־החים שיעור ממדרגה ראשונה לכל פיזמו־נאי ישראל. העיצוב הבימתי אסתטי. קיט־עי הקישור חביבים והתיזמורת נאמנה.

★★ **קירקס טוקיו** (באמרגנות אורי — ברמן) **מאלף אריות** צעיר, היודע היטב את מלאכתו, ו**קטע טרפז** מעולה במרימים, מהחים את שיאה של תוכנית בי־נונית בקירקס איטלקי זה, הנושא לשווא את שם בירת יפאן בשל מיספר קטעים בינוניים, מארץ השמש העולה, ששולבו ללא כל צורך, בשעה שבקושי היו מתאימים למועדון־לילה.

ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ־ישראל
מרכז הקואופרציה — המחלקה לחינוך

גמנסיה גורדון

בפיקוח ציבורי

נמשכת ההרשמה לכיתות

ששית(י'), שביעית (י״א) ושמינית (י״ב):
במגמות: הומניסטית, ריאלית וביולוגית
לפי תכניות משרד החינוך והתרבות

★ מורים אקדמאיים מנוסים ★ קרן כסיפנדיות
★ הנחות לחינוך משלים ★ אספקת ספרים חינם

התיעצות פדגוגית והרשמה: גמנסיה גורדון, תל־אביב, רחוב גורדון 53 פינת רחוב ריינס, טלפון 248514, כל יום, בין השעות 14.00—8.00.

גמנסיה גורדון

מספר 1659 | שנה 33 | ב' תמוז תשכ"ט, 18.6.1969 | המחיר 130 אג'

העולם הזה

השמצותיה של יפהפיה דנית שהתהוללה בישראל

אולה אגרגרד:

„מהקיבוץ - לבתי-הבושת"

De er en del af nattelivet i Tel Aviv:

DANSKE PIGER VIL I KIBBUTZ MEN ENDER PÅ BORDELLERNE

– Jag har kendskab til 14 piger, der er endt i prostitution, siger dansk kvinde. – Vi kan ikke gøre så meget, når pigerne søger ind i hippie-miljøer og prostitution, siger arranger af kibbutz-rejser. – Læs side 19.